

အံ့ဖွယ်ဂစ္ဆိရဖြစ်ရပ်ဆန်း

အိယွန်းယုဉ်စာပေ

မိတ်စွဲတစ္ဆေ

BURMESE
CLASSIC

ရီရီငွေ
ဘန်းမီးနေလ
စိုင်းကျော်သိ
လျှမ်းထက်
ဝင်းနိုင်ဦး (ရေနံ)
ဓနုတ်ဟိဏ်းဇော်

အံ့ဖွယ်ဂန္ထီရုဇြစ်ရုပ်ဆန်း

စိတ်စွဲတရွှေ

အိုယွန်းယုဉ်စာပေတိုက်

ဆမုတ် (၅၈)၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၀၉-၅၁၆၆၁၄၀

ဒို့တာဝန်အရေးယူပါ။

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားညေးလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်သူ့အကျိုးပုဆိန်ရိုး အဆုံးမြင်ဝါဒီများအား အန့်ကျင့်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား အန့်ကျင့်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား အန့်ကျင့်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ရွာ (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပယူဇာတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၀၆၆၀၀၀၀

အုပ်စုနှစ်ပြုချက် - ၅၀၀၆၀၆၀၄၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂၀)

ရဲအောင်စာပေ

ဧကမုတ်(၂)၊ နွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်ခိုင်းပုံနှိပ်တိုက်)

ဧကမုတ်(၁၇၁)၊ ၃၃ - လမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

သိန်းတော်

ဖြန့်ချိရေး

ဒုတိယနှင့်ယဉ်စာပေမှ ဖြန့်ချိပါသည်။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁ ၆၆၁၄၀

မာတိကာ

၁။ ပိတ်စွဲတစ္ဆေ	ဘုန်းမီးနေလ
၂။ သရဲခြောက်တဲ့ ကျွန်တို့အိမ်	စိုင်းကျော်သီဟ
၃။ လူသေကောင်ကြီးနှင့် စကားပြောမိခြင်း	စိုင်းကျော်သီဟ
၄။ ကပ္ပိယထိပ်သီးနှင့် ကျိန်စာသင့်ပိညာဉ်	နေတ်ဟိတ်ဇော်
၅။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်	ဝင်းနိုင်ဦး(ရေနံ)
၆။ သေးငြိမ်သွားသော ပြာ	ဂျွန်ရလှပျို
၇။ ဘယ်ဆုတောင်း၍ ဘာဆုယူမလဲ	ရီရီဌေး
၈။ ချစ်သူပိညာဉ်	လှိုင်းထက်

BURMESE
CLASSIC

ပိတ်စွဲတစ္ဆေ

ဘုန်းမီးနေလ

သရဲကိုစိန်ခေါ်သူ

ဒီတိုက်နယ်မြို့ကလေးမှာ ဆေးရုံတစ်ရုံရှိတယ်။ ဆေးရုံကနေ ကိုက် (၄၀၀)လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိတယ်။ ဆေးရုံက နေလှမ်းကြည့်ရင် သင်္ချိုင်းကုန်းကို တန်းအောင်မြင်ရတယ်။ အထူး သဖြင့် အမျိုးသမီး လူနာဆောင်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်ပေါ့။

ဆေးရုံနောက်ဘက်နားလေးမှာ ရင်ခွဲရုံရှိတယ်။ ဒီဆေးရုံ ကလေးမှာ ကျေးလက်တောရွာကနေ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာတက်ကြ တဲ့သူတွေများတယ်။ တိုက်နယ်မြို့ကလေးပေါ်က အနံ့ကြီးကွင်းကျယ် သကြွန်အမြောက်လိုလူတွေကတော့ သူတို့မှာ လူနာရှိရင် ထစ်ခနဲရှိ

အိပ်ပျော်စရာ

ခရိုင်ဆေးရုံ၊ ထစ်ခဲရှိ တိုင်းဆေးရုံ၊ ထစ်ခဲရှိ ရန်ကုန်ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ
တွေကို သွားတက်ကုကြတာများတယ်။

သို့ပင်ငြားလည်း အများစုကတော့ ဒီတိုက်နယ်ဆေးရုံကလေး
ကို အားကိုးအားထားပြုနေကြရတာပါပဲ။ ဒီဆေးရုံကလေးမှာ သံဃာ
ဆောင်ကအစ အတန်အသင့်ပြည့်စုံအောင် ရှိပါတယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းလည်း
ရှိတယ်။ တာဝန်နဲ့ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်တွေကလည်း အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကုသပေးကြတာပါပဲ။

BURMESE
CLASSIC

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ ဒီဆေးရုံကလေးမှာ သရဲအခြောက်
ကြမ်းတာလေးတော့ ဆိုစမှတ်ကိုဖြစ်လို့။ သရဲခြောက်လိုက်တာမှ
သရဲထီး၊ သရဲမ၊ ကလေးသရဲ၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးသရဲ သရဲ
အရွယ်မျိုးစုံကို ခြောက်လှန့်ကြတယ်လို့ ဆေးရုံတက်ဖူးတဲ့လူမှာတချို့
က ပြောကြတာပါပဲ။ လူနာအိပ်စောင့်တဲ့လူတွေကလည်း တစ်လေသံ
တည်း တွက်တတ်ကြတယ်။

‘ခေါင်းမပါတဲ့ သရဲမဗျ၊ ဆံပင်က ဖားလျားကြီးချလို့၊
ပါးကွက်ကျားကြီးလူးထားပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးနီနီကြီးနဲ့၊ အံမယ်...
ခေါင်ရမ်းပန်းတွေကို ဝေနေအောင် ပန်ထားလိုက်သေးသဗျ’

‘ခင်ဗျားဟာ ခေါင်းမပါဘူးလည်းဆိုသေး၊ ဆံပင်ရှည်တာ
ပန်းပန်တာတွေကလည်း ပါလာသေးတယ်၊ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲဗျ၊
စကားက ရှေ့နောက်မှ မညီတဲ့ဥစ္စာ’

‘မင်း တော်တော်တုံးတာပဲ ဝေဠုရာ၊ ပြတ်နေတဲ့ခေါင်းကြီး
လက်ကကိုင်ထားလို့ မြင်ခဲ့ရတာပေါ့ကွ’

‘တော်... တော်... ကိုမိုးချို၊ အသုဘအိမ်မှာ အပျော်ကြေး
ဖဲရိုက်တုန်းက အလောင်းကောင်ကြီး လက်မြှောက်ပြတာနဲ့ ပုဆိုးမနိုင်
ပဝါမနိုင် အရင်ခုန်ထပြေးတဲ့ ခင်ဗျားက ခေါင်းပြတ်သရဲမကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်ရဲတယ်ဆိုတာကတော့ ယုံတမ်းနဲ့ ပုံဖမ်းပြောနေသလို
ဖြစ်နေပါပြီဗျာ’

‘ဝေဠု ငတုံး၊ အဲဒီ မသာကောင်ကြီးက လက်လှုပ်ပြအောင်
သိန်းဇော်နဲ့ ငါနဲ့ ပူးပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး ဇာတ်တိုက်ထားကြတာကွ၊
သိန်းဇော်က မသာခုတင်ဘေးကပ်ပြီး မမြင်ကွယ်ရာကနေ မသာလက်
ကြီး ထောင်ပြအောင်လုပ်ပေးတယ်၊ ငါက အဲဒီလိုလန့်ပြေးမှ ဝိုင်းထဲ
ကကောင်တွေပါ ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ဝရန်းသုန်းကား ထပြေးကုန်ကြ
တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီလို ထပြေးကုန်လို့လည်း ဝိုင်းထဲမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
ပိုက်ဆံနဲ့ ဖဲထုပ်၊ ဖိနပ်တွေကို သိန်းဇော် အကုန်သိမ်းယူပစ်လိုက်နိုင်
တယ်လေ၊ ပြီးမှ ငါနဲ့ ကွယ်ရာမှ ဝေစုခွဲယူကြတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက
အကြံအစည်နဲ့ ထိတ်လန့်ကြတာကွ၊ ငါက သရဲဆို လုံးဝမကြောက်
ဘူး၊ သနီမကလို့ သဘက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်တဲ့ကောင်လာထား၊ သနား
သေးတယ်’

ကိုမိုးချိုလို မကြောက်ဟန်ဆောင်တဲ့သူတွေက ဆေးရုံမှာ သရဲ

ခြောက်တယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကြီး လျှောက်ပြောနေကြတော့တာပါပဲ။ ဒီကြားထဲက မောင်ဖုန်းဆိုတဲ့ ငနနဲ့ သူရဲ့ သူဌေးကိုတင်ဌေးတို့ကလည်း ထပ်လောင်းထပ်ဆင့် မီးလောင်ရာလေပင့်ဆိုသလို ပြောလာကြသေးတယ်။

ကိုတင်ဌေးက ဘောသမား။ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရတော့ သူတပည့်မောင်ဖုန်းက လိုက်စောင့်ပေးရတယ်။ သီးသန့်ခန်းနဲ့ နေချင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ ခွဲစိတ်ဆောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားတဲ့ သီးသန့်ခန်းမှာနေကြတယ်။ သီးသန့်ဖြစ်တဲ့ ရေသန့်ကိုပဲ သောက်ကြတယ်။ သီးသန့်ဂန်ဖလားနဲ့ ဆီး၊ ဝမ်းကိစ္စ ဖြေရှင်းကြတယ်။

မောင်ဖုန်းက သူ့ဆရာ အညစ်အကြေးမှန်သမျှ အပြစ်ပေးဒဏ်ချခံထားရတဲ့ တပည့်လေးလို ဂန်ဖလားကို သွန်ရ ပြုရရှိရတာပဲ။ တစ်ညမှာတော့ ဂန်ဖလားထဲ ဆီး၊ ဝမ်းတွေပြည့်နေလို့။ ကိုတင်ဌေးခမျာ သွားချင်ရက်နဲ့ အောင့်ကာနေပြီး သူတပည့်ကို ဆူပူတယ်။ မောင်ဖုန်းခမျာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ နားထောင်နေရတာပေါ့။

‘ခင်ဗျား ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ သားဖွားခန်းဘက်သွားသွားပြီး ချောင်းကြည့်မနေနဲ့၊ ဂန်ဖလားထဲက မြေဩဇာတွေ သွားသွန်ဖို့ အချိန်ကျနေပြီ၊ ကျုပ်မှာလည်း ဂန်ဖလားထဲ သွားမရလို့ အောင့်ထားရတာနဲ့ ပူတင်းဖောင်းကားပြီး ငါးပူးတင်းဖြစ်နေပြီ’

‘အာစရိကို ကိုတင်ဌေးရယ်၊ အခုအချိန်က ည နာရီပြန်

တစ်ချက်တီးနေပြီဗျာ၊ ဒီအချိန်က သရဲတစ္ဆေ မိစ္ဆာတွေ မြူးတတ်တဲ့ အချိန် ကျန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရင်ခွဲရုံအနားက အိမ်သာဘေးကို ဂန်ဖလားသွားသွန်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ စဉ်းစားပါဦးဗျာ’

‘စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ထွက်ကျတော့မယ်၊ သွန်မှာသာသွန်၊ ပြန်မပြောနဲ့၊ နဂါးနိုင်ဓားနဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ ဟိုတလောက မိုးချပေါ့၊ ငါ့ကို လူနာလာကြည့်ရင်းနဲ့ ပေးထားခဲ့တာလေ၊ အတွင်းအားဆေးတွေတဲ့၊ ငါ အသောက်လွန်ပြီး ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဓာတ်သဘောတွေ ပေါက်ကျမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါတွေကို ဒီည စွန့်ကိုစွန့်မှရမယ်၊ သွန်မှာသာသွန်ကွာ’

သို့ကလို့ ဟိုက်ဘော့စ်သူဌေး ကိုတင်ဌေးရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်အာဏာတော် ပြင်းလွန်းလှတော့ တပည့်ကျော် မင်းဖုန်းကြောင်ခမျာ ည နာရီပြန်တစ်ချက်ကျော်ကြီး နှာခေါင်းပိတ်၊ ဂျိတ်လုပ်ကာ ရင်ခွဲရုံဘေးက အိမ်သာမှာ မြေဆီဩဇာတွေ စွန့်သွန်ရစ်တော့တာပေါ့။ အရဲစွန့်နိုင်ဖို့ ရဲဆေးအဖြစ် တွေးညို့ တစ်လုံးလောက်သောက်ပြီး ရီဝေဝေနဲ့ လာစွန့်ကာမှ...

သွားခနဲ ရင်ခွဲရုံဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ခဏ။

စာတိုပေစ လေ့လာထားဖူးတဲ့ စာပေဝါသနာရှင် မောင်ဖုန်းက မိန်းကလေးအနားကို ကပ်သွားပြီးတော့...

ညီမလေး... ညကြီးမင်းကြီး ထပြီးထိုင်နေ၊ အိပ်ရာကြွေမှု အိပ်မရဘူးဆိုတဲ့ ကြည်အေးကဗျာထဲကလို တစ္ဆေလှန်သလိုလို စိတ္တဇ လိုလိုနဲ့ အိပ်မရလို့ ဒီနားလာရပ်နေတာလားဟင်' လို့ မေးလိုက်တော့ မိန်းကလေးက ဆံပင်ဖားလျှားချလျက်သားနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဟင်းဟင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒီနေရာမှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြပါ၊ ကျွန်မက ဟိုးက သုသာန်မြေကိုစောင့်တဲ့ မဖဲဝါရဲ့လက်အောက်ကပါရှင်'

ဒီစကားလည်းကြားရော မောင်ဖုန်းတစ်ယောက် အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ပြန်ပြေးလာလိုက်တာ။

သူ့ဝရာ ကိုတင်ဌေးရဲ့ အခန်းထဲကို ဒိုင်ဗင်ပစ်ဝင်ရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်ရော။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဖျားနာသူက တပည့်ကျော်မောင်ဖုန်း ပြုစုနေရသူက သူ့ရဲ့သူဌေး ကိုတင်ဌေး။ နပ်(စ်)မတွေက ခုတင်ပေါ်တက်ကွေးပြီး ပယောဂပူးကပ်နေတဲ့ မောင်ဖုန်းကို လူနာကိုတင်ဌေး အမှတ်နဲ့ ဆေးတွေခွဲထိုးပေးသွားပါလေရော။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုတင်ဌေးက သူတပည့်ကို ပယောဂကပ်လို့ ဆေးရုံက တိတ်တဆိတ်ထွက်တော်မူပြီး ပယောဂကုဆရာ လိုက်ရှာနေတဲ့အချိန်ပေါ့။

တွေ့ပါပြီ ပယောဂကုဆရာကြီး။

ဆွာကြီးမျိုးကြာခိုင်

ဗိနော၊ ပယောဂ၊ အတွင်း၊ အပြင်၊ လိပ်မျိုးစုံလင် ပျောက်အောင်ကုပေးသည်။

မောင်ဖုန်းကို ဆွာကြီးမျိုးလက်ထဲအပ်လိုက်တာ ကြိမ်လုံးနဲ့ လှိမ့်ရိုက်ပစ်လိုက်လို့ ကံကောင်းလို့ အသက်မပျောက်တယ် ဖြစ်သွားပါလေရော။

ကိုတင်ဌေးတို့ ဆရာတပည့် ဆေးရုံကဆင်းသွားပေမယ့် ဆေးရုံမှာ သရဲအခြောက်ကြမ်းတဲ့ကိစ္စက မောင်ဖုန်းကပါ ကုန်းဖွလို့ တိုက်နယ်တစ်မြို့လုံး အကုန်ပွကုန်ပြီ။ ပိုသာချဲ့ကားကုန်တော့တာပေါ့။

ညဘက် တာဝန်ကျတဲ့ နပ်(စ်)အပြာမလေရဲ့ တင်ပါးကို ဖြန်းခနဲ အရိုက်ခံရသတဲ့။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ သူနာပြုအနီ ဆရာမကြီးရဲ့ခါးကို လာလာတို့သတဲ့။ ဆရာမကြီးက ပါးစပ်ပေါက်ကြမ်းတော့ ယောင်အော်ပြီးဆဲတာကို ပရလောကသားတွေက သဘောခွေပြီး တမင်စနေကြတာလိုလို၊ ဘာလိုလို။ အမျိုးသမီးလူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ထဘီကို လူနာစောင့်တဲ့မိန်းမကြီး လည်ပင်းမှ စွပ်ပေးသွားသတဲ့။ ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေ ဘယ်သူမှခိုးမစားဘဲနဲ့ တက်တက်ပြောင်ကုန်သတဲ့။ ဟိုနေရာက ရိပ်ခနဲ ဒီနေရာက ဖျတ်ခနဲ ဆိုတာတွေကတော့ ပြောရတာတောင် ရိုးနေပြီ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော ဝေဠုကတော့ မယုံ

ဘူး။ လျှောက်ပြောနေကြတာလို့ပဲ ထင်တယ်။ ညဘက်တွေမှာ သရဲတစ်စွဲပုံပြင် နားထောင်ရရင် ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး လူကြားထဲ အစားဖြဝင်ထိုင်ရတဲ့ အရသာကို လူအတော်များများက ကြိုက်ကြတယ်။

ဝေဠုကတော့ မကြိုက်ဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချွတ် ယွင်းချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ကြောက်လန့်မှုကြောင့် တွန့်ဆုတ်စေ တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဝေဠုရဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက် လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ရတာ ရွာကလာတဲ့ ဘကြီးဝမ်းကွဲပေါ့။

ဆင်းရဲတဲ့ ဘကြီးမှာ ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးကလည်း မရှိဘူး။ ဝေဠုရဲ့ မိဘတွေကပဲ ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုပြီး ဆေးကုသပေးရ တယ်။ ဝေဠုက ဘကြီးဆေးရုံတက်တဲ့အခိုက်အတန့်မှာ ညဘက်စောင့် အိပ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ ဆွေမျိုးတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီ ခြင်းဟာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲလေ။ အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ။ ဆေးရုံမှာ အခြောက်ကြမ်းတဲ့ သရဲဆိုတာတွေနဲ့ ဝေဠုနဲ့ တိုင်ကယ်ချိတ်ရမယ့်ပွဲပေါ့။

လူတွေအားလုံးကလည်း ဝေဠုတစ်ယောက် သရဲတစ်စွဲတွေနဲ့ အပ်ချ မတ်ချ တွေ့ရတော့မယ့်အရေးကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ရှိလာကုန် ကြတယ်။ အပြောကြီးတဲ့ ဝေဠု။ သရဲမနဲ့တွေ့မှ 'ဘု' ခံရတော့မယ် ပေါ့။ ဝေဠုက သရဲမကြောက်ကြေး လောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်လမ်းထဲ က ဘယ်အပင်ကြီးမှာ ဘာအကောင်ကြီးရှိတယ်။ ည (၁) နာရီသွား

ရဲလားဆိုပြီး စိန်ခေါ်လိုက်တော့ လာထား။

သရဲအခြောက်ကြမ်းတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီရောက်အောင်သွားပြီး အခေါက်ကိုခွာ၊ ပင်စည်မှာ နာမည်တောင် ရေးထိုးထားလိုက်သေး တယ်။ ဝေဠုကျရင် ဘာဆိုဘာမှအခြောက်မခံရဘူး။

'ဒီကောင်လေး ဘုန်းကံမြင့်နေလို့ပါ။ ဘုန်းကံနိမ့်တဲ့အချိန်ကျ ရင် သေလိမ့်မယ်။ သူ့အဘတွေကို ဘာမှတ်နေသလဲမသိဘူး။ ဝရ လောကသားတွေဆိုတာ ကံမဲ့ဒီဒွီအစွမ်း ရှိကြတယ်။ တော်ကြာ ဇက်ချိုးထားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်။ ဟင့်'

'သင်ချိုင်းက ဘယ်သူ့အုတ်ဂူမှာ ညကြီးသန်းခေါင် လုံးသွား သုတ်ပေးရဦးမလဲ၊ ပြော'

ဝေဠုက ဒီလို စိန်ခေါ်ပြောထားတော့ 'သူတို့တစ်တွေ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။ မလုပ်သင့် မလုပ်ကောင်းလို့သာ။ လူကြီး မိဘတွေ သိကုန်ရင် မကောင်းတတ်လို့သာ အလောင်းအစားမလုပ်ဖြစ် ကြတာ။ အားလုံးကတော့ ဝေဠုတစ်ယောက် သရဲကြောက်မယ့်နေ့ကို တွေ့ချင်နေကြတာမှ အသည်းကိုယားနေကြတော့တာပဲ။

ဟော... ခုတော့ တွေ့ပြီ၊ ဆေးရုံမှာ။ ပွဲက လှတယ်။ ကြမ်းမယ့်၊ ရမ်းမယ်။ ဝေဠုပဲ 'ဝမ်း' ခနဲ အတီးခံလိုက်ရမလား။ တစ်စွဲသရဲတွေပဲ ဂန့်ကုန်ကြမလား။ ကြားချင်သပ နားဆင်သကုန်ကြ တော့တာပေါ့။

ဆေးရုံမှာ လူနာစောင့်အိပ်ဖြစ်တဲ့ ငါ့မည

‘ဝေဠု... ဝေဠု... ဝေဠု’

‘ဗျာ... ဘကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆီးသွားချင်လို့လား’

‘မ... မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အိပ်... အိပ်ငိုက်မနေနဲ့ကွ၊ ဟို

တံခါးက နှုတ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယော... ယောကျ်ားတစ်
ယောက် ငါ့... ငါ့ကို မျက်လုံးနီတောက်တောက်ကြီးတွေနဲ့ လှမ်းလှမ်း
ကြည့်နေတယ်၊ ငါ ကြက်သီးထတယ်ကွာ၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျောထဲ
စိမ့်တယ်၊ ခေါင်းနားဖန်းတွေ စပါးတစ်ရာထည့်တဲ့ ပုပ်လောက်ကြီး
ထွက်သွားတယ်’

ဘကြီးရဲ့ ထူးဆန်းထိတ်လန့်နေတဲ့စကားကြောင့် ဝေဠုလည်း
အပင်အထွက်တံခါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တစ်ဝက်ဖော်၊
ခါးလယ်လောက်အမြင့်ကနေ ဖိုတိုဂရေ့မှန် တပ်ထားတယ်။ နေ့ဘက်
ဆို အထဲကို အပြင်က မမြင်နိုင်ဘူး။ အထဲကသာ အပြင်ကို မြင်နိုင်
တယ်။ ညဘက်ဆိုရင်တော့ အပြင်ရော အထဲရော မီးလင်းနေမယ်ဆို
ရင် ရုပ်ပုံနှစ်ခုလုံးကို ရောထွေးပျက်ထင် လှမ်းမြင်နိုင်တယ်။ ဝေဠု
ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘကြီးပြောတဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောကျ်ားက မရှိ
တော့ဘူး။ ဘကြီးများ ရောဂါဖိစီးလို့ စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်ကာ
မမြင်ချင်ရာတွေ မြင်နေတာလားပေါ့။ ကြောက်လို့ တုန်တက်နေတဲ့
ဘကြီးကို ဘုရား၊ တရား အာရုံပြုခိုင်းပြီး ဘေးနားကနေ ဝေဠုကိုယ်

တိုင် (၂၄)ပဌာန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဆိုပွားများပေးလိုက်တယ်။
ခဏအတွင်းမှာပဲ ဘကြီးလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ အိပ်မောကျသွားတော့
တယ်။

ဝေဠုက စိတ်ထဲ မသုံးမသန့်ဖြစ်လာလို့ အခန်းအပြင်ဘက်
ထွက်ကြည့်တယ်။ ည (၁၀)နာရီပဲရှိသေးတယ်။ အမျိုးသားဆောင်
ဘက်က တချို့လူတွေ မအိပ်သေးဘူး။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာလည်း
လူနာနာနည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ဆေးရုံစောင့်ကြီးက လုံခြုံရေးအတွက်
အဝင်တံခါးတွေ၊ အပြင်ဆေးပေးခန်းတံခါးတွေ ပိတ်ပေးထားတယ်
လူနာဆောင်ဆိုတော့ အချိန်မရွေး အဝင်အထွက်ရှိနေလို့ တံခါးစေ့နဲ့
စေ့ပေးထားခဲ့တယ်။

ညဘက် တာဝန်ကျတဲ့ ဆရာဝန်က ည (၉)နာရီကတည်းက
ရောင်းလှည့်ပြီး ပြန်သွားပြီ။ နိုက်ဂျူတီကျတဲ့ နပ်(စ်)မသုံးယောက်
ကွန်ပေါင်ဒါတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

အခန်းအပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ လူသွားလမ်းပေါ်မှာလည်း
ရှင်းလင်းနေတယ်။ နေ့ဘက်မှာတောင် ခွဲစိတ်ဆရာရှိမှ တံခါးဖွင့်ဝ
ခွဲစိတ်ဆောင်ဘက်ထဲကို လူရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်သွားတာတွေ့လိုက်
ရလို့ သူခိုးသူဝှက်ထင်ပြီး ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မိတယ်။

‘ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်’

ရှေ့ကိုမဲပြီး လိုက်ကြည့်နေတာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ မီးပျက်

တဲ့ညမို့ တော်တော်ကြီးလည်း မှောင်နေတယ်။ အဆောင်အပြင်ဘက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ လခြမ်းကွေးကွေးလေး လရောင်ရေးရေးလေး
ကို မဖွေးတဖွေး မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအလင်းနဲ့ပဲ လူရိပ်လိုလို
တွေ့လိုက်ရလို့ ဓာတ်မီးနဲ့ လိုက်ထိုးကြည့်မိခဲ့တာပေါ့။

နောက်ဘက်က ခြေသံကြားမှ ဆတ်ခနဲ နောက်ဘက်ကို
ဓာတ်မီးနဲ့ လှည့်ထိုးကြည့်လိုက်မိတယ်။

‘အောင်မယ်လေး’

ဝေဠု လန့်အော်မိလိုက်တယ်။ တော်တန်ရုံ မကြောက်တတ်
ပေမယ့်လည်း လိပ်ပြာငယ်ချင်နေတဲ့အချိန်။ ဘွားရနဲတွေ့လိုက်ရတာ
က ပိန်လို့ခြောက်ကပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ဆံပင်စုတ်တိစုတ်ဖွား
နဲ့၊ မွဲခြောက်ခြောက်၊ ပြာနမ်းနမ်းနဲ့ အတော်အကြည့်ရဆိုးတယ်။
ဒီကြားထဲ သွားကျိုးနဲ့ ပြုံးပြလိုက်သေးတယ်။

‘မင်းအော်တာနဲ့ ငါပါ လန့်သွားတာပဲ၊ မလန့်ပါနဲ့၊ ဆေးလိပ်
မီးတစ်တို့လောက် လာတောင်းတာပါ၊ ဆေးရုံထဲ ဆေးလိပ်မသောက်
ရဘူးဆိုလို့ ဒီလို လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ ဆရာမတွေအလစ် ခိုးသောက်ချင်
လို့၊ ဟီး...’

‘ဟာဗျာ... တော်သေးတာပေါ့၊ လူမို့လို့၊ ဟင်း... သရဲတစ္ဆေ
ဆိုလို့ကတော့ လူကနေပေမယ့် ပညာကမနေဘူး၊ လက်ပြန်နဲ့ ဘက်
ကန်ပေးထည့်လိုက်မလို့၊ ခင်ဗျား ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဒီမှာ...

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး၊ မီးခြစ်လည်း မဆောင်ဘူး’

‘ဟောတော်... အဲဒါမှဒုက္ခ၊ ကျုပ်က ဒီည ဆေးလိပ်မသောက်
ရရင် သေသွားနိုင်တယ်၊ ဟင်း...’

ဓာတ်မီးနဲ့ လည်ပင်းလောက်ကို ထိုးပြီးကြည့်နေရသလို သူ
လက်နှစ်ဖက်ထဲ ဘာရှိမလဲဆိုတာလည်း မီးရောင်နဲ့ အသာစွာထိုးကြည့်
ရသေးတယ်။ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလားပေါ့။

‘ဒေါ်ကြီးက ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘အရှေ့ကွင်းရွာကလေ၊ ဆေးရုံလာတက်နေတာ၊ တူမတစ်
ယောက်က အဖော်လိုက်စောင့်ပေးနေတယ်၊ သားတစ်ယောက် စစ်တပ်
ထဲရောက်နေတယ်၊ မအေ နေမကောင်းတာ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်
တော့ ခွင့်ယူပြီးလာခဲ့မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ၊ ရောက်လာစေချင်ပါပြီ၊
အဒေါ်တို့က တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်နဲ့ ဝမ်းစာရှာစားနေရတာ
ကွဲ့၊ လယ်ပိုင်နွားပိုင်မရှိ ဆောက်လုပ်စားနေရတော့ ပင်ယန်းလိုက်တာမှ
ဝီခေါ်နေတာပဲ’

တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါဆိုရင်တော့ လူအစစ်ပဲဆိုပြီး ကြောက်စိတ်
အတန်သင့်ပြယ်သွားမိတယ်။ ဘကြီးတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ
အင်ဗက်တာမီးချောင်း အလင်းရောင်ကလေးနဲ့နေရတာ။ နီးလာပြီး
လန့်နေမှာစိုးလို့ မြန်မြန်ပြန်သွားမယ်ပြင်တော့...

‘မင်းကရော လူနာလာစောင့်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်... ဘကြီးဝမ်းကွဲကို စောင့်ပေးတာ’

‘ဘာရောဂါလဲ’

‘လူကြီးရောဂါပေါ့ဗျာ၊ ယောက်ျားရောဂါ’

‘ဪဟော်... အေး... ငါလည်း မိန်းမရောဂါဖြစ်တာပဲ
သွေးဆုံးကိုင်လို့ ဖြစ်ရာကနေ နုံးချည်ပြီး အားပြတ်လဲသွားတာကွဲ့’

‘အသက်ကြီးလာတော့ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ သေရမယ့်ရက်နီးလာ
တော့ ရောဂါတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရမယ်ရှာပြီး ဖြစ်ကြတာပေါ့’

‘အမယ်လေးဟယ်... ကြီးကြီး လတ်လတ် ငယ်ငယ် သေချိန်
တန်ရင် သေရတာချည့်ပါပဲ၊ အပြင်ဘက်မှာ ငါ့ကိုလာစောင့်တဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက သေခြင်းတရားအကြောင်းကို
သိပ်သိတဲ့လူ၊ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ရင် သေခြင်းတရားအကြောင်းကို
သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်’

အဒေါ်ကြီးက ပြောပြီး ဆေးရုံနောက်ဘက်တံခါးဆီ
တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားတယ်။ အမျိုးသမီး လူနာဆောင်ဆီကို
မသွားဘူး။

‘အဒေါ်ကြီး... ညအချိန်မတော်ကြီး ဓာတ်မီးမပါ၊ အဖော်
မပါနဲ့ နောက်ဘက်ထဲထွက်မလို့လား၊ ခြွေပါးကင်းပါ၊ မီးလေးဘာလေး
ထွန်းညှိပြီးသွားပါလား’

‘ကိစ္စမရှိဘူး ငါ့တူ’

‘ဘယ့်နှယ် ကိစ္စမရှိရမှာလဲ၊ ညရေးညတာ အိမ်သာမှာ
တစ်ယောက်တည်း မူးလဲနေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ စေတနာနဲ့ပြော
တာပါ’

‘ရပါတယ်၊ အပြင်မှာ ငါ့မိတ်ဆွေရှိတယ်’

‘ဒီအချိန်ကြီး အပြင်မှာ ဘယ်သူမှထွက်မနေပါဘူး၊ ဆေးရုံ
နောက်ဘက်အကွယ်ကြီး မှောင်ကမှောင်နဲ့၊ လရောင်လည်း အဲဒီဘက်
အကွယ်အမိုးတွေရှိလို့ မထိုးနိုင်ဘူးဖြစ်နေတဲ့ဟာ၊ ဒါနဲ့ ဒီဆေးရုံတစ်ရုံ
ကို သရဲတစ္ဆေကြောက်ကြလို့ ညဘက်ထွက်ရဲတဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ၊
ဂန်ဖလားတွေ၊ ဆီးဘူးတွေပဲ လူနာဆောင်ထဲ ယူထားကြတယ်၊ မပြစ်
သာလို့ သွားရင်တောင် လူနာစောင့်တွေရော ဘာရော လေးငါးယောက်
လောက် စုပေါင်းစပ်ပေါင်းပြီးမှ သွားကြတာ၊ အခု ဒေါ်ကြီးတစ်
ယောက်တည်း သတ္တိကောင်းလှချည်လား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... အဒေါ်က ဘာကို ကြောက်ရ
မှာလဲကွယ်၊ အပြင်က မိတ်ဆွေကလည်း အဒေါ်နဲ့ ဘဝတူတွေပါပဲ၊
ပြီးတော့ အပြင်က မိတ်ဆွေဆိုတာ တခြားလူမှ မဟုတ်တာ၊ လူသေ
ကိုစောင့်တဲ့ တစ္ဆေကြီးပါ’

‘ဗျာ...’

ဝေဠုရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။ အဒေါ်ကြီးကတော့ မခိုးမခန့်နယ်သံ
လေးနဲ့ နောက်ဘက်ထွက်ရာ အမှောင်လမ်းအတိုင်း တိုးဝင်ပျောက်

ကွယ်သွားတယ်။ ဒါတောင် ဝေဠုက ကြောက်ရလန့်ရကောင်းမှန်း သိပ်မသိချင်သေးဘူး။

‘ဧကန္တ... ဒီမိန်းမကြီး ငါ ကြောက်မလားဆိုပြီး တမင် စနောက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝေဠုအမည်ကို ဘကြီးက တကြော်ကြော်နဲ့ လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ် နင်းကန်ခွအော်ခေါ်နေပြီလေ။ ဘာများလဲဆိုပြီး ကသောကမျောနဲ့ ဘကြီးဆီ ပြေးလာလိုက်တော့ ဘကြီးခမျာ အအိပ်ကြမ်းလို့ ခုတင်အောက်ကို ပြုတ်ကျနေတာပေါ့။

‘ဟေ့ကောင်... ခုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့အထိ ငါလို အသက်အရွယ်ကြီးက အိပ်ပါ့မလား၊ ငါ အိပ်နေတုန်း ငါ့ကို ခုတင်ပေါ်ကနေ လာတွန်းချသွားတာကွ၊ ခွီးတယ်မှပဲ၊ မင်းကို စောင့်ခိုင်းကာမှ တွန်းကိုချခံရတော့တာပဲ’

‘ဘယ်သူတွေက တွန်းချတာလဲ၊ မရှင်းမရှင်းနဲ့ဗျာ’

‘တောက်... ဘယ်သူတွေကမလဲကွ၊ မင်းအဘ ပရလောက သား သရဲတစ္ဆေတွေပေါ့’

ကြံဖန်ဖြစ်တာကို ကြံဖန်ကြောက်ပြီး လျှောက်ပြောနေတဲ့ ဘကြီးလိုသာ ဝေဠု ယုံရခက်သွားမိတာတော့ အမှန်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၁၀)နာရီ

ဝေဠု နိုးလာတယ်။ ဘကြီးကို တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်ပေးနေလို့ အိပ်ရေးမဝတာပဲ ဖြစ်နေမိတယ်။ ညကတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဒေါ်ကြီးရဲ့ ပြောစကားတွေ ပြန်အမှတ်ရပြီး ဝေဠုစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်လာမိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အမျိုးသမီးလူနာဆောင်ဘက်ကို စုံစမ်းစနည်းနဲ့ လိုက်တော့...

‘အင်း... တူမောင်ပြောပုံအရဆိုရင် ညကတွေ့ခဲ့တာ မဂျမ်းစိန်ပဲ၊ ဆုံးသွားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ အလောင်းကို သူ့ရွာပြန်သယ်သွားပြီ ကြည့်ရတာ တပ်ထဲက သူသားရောက်အလာကို စောင့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အစွဲနဲ့ သေသွားပြီး မကျွတ်လွတ်တာနဲ့ တူပါတယ်’

ဝေဠုခမျာ ဒီတော့မှပဲ ညက သရဲက အရူးလုပ်ပြီး ခြောက်သွားတာခံလိုက်ရမှန်း ခုမှ သိလိုက်ရတော့တယ်။ မဂျမ်းစိန်က မကြမ်းစိန်ဖြစ်အောင် ကြမ်းရမ်းလုပ်ပြမသွားတာပဲ ကံကောင်း။ တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးထတဲ့အကြောင်းမို့ ခေါင်းထဲက မြန်မြန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင်မှ လက်နဲ့ ပေါင်မှာ ကြက်သီးဖုကြီးတွေ သီးတချာ တာမြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ ဒါတောင် မနက်ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး ပြန်တွေ့မိရုံလေးနဲ့တောင် ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်။ အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဒီတစ်ပွဲမှာ နှပ်ပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဝေဠုတော့ ဖြစ်ရပါပြီပေါ့။

ဒုတိယည

တစ်ညလုံး အပြင်မထွက်ဘူး။ ဘကြီးဘေးမှာ ဘုရားစာ ထိုင်ရွတ်ပေးနေတယ်။ တံခါးခေါက်လည်း မဖွင့်၊ ခြေသံကြားလည်း မဖွင့်နဲ့ပေါ့။ ဒေါက်တာမ ရောင်းလှည့်သွားပြီးတာနဲ့ ဂျက်အသေချထား လိုက်တာ နပ်(စ်)မက ညဘက် ဆေးလာထိုးပေးတာတောင် မနည်း အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

အဲဒီညက ဝေဠုနဲ့ ဘကြီးတို့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆို သလို ကိုယ်ကြောက်တာ ကိုယ်သာသိမို့ တုတ်တုတ်တောင် အမြီး မလှုပ်ရဲဘူး။ ကွန်ပေါင်ဒါက ဆေးဘောင်ချာ လာခေါက်ပေးတော့ လက်ပဲ အပြင်ထွက်ယူတယ်။ ကွန်ပေါင်ဒါ စိတ်ညစ်တယ်ဖြစ်သွား ရော။

ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ည (၁၀)နာရီတောင် မထိုးသေး ဘူး။ ကျုပ် ကွန်ပေါင်ဒါ (ဆေးပေးစပ်)ကိုတောင် စကားလေး ဘာလေး ဧည့်ခံမပြောကြတော့ဘူးလား၊ ဒီမှာ စာရင်းကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြမလို့။

‘ရပြီ... ကွန်ပေါင်ဒါကြီး၊ မနက်ကျရင် ရှင်းပေးပါ့မယ်၊ ဒီမှာ ဘဝကူးကောင်းအောင် အဲလေ... ယောင်လို့ ဘကြီး အန္တရာယ် ကင်းအောင် ပရိတ်တရားတော် ရွတ်နေလို့ပါဗျ’

ကွန်ပေါင်ဒါပြန်သွားတာနဲ့ ဘကြီးပါ ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်

ကို ရသလောက် မှတ်သလောက် လိုက်ရွတ်တော့တယ်။ ပထမ ရွတ်နေတုန်းက...

‘ဟေ့ကောင်... ငါ အိပ်ချင်ပြီ၊ နားညည်းတယ်ကွ’ဆိုတဲ့ ဘကြီး။

မနေ့ညက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ‘သွားကျိုးသရဲမ’အကြောင်းလည်း ပြောပြလိုက်ရာ ဝုန်းခနဲထထိုင်ပြီး တရားစာတွေ နင်းကန်လိုက်ရွတ် တော့တာပါပဲ။

နောက်ဆုံးည

‘ရောဂါမပျောက်ချင်နေ အဲဒီ သွားကျိုးသရဲမကို ကြောက်တာ နဲ့ ကြာရင် ငါ အသက်ပျောက်သွားနိုင်တယ် ဆင်းတော့မယ်ကွာ’

‘ဒီညက နောက်ဆုံးပါပဲ၊ ဒေါက်တာက ည (၉)နာရီရောင်း လှည့်တော့ မနက်ဆင်းနိုင်ပြီလို့ ဆရာမကို မှာသွားတာ၊ ကျွန်တော် နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ’

‘အေး... အဲဒါဆို တော်သေးတယ်၊ ကဲ... ဒီည (၂၄)ယဉ်း ဒေသနာတော် ရွတ်ကြရအောင်’

‘အင်း... အဲ... ဘကြီးရွတ်နှင့် ကျွန်တော် ဗိုက်နာလာ တယ်ဗျာ၊ ရစ်ရစ်ပြီးနာတာ၊ အပြင်က ရေအိမ်သွားမှရမယ်’

‘ဟေ့ကောင်... ငါတစ်ယောက်တည်း မထားနဲ့နဲ့ မင်းတော့

လုပ်လာပြန်ပြီ၊ ဒီလောက် သေရေးရှင်ရေးကျမှကွ၊ ငါ့အိုးထဲသာ ပါချလိုက်'

'မဖြစ်ဘူး ရှက်တယ်ဗျ၊ ဆရာမတွေ ဆေးလာထိုးပေးဦးမှာ၊ အခန်းထဲမှာနေရတာ အေးဆေးပါ၊ ကျွန်တော်က ဆေးရုံနောက်ဘက် က အိမ်သာကို တစ်ယောက်တည်းသွားတက်ရမှာ၊ ကျွန်တော် မကြောက်သလို ဘကြီး မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက် ပါတယ်၊ ဗန္ဓုလသွေးပြလိုက်စမ်းပါ'

'အောင်မယ်... ဘေးလူကြားရင် မင်းနဲ့ ငါကပဲ ဗန္ဓုလ မျိုးနွယ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ငါက လူမကြောက်ဘူးကွ၊ ပြန်ချလို့မရတဲ့ သရဲပဲ ကြောက်တာ၊ ငါ့ကို အိပ်ရာပေါ်ကဆွဲချတဲ့ လက်ကြီးက အေးစက်နေတာပဲကွ၊ အပုပ်နံ့ကြီးကလည်း ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ လာလာပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခွီးတယ်မှ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ရွေး ခြောက်ဖို့များ သရဲတစ္ဆေဖြစ်ကုန်တော့ကလားလို့တောင် အောက်မေ့ မိပါရဲ့'

'တော်ပြီ... ဘကြီး၊ ကျွန်တော် လစ်ပြီ၊ ထွက်ကုန်တော့ မယ်'

'အေး... လစ်တော့၊ သွားကျိုးမသရဲက ပြောသွားတာ၊ ဘာတဲ့ လူသေစောင့်တဲ့ တစ္ဆေကြီးတဲ့လား၊ ငါ့ကို လိုက်စောင့်နေတာ များလားကွာ'

'ဟာ... ဘကြီးကလည်း ပေါက်ကရ၊ ဘကြီးက မာမာချ ချာကြီးဗွယ်၊ မသေပါဘူး၊ ကျွန်တော် အမြန်ပြန်လာခဲ့မယ်'

'ရွတ်... အီး... ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ဒါ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်နဲ့ တူပါတယ်၊ ညှုတ် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ ခေါ်ချင်တိုင်းခေါ်၊ မင်းကို ငါအနားက ပုဆုတ်ကြတာပေါ့၊ ငါ့တော့ ဒီတောင်က မဆူ နိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ အိန်း၊ ဟီး'

'ဟာဗျာ... ဘကြီးကလည်း၊ သုငယ်ပြန်ပြီး ငိုနေပြန်ပြီ ဘကြီး မသေပါဘူးကွာ၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့၊ လောင် မလား၊ ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အထိ ဘကြီး အသက်ရှင်ရမယ်၊ ဆာ လက်ပြီး နောက်နေ့တွေပါ အသက်ရှင်သွားရမယ်'

'မင်းက ဘယ်လောက်တောင် သိနေလို့လဲ၊ နိမိတ်ဖတ်ဆရာ လည်း မဟုတ်၊ ပုရောဟိတ်လည်း မဟုတ်၊ ထိထိုးရင်တောင် သိနီ (၅၀၀)ဆုနဲ့ အမြဲလွဲနေတဲ့ကောင်'

'လုပ်လာပြီ၊ သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ သွားကျိုးမသရဲဆိုတ တကယ်မရှိဘူး၊ ဆုံးသွားတဲ့ အရှေ့ကွင်းက အဒေါ်ကြီးက သတ်သတ် တစ်ယောက်၊ တကယ်ဆုံးသွားတာ၊ အဲဒါကို ဒီဆေးရုံမှာ အဝတ်လ လျှော်ပေးတတ်တဲ့ 'အဒေါ်ကြီးသွားကျိုးမ'ပေါ့ဗျာ၊

အဲဒီ မိန်းမကြီးက အရှေ့ကွင်းက ဆုံးသွားတဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းမိန်းမ ကို ဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်လိုက်တာ၊ အခုတော့ အဲ

သွားကျိုးမအပျိုကြီးနဲ့ အမျိုးသားလူနာဆောင်မှာ နာတာရှည်လူမမာ သားကို လာစောင့်ပေးတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ဦးက ငြိနေကြတာဗျ။ သူတို့ ညဘက်ချိန်းတွေရင် လူမြင်မှာကြောက်လို့ သရဲခြောက်တယ်။ ဘာညာ သတင်းသွင်းကြတာပါဗျ။

စိတ်ခန်းရှေ့မှာ ချိန်းတွေတဲ့ညက ကျွန်တော်နဲ့တိုးမလိုဖြစ်လို့ မုဆိုးဖိုကြီးက လှစ်ခနဲထွက်သွားတာ။ သွားကျိုးမကအလာ ကျွန်တော် နဲ့တိုးတော့ လူလိုလို အရှေ့ကွင်းက ဆုံးသွားတဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းမိန်းကြီးလိုလိုနဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုတောင် ခြောက်လှန့်သွား ဆုံးတယ်လေ။

အဲဒီ သွားကျိုးမကြီးက ဒီကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး။ သူ့ညီမ အိမ်ထောင်နဲ့ဆီကို လာနေတာ။ သူ့ညီမယောက်ျားက ဆိုးလွန်း လို့ စိတ်ညစ်ပြီး ကြုံတဲ့ယောက်ျား ကောက်ယူသွားတာ။ အခု အဲဒီ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ သွားကျိုးမကြီး တို့ ဒီညနေကပဲ ခိုးပြေးသွားကြပြီတဲ့။ မကြီးမငယ် အသက်ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ကြတာလေ။

အမှန်တော့ အဲဒီ သွားကျိုးမနဲ့တွဲက သတင်းလွှင့်ပြီး ခြောက် လှန့်သွားလို့ ဒီဆေးရုံ ကြီးခမျာ နေရင်းထိုင်ရင်း သရဲတစ္ဆေ အခြောက် ခံရတယ် ဖြစ်ပါလေရော။ နောက်ပြီး လူသေစောင့်တဲ့ တစ္ဆေဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးလို့လဲ။ လူသေစောင့်တဲ့ သင်္ချိုင်းပဲရှိပါတယ်ဗျာ။ အဟား... ဟား... ဟား...

အကြောက်လွန်နေတဲ့ ဘကြီးကို အကြောက်ပြေအောင် ပြော ဆေးစကား တိုက်ကျွေးပြီး ဝေဠုတစ်ယောက် ရေအိမ်ရှိရာကို ပြေး တော့တယ်။ ဝေဠုစကားကိုယုံပြီး သူငယ်ပြန်ချင်ချင်။ ဘကြီးလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြန်ဖြစ်လာတော့တယ်။ စိတ်... စိတ်။

စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နုသတဲ့။ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေ သတဲ့။ ဝေဠုရဲဘကြီးကတော့ သံသယရှင်းသွားလို့ ပယောဂကင်းသွား ပြီး စိတ်ဆောင်လို့ ရပ်ပြောင်ကြီးကို ဖြစ်ကျန်ရစ်ပါလေရော။

ဝေဠုတစ်ယောက်ခမျာ ဘကြီး အကြောက်ပြေအောင် လူနာ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ဘကြီးတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရအောင် လုပ်ကြံ ထိုးဇာတ်ကလေးနဲ့ အယုံသွင်းထားခဲ့ရခြင်းပါပဲ။ အမျိုးသားလူနာ ဆောင်က လူလေးယောက်အုပ်စု အိမ်သာသွားတာမြင်လို့ ဝမ်းသာ အားရ နောက်ကကပ်လိုက်ပြီး ဝမ်းရစ်နာခြင်းကို အားပါးတရ ပြေရှင်း လိုက်နိုင်တော့တယ်။

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဝေဠုခမျာ ကျော မလုံ၊ ခေါင်းမလုံ၊ တင်မလုံနဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်ပရလောကသားက ဘယ်လိုထွက်လာပြီး ဘကြီးလုပ်လိုက်မလဲဆိုတာ လန့်တန့်တန့်နဲ့ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေရမှာ အမှန်။ ဘကြီးဆီပြန်ရောက်တော့ အိုကေပဲတဲ့။ သူ့ခြေထောက်ကို လာပွတ်တယ်။

ကြွက်ဆိုပြီး ထတောင်မကြည့်လိုက်ဘူးဆိုပဲ။ ဝေဠုမျောလည်း

ဘကြီးလိုပဲ ဒုက္ခတွေ ကဗျာဆန်သွားစေချင်တယ်။ ဘယ်သူကူလို့
ပြောပေးနိုင်မလဲ။ ဝေဠုစိတ်က ဝေဠုကို အသည်းအသန် ခြောက်လှန့်
နေတဲ့ သရဲကြောက်စိတ်ဆိုတဲ့ အစွဲကြီးကိုပေါ့။

ဘုန်းမီးနေလ

သရဲခြောက်တဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်

စိုင်းကျော်သီဟ

တော်တော်လေးကို ထူးဆန်းလှပြီး တော်တော်ကလေးကို
ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့
မိန်းမ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတို့ ဟောဒီအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့အချိန်က
စပြီး ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့နေရာမှာ လုံးဝကို အဖြေရှာလို့မရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့
ပထမအစ ဖြစ်ရပ်ကတော့...

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၆)ရက်နေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါပဲ။
ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရေးအတွက် ငှားထားတဲ့ အလုပ်
သမားတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဘီဗာလီတောင်
တန်းမှာရှိတဲ့ အိမ်သစ်ကို ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းရွှေ့နေရာချထားပေးခဲ့
ပြီးလို့ ရက်နည်းနည်းကလေးကြာသွားတဲ့အချိန်။

ကျုပ် အပြင်ထွက်နေချိန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်မိန်းမ အယ်လ်ကီဆမ်းမားက ဂျာမန်လူမျိုး ဂျာနယ်လစ် အမျိုးသမီး အဲဒစ်ဒါးဖဲလ်ကို နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်ငဲ့ပေးမယ်လို့ ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒစ်ဒါးဖဲလ်က ကောက်ကာငင်ကာပဲ...

‘ဟိတ်... ဆမ်းမား’

‘ဘာတုန်း’

‘ဟိုလူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ’

‘ဟင်... ဘယ်သူတုန်း’

လို့ ကျုပ်မိန်းမက အဲဒစ်ဒါးဖဲလ်ကို ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟိုလေဟာ... မင်းအိမ်ထဲကနေ ရေကူးကန်ဘက်ကို လျှောက်သွားတဲ့လူလော’ လို့ အဲဒစ်ဒါးဖဲလ် ပြန်ဖြေပါတယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ချက်ချင်းပဲ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ရှာပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေကူးကန်မှာတော့ ဘယ်သူဆို ဘယ်သူကိုမှ မရှိပါဘူး။ ရှင်းနေပါတယ်။

အဲဒီလူ ထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာလည်း ကျုပ် မိန်းမ သွားဝင်ရှာကြည့်တာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒါးဖဲလ်ကတော့...

‘ငါ တကယ့်ကို လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတာပါဟာ’ လို့ အခိုင်အမာကြီးပဲ ပြောဆိုနေပါတယ်။

‘အဲဒီလူကလေ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်တယ်၊ အသက်က ငါးဆယ်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်၊ အနက်ရောင် လည်စည်းနဲ့ဟ၊ ပြီးတော့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်၊ သူ့ဆံပင်က ထိပ်မှာကျပြီး ပါးနေတယ်၊ သူ့နှာခေါင်းကြီးကလည်း အာလူးလိုမျိုး လုံးဝိုင်းနေတယ် ဆင်းမားရဲ့’

ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် ညစာစားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်မိန်းမ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇေဝေဝါဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့်လည်း သိပ်ပြီးတော့ အလေးအနက် မထားခဲ့ကြပါဘူး။

နောက် ဒုတိယအဖြစ်အပျက်ကတော့...

နောက်နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။

အိမ်အောက်ထပ်က ဧည့်သည်တွေအတွက်ထားတဲ့ သီးသန့် ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီး နိုးလာတဲ့အခါ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီ စိုက် ကြည့်နေတဲ့လူက ခုတင်ခြေရင်းမှာ ရပ်နေတာဖြစ်ပြီး သူ အော်ဟစ် လို့ အကူအညီတောင်းမယ်လို့ အလုပ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတယ် လို့ အခိုင်အမာကြီးပဲ ပြောဆိုပါတော့တယ်။

အခုအခါမှာတော့ ညတိုင်းလိုလိုပဲ ကျုပ်တို့ အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ထမင်းစားခန်းထဲက အသံတွေကို စပြီးကြားကြရပါတယ်။ ညစာစား

ပွဲအပြီး ကုလားထိုင်တွေကို နောက်ကိုတွန်းတဲ့အသံမျိုး အသံတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အစ ပထမက ကျုပ်တို့က...

‘မစ္စအဲဒစ်ဒါးဖဲလ်ရဲ့ လူကြီးတော့ ပရိဘောဂတွေကို ပြောင်းရွှေ့ နေရာချထားနေပြီနဲ့တူတယ်’

လို့ နောက်ပြောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်းကလေး ကြာသွားတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်လည်း ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက် ကို လာထိပ္ပတ်ရိုက်ခတ်နိုင်တဲ့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကို ခုတ်ပစ်လိုက် ပါတယ်။

ဩဂုတ်လမှာတော့ ကျုပ်မိန်းမက ယူဂိုဆလားဗီးယားကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ခရီးထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အလုပ်တချို့ ကို အဆုံးသတ်ပေးဖို့အတွက် ရက်နည်းနည်းလောက် နောက်ချန်နေရစ် ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

အိမ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့အခါကစပြီး ကျုပ် ဟာ နေမထိစိုင့်မသာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲဗျို့။ ညဆိုရင် ပိုပြီးတော့ဆိုးတယ်။ ကျုပ် ပြောလို့ တတ်သမျှစကားနဲ့ ပြောပြရရင်တော့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိနေတယ်လို့ လုံးဝမခံစားရလောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေပါတော့ တယ်။

ကျုပ် အဲဒီလို တွေးထင်ရလောက်အောင်ကလည်း အဖြစ် အပျက်တွေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကိုး။

ကျုပ်က ညတိုင်းလိုလိုပဲ အိမ်အောက်ထပ်က အိပ်ခန်းပြတင်း ပေါက်တွေကို မပျက်စကွက် ပိတ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း မနက်ခင်း သုံးရက်လုံး လုံး ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေကြတာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ထမင်း စားခန်းထဲက အသံတွေကလည်း ဆက်ပြီး ထွက်ပေါ်နေတုန်းပါပဲ။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးရဲ့ ဖွင့်ပိတ်သံတွေကို ကျုပ် နှစ်ခါကြားရ ပေမယ့်လည်း မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာတော့ သေသေချာချာပဲ မင်း တုတ်ထိုးပိတ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေက ကျုပ်ကို ထူးဆန်းတဲ့တုံ့ပြန် ချတွေ လုပ်စေခဲ့တယ်လေ။

ကျုပ်က အငယ်စား ရေဒီယိုအသံလွှင့် အသံဖမ်းစက်သုံးခုကို ဝယ်လိုက်ပြီး ရေဒီယိုသုံးလုံးကို ငှားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် အသံ တွေကိုဖမ်းဖို့ တိတ်ရီကော်ဒါသုံးလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်ထားလိုက်ပါတယ်။

အသံဖမ်းစက်တွေကို ကားလမ်းအဝင်မှာ တစ်လုံး၊ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးအနားမှာတစ်လုံး၊ ထမင်းစားခန်းက ဘားမှာတစ်လုံးငှက် ပြီး ဆင်ထားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ပြင်ဆင်ထားပြီး ကျုပ်လည်း အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့က ခုလိုပြီး စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ ကြာကြာလေး မစောင့်လိုက်ရပါဘူး။

တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာနေတဲ့အသံကို ကျုပ် မကြား
လိုက်ရပေမယ့်လည်း ဘားမှာတပ်ထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်က ကြားနေ
ကျ ကုလားထိုင်ရွှေတဲ့အသံတွေကို ပြန်ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ ပွိုင့်သုံးရှစ် ကယ်လီဘာသေနတ်ကို
ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကို တိတ်တိတ်ကလေး လျှောက်
သွားလို့ မီးခလုတ်ကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ချလိုက်ပါတယ်။

အခန်းထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကုလားထိုင်တွေကလည်း သူ
နေရာနဲ့သူ နေရာတကျ ရှိနေကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပြီး တိတ်ရို
ကော်ဒါကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျုပ် အောက်ဆင်း
သွားတုန်း... အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပေမယ့်လည်း အပေါ်ထပ်
ပြန်တက်လာတဲ့အခါမှာ ကုလားထိုင်ရွှေသံတွေ ပြန်ပေါ်ထွက်လာပြန်
ပါတယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာတော့ ကျုပ်လည်း ယူဂိုဆလားဗီး
ယားကို ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျုပ်အိမ်မှာ မရှိတုန်း အိမ်ကို ခဏခဏ စစ်ဆေးပေးဖို့
အတွက် စုံထောက်တစ်ယောက်ကို ကျုပ် ငှားရမ်းပြီး တာဝန်ပေးခဲ့
ပါတယ်။

အဲဒီ စုံထောက်က...

‘ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဆုံးပေမယ့်လည်း ပြတင်းပေါက်တွေ၊
တံခါးတွေ ပွင့်နေတာကို ခဏခဏတွေ့ရတယ်’

လို့ ကျုပ်ကို ဖုန်းဆက်သတင်းပို့ပါတယ်။

‘ကျုပ် တစ်ခါတုန်းက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး အိမ်ကို
စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ မနက် နှစ်ချက်ခွဲလောက်မှာ အိမ်က မီးတွေ
အားလုံး လင်းသွားတယ်။ ကျုပ် အိမ်နားကို မရောက်ခင်မှာပဲ မီးတွေ
အားလုံး မှိတ်သွားကြတယ်’ လို့လည်း စုံထောက်က ကျုပ်ဆီကို အရေး
ကြီးသတင်းပို့ခဲ့ပါတယ်။

လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး မီးလိုင်းတွေကို
အစစ်ဆေးခိုင်းခဲ့တာ မီးသမားက မီးလိုင်းတွေမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ
မရှိပါဘူး။ အားလုံးကောင်းနေပါတယ်လို့ ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့ခဲ့ပါ
တယ်။

ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိန်းမ ဥရောပကနေ ပြန်
ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အဲ... ကျုပ်တို့ မွေးထားတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ကတော့ ထူးဆန်း
တဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြုမူကြပါတယ်။ ခွေးနှစ်ကောင်ဟာ ထမင်းစား
ခန်း အဝင်ဝကို စိုက်ကြည့်နေကြရာက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ထိုးပြီး
တော့ မှောင်ကြပါတော့တယ်။

ခွေးငယ်ကလေးက ထမင်းစားခန်းတစ်နေရာကို ပြေးသွားပြီး

တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့နောက်ကို လိုက်သလိုမျိုး လျှောက်သွားပါတယ်။

နောက်နှစ်တွေမှာတော့ ကျုပ်တို့ လင်မယားဟာ အချိန်အတော်များများ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အိမ်ကို ခဏခဏကြည့်ပေးဖို့ မှာထားခဲ့တာ သူက အိမ်ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ သော့ခတ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်နေတတ်တယ်လို့ ကျုပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။

တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ အိမ်သော့ရှိနိုင်မယ်ထင်ပြီး ကျုပ်က အိမ်သော့တွေအကုန်လုံးကို အသစ်လဲခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ဩဂုတ်လမှာ ကျုပ်တို့လင်မယား ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တစ်လသွားနေတဲ့အခါမှာ စာတွေသိမ်းဖို့ အိမ်ကို တစ်ခါပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတစ်ခါမှာ ရေကူးကန် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားက...

‘ဆရာတို့ မရှိတဲ့အချိန် အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူနေသလဲ’လို့ ကျုပ်ကို မေးပါတယ်။

‘ဘယ်သူမှ မနေပါဘူး’

လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတော့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားက...

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ထင်တာပဲ’လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူကဆက်ပြီး...

‘ဒါပေမဲ့ အရင်တစ်ပတ်က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ် ဆရာ၊ အရပ်က ခြောက်ပေလောက်မြင့်တယ်၊ ထွားကျိုင်းသန်မာတယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်စည်းအနက်နဲ့၊ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်၊ သူ့ဆံပင်က ထိန်မှာ ကျနေပြီး ဆံပင်ကပါးတယ်၊ သူ့နှာခေါင်းကတော့ တော်တော်ကို ထူးခြားတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အာလူးသီးလို လုံးဝိုင်းနေတယ် ဆရာရေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲလို့ သူ့ကို သွားမေးမလို့လုပ်နေတုန်း ဖျတ်ခဲနဲ့ဆိုပြီး သူ ကျွန်တော့်ရှေ့က နေ ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာတင် အငွေ့ပြန်သွားသလိုမျိုး ပျောက်သွားတယ် ဆရာရဲ့’

လို့ အသေးစိတ် ပြောပြပါတယ်။

စက်တင်ဘာလမှာ...

ကျုပ် သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်က သူ့ကို ကျုပ်တို့ရဲ့အိမ်မှာ နှစ်ရက်လောက်ပေးနေဖို့ ခွင့်တောင်းလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း နှစ်ရက်မကြာဘူး ကြိုက်သလိုနေဆိုပြီး အိမ်သော့ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ စာရေးဆရာဟာ တစ်ညပဲအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောင်းသွားပြီလို့ ကျုပ်တို့ရှိတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါတယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

လို့ ကျုပ်ကပြောတော့ သူက...

‘မနေ့ညက ငါ မင်းအိမ်ထဲဝင်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသလိုမျိုး ငါ ခံစားနေရတယ် တွာ။ အောက်သပ် ဧည့်သည်အိပ်ခန်းထဲမှာ ငါ အိပ်မလို ပြင်ဆင်နေတဲ့ အချိန်မှာ အနီးအနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ရောက်နေသလိုပဲ။ ငါလည်းကြည့်လိုက်တယ်။ တံခါးပေါက်ဝမှာ ငါ့ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ အရပ်ခြောက်ပေလောက်မြင့်တဲ့ လူထွားကြီးတစ်ယောက်၊ အသက်က ငါးဆယ်လောက်လို့ ယင်ရတယ်။ အဲဒီလူကြီးက ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ လည်စည်းက အနက်နဲ့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်ကွာ။ ငါတော့ ဒီလိုမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာမျိုး ဟစ်ခါထူးမှ မခံစား ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါနဲ့ မြန်မြန်ပဲ ငါ မိတယ်ကို ပြောင်းပြေးခဲ့တာပဲ ဆိုပါ တော့ကွာ’

လို့ အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြပါတယ်။ အခုဆိုရင်...

ကျုပ် လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အိမ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပျော်ရွှင် စရာမဟုတ်တဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ကျုပ် ဝန်ခံရမှာပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ဆက် သွယ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ စိတ်ပညာရှင် ရဲ့ စီစဉ်ပေးချက်အရ ကျုပ်တို့ရဲ့အိမ်ကို စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာ

ခွင်ကြတဲ့လူတွေ၊ ရှေ့ဖြစ်ဟောတဲ့လူတွေ၊ စိတ်ပါဝင်စားသူတွေ အများ ကြီး လာရောက်စူးစမ်းလေ့လာကြပြီး ကောက်ချက်အသီးသီးချသွားခဲ့ ကြပါတယ်။

သူတို့တတွေရဲ့ ကောက်ချက်တွေက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ပါပဲ။

သူတို့ ရေးသားဖော်ပြထားတဲ့ တစ္ဆေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဟာ ကျုပ်နဲ့ ပူးတွဲပြီး စာအုပ်ရေးသားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်တစ် ယောက်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျနေပါတယ်။ တူနေပါတယ်။

ကျုပ်တို့ စာအုပ်မပြီးခင်မှာပဲ အဲဒီဆရာဝန် သေဆုံးသွားခဲ့ ပါတယ်။

သေတာကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး။

တချို့နေရာတွေမှာတော့ ကျုပ်မိန်းမရဲ့ ဖခင်နဲ့ ဆင်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီကာလအတောအတွင်း ကျုပ်ဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ အရင်ပိုင်ရှင် ဟောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ပြောပြချက်တွေ ကတော့ သေချာရေရာမှု သိပ်မရှိလှပါဘူး။

ကျုပ်တို့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ အရင်အိမ်ပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီအိမ်မှာ တစ်နှစ် ခွဲတိတိ နေထိုင်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

‘ထူးထူးခြားခြားတော့ ကျွန်မ ဘာမှမမြင်ခဲ့ရပါဘူး’

လို့ အိမ်ရှင်ဟောင်းရဲ့ မိန်းမက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြီး...

ဒါပေမဲ့ ခဏခဏတော့ ထူးဆန်းတဲ့အသံတွေ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ည ကျွန်မယောက်ျားရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ ထမင်းစားခန်းထဲက ခြေသံတွေကြောင့် နိုးလာခဲ့ပါတယ်။ အသံတွေက ပြတ်သားလွန်းလို့ ကျွန်မ ကြောက်လာပြီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို ငါလာအိပ်မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို အော်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သူက ပြန်ထူးတာ ကျွန်မ အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မက တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ဘာပြုလို့ ဘဲလ်မနီပိတာတုန်းလို့ မေးလိုက်တော့ သူက တံခါးပေါက်နားမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေတာတွေလို့ သူ့ကိုခေါ်လိုက်တဲ့လူလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မအော်သံကြောင့် အဲဒီလူကြီး ပျောက်သွားတယ်လို့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ပြောပါတယ်။

အရင်ပိုင်ရှင် နောက်တစ်ယောက်ကို ကျုပ် မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာတော့...

ကျုပ်က ဒီအိမ်မှာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ နေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် မိန်းမက အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ငြင်းဆန်နေတာကြောင့် အိမ်ကိုရောင်းခဲ့ရတာပါပဲ။ ကျုပ် မိန်းမက ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ခွက်တယ်

လို့ ထင်ထားတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်မိန်းမ ယုံအောင် ကျုပ် မပြောတတ်ဘူးလေ။

လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အခုဆိုရင်...

ညအချိန်ရောက်ရင် ပရိဘောဂတွေ ရွှေ့သံကြားရပြီ။

ဂျာမန် စာနယ်ဇင်းမမ အဲဒစ်ဒါးဖဲလ် တစ်စွဲကို စတုတ္ထအချိန်ကနေ ရေတွက်လိုက်ရင် နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ကာလ အတောအတွင်းမှာ...

စုံထောက်ပေါင်း (၃၆)ယောက်တိတိ နတ်ဆရာတွေ၊ စိတ်တန်ခိုးပညာရှင်တွေဟာ ကျုပ်အိမ်ကို လာရောက်လေ့လာစုံစမ်းခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တတွေအားလုံးရဲ့ တူညီတဲ့သဘောထားနဲ့ အနည်းဆုံး ကောက်ချက်တစ်ခုလောက်တော့ ချခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီကောက်ချက်ကတော့...

‘ဒီအိမ်မှာ သရဲခြောက်တယ်’ ဆိုတာပါ။

ပိုပြီးတော့ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့မှာ လွတ်လပ်တဲ့ အသေးစိတ်ကျတယ်။ အဲဒါအပြင် ရိုးသားစွာတင်ပြထားခဲ့ကြတာပဲ လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သတင်းပေးချက်တွေက ဒီကောက်ချက်တွေကို ထောက်ခံနေကြပါတယ်။

စုံထောက်တွေ၊ လျှပ်စစ်ပညာရှင်တွေ၊ ခြကောင်တွေကို စစ်ဆေးမှုတွေကို ငှားရမ်းပြီး စုံစမ်းခိုင်းတာ၊ သူတို့က 'ဘယ်လူသားမှ အိမ်အောက်ကနေ အပေါ်ကိုတက်ဖို့ လမ်းမရှိဘူး' လို့ ပြောခဲ့ကြပါတယ်။

ခြံစင်းထဲညက အောက်ထပ်တံခါးတွေကို ပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးလို့ ကျုပ်တို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အိပ်ပျော်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကိုနှိုးပြီး...

'နားထောင်'

လို့ တိုးတိုးကလေး ပြောလာပါတယ်။ ကျုပ် အိပ်ရာပေါ်က အသာကလေး ထထိုင်ပြီး နားစွင့်လိုက်ပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲက ကုလားထိုင်တွေ ရွေ့လျားနေကြပြန်ပြီလေ။

JOE HYAMS ရေးခဲ့တဲ့ OUR HAUNTED HOUSE ဝတ္ထုတိုကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုထားပါတယ်။

စိုင်းကျော်သီဟ

လူသေကောင်ကြီးနှင့် စကားပြောမိခြင်း

စိုင်းကျော်သီဟ

ကျုပ်ဟာ 'ဂျိုးဇက်ဝီလီယန်တေလာ' ရဲ့ အလုပ်သမားပါ။ တေလာရဲ့ လုပ်ငန်းကတော့ လူသေအလောင်းကောင်ကို ပြုပြင် ဖြင်ဆင်ပေးရတဲ့ လုပ်ငန်းဗျ။ အဲ... ကျုပ်က သူ့လုပ်ငန်းအတွက် အလောင်းပြင် ရင်ခွဲရတဲ့ အလုပ်သမားလေ။

အခုနှစ်ရဲ့ တိုင်းက အရင်နှစ်ကထက်ပိုပြီးတော့ အေးလှယ်ဗျို့။ အဲဒီနေ့က ကျုပ်ဟာ အေးလွန်းလို့ အိပ်ရာထဲ ကွေးကောင်းကောင်းနဲ့ နှပ်နေတုန်းမှာပဲ...

'ကလင်... ကလင်... ကလင်' ဆိုပြီး ကျုပ် အိပ်ရာဘေးမှ နီး အဆက်မပြတ် မြည်လာတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ကောက်ကိုင်လိုက်မိခဲ့ရဲ့။

အဲဒီမှာ ဟိုတစ်ဖက်ကနေ တေလာရဲ့အသံ အဆက်မပြတ် ကြားရပါတော့တယ်။

‘မိုင်ရွန်လားဟေ့... ဒီနေ့မနက် ရောက်လာမယ့် ခုနစ်နာရီ ရထားနဲ့ ‘စတန်လီဂျော်ဒန်’ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပါလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မင်း အခုပဲ ဘူတာကို သွားကြပါ။ ငါပြောတဲ့နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး ကွ၊ ‘စတန်လီဂျော်ဒန်’ တဲ့။

ရင်ခွဲရုံကနေ ကျုပ်ဆီကို တေလာက အခုလိုပဲ လှမ်းအကြောင်း ကြားပါတော့တယ်။

အင်း... တေလာအသံကလည်း အိပ်ချင်မပြေသေးတဲ့ အသံ။ ကျုပ်ကလည်း နှပ်လို့မဝသေးတဲ့ အချိန်နဲ့ဆိုတော့ စတန်လီဂျော်ဒန် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကလေးတောင်မှ ကျုပ် မမေးရသေး ခင်မှာပဲ သူက ဖုန်းချသွားပါတော့တယ်။

ဒါ အရင်က ကျုပ် အိပ်ရာထချိန်ထက် တစ်နာရီခွဲခန့် နောက် ပြီး ဒီဖုန်းက မြည်လာတာလေ။ ကျုပ်လည်း ပြန်အိပ်လို့မရတဲ့ အတူတူ ဘူတာရုံကိုသွားဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အိမ်ကနေ ကျုပ် ထွက်လာတော့ ဟိုခပ်ဝေးဝေးက တောင် ထိပ်ပေါ်မှာ နေဝန်းကြီးတောင် ထွက်နေပြီပဲ။

ဘူတာရုံကို ကျုပ်ရောက်တော့ ကျုပ်ကြိုရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ...

ဟုတ်ကဲ့...

စတန်လီဂျော်ဒန်ဆိုတာ လူသေအလောင်းကြီး ဖြစ်နေပါတော့ တယ်။

‘အို... လူသေကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူရှင်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ကြိုဆိုရမှာပဲ၊ ဒါ ငါ့တာဝန်လေ၊ ကိုင်း... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကြိုဆို ရတော့မှာပဲ’

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အလုပ်ရုံကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အလောင်း တင်တဲ့ကားကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ရထားမဆိုက်သေးလို့ ကျုပ်လည်း ခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင် ရင်း လျှောက်တွေးနေမိတယ်။

စတန်လီဂျော်ဒန်ရဲ့ အသက်က နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေး တယ်။ သူ့မိန်းမက ‘လင်ဒါ’ တဲ့။ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခေတ်မီလှပတဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးလည်း ပိုင်ထားတယ်။ နောက်ပြီး ခွေးလိမ္မာလေးတစ်ကောင်ကိုလည်း မွေးထားတယ်။ ဂျော်ဒန်က အင် မတန် ပြင်းထန်လှတဲ့ လျှပ်စစ်ထရန်စဖော်မာကြီး ပေါက်ကွဲလို့ သေ သွားရတာ။ ဂျော်ဒန်က လျှပ်စစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော်ဆုံး အတတ် ဝညာရှင်ပဲ။

ဂျော်ဒန်ရဲ့အကြောင်း အချက်အလက်တွေကို ရုံပိုင်ကြီးက ပြောပြခဲ့တယ်လေ။ အင်း... ရုံပိုင်ကြီးနဲ့ ကျုပ် စကားပြောရတာက

တော့ ခဏလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျော်ဒန်ကို စောင့်ရတာကတော့ ကြာမှ
ကြာပဲဗျာ။ ဂျော်ဒန်အလောင်း ပါလာမယ့်ရထားက ရောက်မယ့်အချိန်
ထက် နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတယ်
လေ။ ရထားဆိုက်တာနဲ့ သူ့အလောင်းကြီးကို အလောင်းတင်တဲ့ကား
ပေါ်တင်ပြီး ရင်ခွဲရုံရှိတဲ့ နေရာကို သယ်ရတော့တာပဲ။

ရင်ခွဲရုံရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကို စပြီး လုပ်ရပါတော့
တယ်။

ရင်ကိုခွဲ အထဲက ကလီစာတွေကို ထုတ်ပြီးတော့ ပြန်ချုပ်၊
ချုပ်တဲ့နေရာမှာ အရေးကြီးတယ်ဗျ။ တခြားလူတွေကိုကြည့်ရင် ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ
မိန်းမ လင်ဒါ ကြည့်ကောင်းဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။

၆ ၆ ၆

အဲဒီညနေမှာပဲ ရင်ခွဲရုံကို ဂျော်ဒန်ရဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်
လာကြပါတော့တယ်။

ဧည့်သည်ကတော့ သူ့မိန်းမ လင်ဒါနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်
ပါပဲ။

ကျုပ်လည်း လင်ဒါကို ဂျော်ဒန်အလောင်း ပြင်ထားတဲ့အခန်း
ကို လိုက်ပို့ပြီး ကျုပ်ရုံးခန်း ကျုပ်ပြန်လာပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေကို

လုပ်နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်လုပ်လို့မှ ဘာမှမကြာလိုက်
ဘူး။ ကျုပ်နားထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအသံတွေ ကြားရတော့တာပါပဲ
ဗျာ။

ဟင်... ဒီအသံက လေတိုးတဲ့အသံလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဝူးဝူး
ဝါးဝါးနဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် စကားပြောတဲ့အသံနဲ့တူတယ်။
ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုမျိုး မပီမသနဲ့ စကားပြောသံမျိုး
မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါ လေတိုးတဲ့အသံပါ။

ဘာသံလို့ ကျုပ် မခွဲခြားနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ကျောရိုးထဲက
တော့ စိန်ခဲနေအောင် အေးသွားပြီး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွား
တာကတော့ အမှန်ပဲဗျ။

ဟာ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အဲဒီ ကြောက်စိတ်ကို ကျုပ်
ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသွားတဲ့အခါမှာ...

လင်ဒါနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ကျုပ်ရုံးခန်းကို ရောက်လာပြီး
နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

လင်ဒါရဲ့ မျက်နှာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

သူ့ယောက်ျားကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျေနပ်နေတဲ့ပုံတောင်
ဆက်နေပါသေးတယ်။

သူတို့ ပြန်သွားတော့ ကျုပ်လည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေတော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ညဆယ်နာရီကျတော့ ကျုပ်လည်း ရင်ခွဲရုံက အခန်းတွေကို လိုက်ပိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဂျော်ဒန်အလောင်းထားတဲ့ အခန်းကိုရောက်တော့ သူ့ကို တင်ထားခဲ့တဲ့ ကျောက်စားပွဲကြီးကို ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

‘အင်း... မလှုပ်မယှက်နဲ့ အိပ်ပျော်နေသလား အောက်မေ့ရတယ် ဂျော်ဒန်ရယ်’ လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲကပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါတယ်။

သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ပြီး အပေါက်ဝက မီးခလုတ်ကိုပိတ်ဖို့ ကျုပ် လက်လှမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ...

‘ကျလစ်... ကျလစ်... ဂျစ်... ဂျစ်’ ဆိုတဲ့ အသံ သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာပါတော့တယ်။

‘ဟိုက်... ဘာသံလဲဟ၊ တစ်ခုခု ရွေ့သွားတဲ့အသံပဲ’ ဆိုပြီး ကျုပ်လည်း အသံလာတဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့...

‘ဟာ...’

ဂျော်ဒန်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်က ဟိုရွေ့ ဒီရွေ့ ဟိုစမ်း ဒီစမ်းလုပ်နေတယ်ဗျ။

ပထမမှာတော့ ကျုပ် အကြောက်ကြီးကြောက်သွားမိတယ်။ တကယ်ပါဗျာ။ ဘယ်လိုကြောက်တယ်ဆိုတာကို ပြန်မပြောပြနိုင်

လောက်အောင်ကို ကြောက်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဦးနှောက်ထဲ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတယ်လေ။

အဲဒါကတော့...

‘သူ မသေသေးဘူးနဲ့ တူတယ်’

ရေနစ်နေတဲ့သူကို ကယ်တဲ့ အသက်ကယ်သမားတစ်ယောက် လိုပဲ ကျုပ်ဟာ ဂျော်ဒန်အနားကို တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်ပါတယ်။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်နည်းတွေနဲ့ သူသက်သာလာအောင် ကျုပ် ပြုစုပေးလိုက်တယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖုံးထားတဲ့ ဂွမ်းစကို အဝတ်စတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

မီးရောင်က သူ့မျက်လုံးပေါ် ကျသွားလိုက်တာနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။

သူ့မျက်လုံးထဲက မျက်ဆန်အိမ်တွေဟာ အပေါ်ဘက်ကို လည်ပြီးတော့ တက်လာတယ်။

ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ။

သူ့ပါးစပ်ကို ချုပ်ထားတဲ့ ချုပ်ရိုးတွေကိုလည်း ကျုပ် ဖြေဖြတ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

အင်း... သူ့ကိုယ်ရဲ့ အနံ့ကြီးက အော်ဂလီဆန်လှလို့ ကျုပ် ရင်ထဲ ပျို့တက်လာသေးတယ်။

ခဏလောက်ကြာသွားတော့ သူမျက်လုံးတွေက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေတယ်လေ။ မီးရောင်ကြောင့် သူမျက်လုံးတွေ နေသားတကျ ဖြစ်သွားပုံရပါတယ်။ သူဟာ သူ့လက်တွေနဲ့ သူ့ခါးစေ့ကိုပွတ်လိုက် နဖူးကိုသပ်လိုက်နဲ့ ဆံပင်တွေကို စမ်းကြည့်လိုက်နဲ့။ သူ အလုပ်တော်တော်ရှုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ...

‘ကျုပ်မိန်းမ လင်ဒါ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာ သူ့ကို ကျုပ် ထွက်တွေ့ပါရစေ’

‘ဟာ... တွေ့နိုင်ပါတယ်’

သူခွင့်တောင်းမှုကို ကျုပ်က လက်ခံလိုက် နယ်ဆိုတာနဲ့ သူက ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်ကထပြီး ကြမ်းပေါ်ကိုဆင်းဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။ သူ ဒယ်မ်းဒယိုင် ဖြစ်နေတယ်လေ။ သူက...

‘ကျုပ်ထင်ထားသလောက် ကျုပ်မှာ အားမရှိသေးဘူးနဲ့တူတယ်’

ကျုပ်ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောလိုက်ပြီး ကျောက်စားပွဲနားက တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့ကို လှမ်းနေပါတယ်။ နှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းပြီးတဲ့အခါ သူရပ်လိုက်ပြီး...

‘အေးဗျာ... ခင်ဗျားကို အားနာတယ်၊ ကျုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖော်မလင် အနံ့တွေ နံစော်နေတာပဲ’ လို့ ပြောရင်း ယိုင်လဲတော့မလို့ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျုပ်လည်း သူ သိပ်ပြီး အားနည်းနေတာကို ဘီရလို ဘီးတင် ကုလားထိုင် ဓာတ်လှည်းကို သွားယူပြီး သူ့ကို အထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်းက ထိုင်လို့သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ခြေထောက်တွေက သိပ်ပြီးတော့ကိုပဲ စိမ့်စိမ့်ပြီး အေးနေကြသမျှ’

ဒါနဲ့ အခန်းနံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး သူ့အတွက် ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး သူ့အတွက် အဝတ်တစ်ခုခု ပတ်ပေးဖို့ ရှာကြည့်လိုက်တော့ မရှိဘူး။

အင်း... ဟိုဘက်အခန်းက စတိုန်းလေ။ အဲဒီအထဲမှာတော့ အသုံးမပြုဘဲထားတဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ဝတ်ရတဲ့ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီး တစ်ထည် ရှိလိမ့်မယ်။ ကျုပ် သေသေချာချာ ခေါက်ပြီးတော့ သိမ်းထားခဲ့တာ။ အဲဒါကို ကျုပ် သွားယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိအောင် ပတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရင်ခွဲရုံအပြင်ဘက်က သူ့မိန်းမ လင်ဒါနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့အသံတွေကို ကျုပ် ကြားလိုက်ရပါတယ်။

‘မစ္စတာမိုင်ရွန်... မစ္စတာမိုင်ရွန်... ကျွန်မ လင်ဒါပါ၊ ဂွင်းခဏတွေ့ပါရစေ’

အဲဒါ ကျုပ်လည်း ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လှည်းကို ဧည့်ခန်းထဲ
ထွန်းခိုက်ပြီး ဝင်ထွက်တံခါးမကြီးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်မယောက်ျားနဲ့...’

‘ဟာ... အဆင်သင့်ပါပဲ၊ မစ္စတာဂျော်ဒန်က ခင်ဗျားကို
ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်ကြိုနေပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာမိုင်ရွန်’

ဂျော်ဒန်ရဲ့အနားမှာ ကုလားထိုင်တွေရွှေ့ပြီး ဇီဝင်ဒါနဲ့ သူ
ကလေးနှစ်ယောက်တို့ဟာ စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောကြ
ပါတော့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သူမိန်းမကို သူ မှာနေတာတစ်ခုကိုတော့
ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်မိနေတယ်ဗျ။

အဲဒါကတော့...

‘မင်းကိုယ်မင်းလည်း ဂရုစိုက်နော်၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို
လည်း ဂရုစိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ငါ မင်းတို့သားအမိတွေနဲ့ လာတွေ့
ဦးမယ်’ ဆိုတာပါပဲ။

နာရီဝက်လောက် သူတို့ စကားတွေပြောပြီးတော့ လင်ဒါနဲ့
ကလေးတွေ ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပါတော့တယ်။

ကျုပ်လည်း ဂျော်ဒန်ထိုင်နေတဲ့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လှည်းကို
သူ့အခန်းရှိရာကို ပြန်တွန်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်စားပွဲကြီးနား
ရောက်တော့ ဂျော်ဒန်ခြေထောက်မှာ ကျုပ်ပတ်ပေးထားခဲ့ ခွဲစိတ်ခန်း

သုံး ဝတ်စုံကြီးကိုခွာပြီး အရင်အတိုင်း ကျကျနန ပြန်ခေါက်ပြီး
ကျုပ်ကို ပေးပါတယ်။

ကျုပ်လည်း အဲဒီဝတ်စုံကို ကျောက်စားပွဲကြီးဘေးက ခုံ
ကလေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ပါတယ်။

သူက ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ် ပြန်တက်လိုက်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ လှဲချလိုက်ပါတယ်။

အင်း... သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားနေပုံတွေက ကိုယ့်အိပ်ရာထဲကိုယ်
အေးအေးဆေးဆေး ဝင်လှဲလိုက်ပြီး အိပ်တော့မယ့်ပုံစံအတိုင်းပါပဲ။
အံ့မယ်... သူ့ကိုယ်ပေါ်က တွန့်နေတဲ့ အင်္ကျီစတွေကိုတောင် သေသေ
သပ်သပ်ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဆန့်လိုက်သေးသဗျ။ ပြီးတော့ သူ့လက်
နှစ်ဖက်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ချက် အပေါ်တည့်တည့်ပေါ် ယှက်ပြီးအုပ်လိုက်
သေးတယ်။ သူကတော့ မေးလိုက်သေးသဗျ။...

‘ဒီပုံစံအတိုင်း အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား’တဲ့ ခင်ဗျ။

‘ဟာ... ပြေပါတယ်၊ ပြေပါတယ်၊ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ’

ကျုပ်လည်း ဘာပြုလို့လဲ မသိပါဘူး။ သူမေးတာမှန်သမျှ
အလိုက်သင့် ဖြေနေမိတယ်လေ။

‘အေးဗျာ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့
သပ်တလဲလဲ ပြောနေလိုက်သေးတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက ကျုပ်ကို...

ခင်ဗျား လက်ပတ်နာရီကို နှစ်မိနစ်လောက် အချိန်မှတ်ပြီး
စိုက်ကြည့်နေပေးပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဗျာ့လို့ ပြောတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လက်ပတ်နာရီကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်
ပါတယ်။ နှစ်မိနစ်ပြည့်လို့ သူက ကျုပ်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ
တော့...

သူ့မျက်လုံးတွေက မှိတ်နေကြပါပြီ။ အိပ်မောတောင် ကျလို့
နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့...

သူ့မျက်နှာပုံစံကတော့ လူသေကောင်ရဲ့ မျက်နှာပုံစံအတိုင်း
ပါပဲ။

ကျုပ် သူ့မျက်နှာကို လက်နဲ့စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း အေး
စက်နေတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့အခန်းထဲက ဖြည်းဖြည်းကလေး ထွက်
လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ လေးသွား
ပါတယ်။

‘ငါ အိပ်မက် မက်နေတာများလား’ လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲက မတော့
မနပ်နဲ့ ရေရွတ်နေမိပါတယ်။

အိပ်မက်က ကျုပ် လန့်နိုးသွားပါတယ်။

‘ဘယ်လို အိပ်မက်ကြီးလဲ မသိဘူး’ လို့ ပြောရင်း အဲဒီအိပ်မက်

ကိုပဲ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။

ပြီးတော့ မနေ့ညတုန်းက ကျုပ်ဟာ ရင်ခွဲရုံက အခန်းတံခါး
တွေကို လိုက်ပိတ်ခဲ့တာကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်လေ။

ဂျော်ဒန်ရဲ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ လာကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်
သွားကြတယ်။ ညဆယ်နာရီမှာ ကျုပ် အခန်းတံခါးတွေ လိုက်ပိတ်
တယ်။ ဂျော်ဒန်အလောင်းရှိတဲ့ အခန်းကိုလည်း ကျုပ် ရောက်ခဲ့တယ်။
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကြောက်တဲ့ လန့်တဲ့စိတ်လည်း မပေါ်ခဲ့ပါဘူး။

ပြီးတော့ ဝင်ထွက်တံခါးမကြီးကို အသေအချာပိတ်ပြီး ကျုပ်
အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ် ဂျော်ဒန်လို အလောင်းကောင်တွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူး
ပါတယ်။ ဘယ်အလောင်းကောင်ကိုမှ ကျုပ် အိပ်မက်မမက်ခဲ့ဖူးပါ
ဘူး။ ဒီဂျော်ဒန်အလောင်းကျမှ အိပ်မက်မက်ရတယ်လို့။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း’

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်းဆိုတာ ကျုပ် မသိပါဘူး။

အဲ... ကြောက်စိတ်တော့ နည်းနည်းရခဲ့တာကတော့ အမှန်

ဆို။

၀ ၀ ၀

နေက် ကျုပ် ရင်ခွဲရုံကို အလုပ်ဆင်းတော့...

‘ဧကီလာပါ မိုင်ရွန်၊ မင်း ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ခိုင်း
ရောလေးရှိနေလို့ လို့ ဂျိုးဇက်ဝီလီယန်တေလာက ကျုပ်ကို ရောက်
ရောက်ချင်း ခိုင်းတော့တာပါပဲ။

‘ဘာများတုန်း တေလာ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမတုန်း’

‘အေး... လာ... ငါ မင်းကိုပြမယ်’ လို့ တေလာက ပြော
ပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျုပ်ကို ရှောင်ဒန်အလောင်းထားတဲ့ အခန်းကို ခေါ်သွား
တော့တာပဲဗျို့။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။

ရှောင်ဒန် အခန်းထဲရောက်တော့...

‘ကဲ... မိုင်ရွန်၊ အဲဒီမှာ ကြည့်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်
တာလဲ မသိဘူး’ ဆိုပြီး တေလာက ရှောင်ဒန်အလောင်းကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုးပြီး ကျုပ်ကို ပြလိုက်ပါတယ်။

‘ဟိုက်...’

ကျုပ် လန့်ဖျပ်သွားပါတယ်။ နဖူးပေါ်မှာလည်း ချွေးတွေသီး
ကုန်ပါပြီ။

ရှောင်ဒန်ပါးစပ်ကြီးက ဟပြလန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ပါးစပ်မဟအောင် ချုပ်ထားတဲ့ ချုပ်ရိုးတွေကလည်း ပြေး
တယ်။

ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီချုပ်ရိုးတွေကို ကျုပ် ပြေးပေးခဲ့တယ်
လေ။

အဲဒါက အိပ်မက်ပဲ။ အခု ဘာပြုလို့ လက်တွေ့ဖြစ်နေရ
တာတုန်း။

‘ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး မိုင်ရွန်၊
ဘိုင်း... ကိုင်း... ဒီပါးစပ်ဟပြကြီးကို မင်းပဲ ပြန်ချုပ်ပေးလိုက်ကွာ’
တေလာက အဲဒီလို ပြောပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်သွား
တာတပဲ။

‘ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ’

ကျုပ် အခန်းထဲက ထွက်မလို့လုပ်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ပါးစပ်က အဲဒီလိုမျိုး အသံထွက်မိ ဖြစ်သွားပါ
တယ်။

ညက အိပ်မက်ဟာ အိပ်မက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ တကယ်ဖြစ်
တာလား။

ဒီလိုလေ၊ ဒီလိုဗျ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရှောင်ဒန်ခြေထောက်တွေကို ခွဲစိတ်ခန်းသုံးဝတ်စုံ
ပတ်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီဝတ်စုံကို ရှောင်ဒန်က သေသေချာချာ ပြန်ခေါက်ပြီး ကျုပ်
ပေးတယ်။

ကျုပ်က အဲဒီဝတ်စုံကို ကျောက်စားပွဲကြီးနားက ခုံကလေး
အပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။

အေးဗျာ...

အခု အဲဒီဝတ်စုံက ခုံတန်းကလေးအပေါ်မှာ ညက အိပ်မက်
ထဲကအတိုင်း သေသေသပ်သပ် ခေါက်ရက်သားကလေး တွေနေရ
တယ်လေ။

ဒီဝတ်စုံက ဟိုဘက်စတိုခန်းထဲမှာ သိမ်းထားတာ။ အလောင်း
ပြင်တဲ့အခန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ယူမလာခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲ... ညက
အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စတိုခန်းထဲက သွားယူခဲ့တယ်ဗျ။

ကျုပ် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမတုန်း။

ဒီအခြေကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေရမလဲ။

အင်း... ကြုံတွေ့လိုက်ရလို့ပဲ ယုံလိုက်ရမှာလား။ ယုံရတော့
အခက်သားကလား။ အင်း... အဖြေရှာရင်း ကျုပ် ကျောရိုးတွေထဲက
နေ စိမ့်ပြီးချမ်းလာသဗျ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်လည်း ရော်ဒန့်အခန်းထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်လာ
ခဲ့ပါတော့တယ်။

စာကြွင်း

ဒီဝတ္ထုကို ရေးတဲ့လူက အလောင်းပြင်လုပ်ငန်းကို ၁၂ နာရီ
လောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့လူဖြစ်ပြီး အလောင်းရဲ့နာမည်ကို 'စတုန်း'

ရော်ဒန့် လို့ ပြောင်းလဲထားတာကလွဲပြီး တကယ့်အဖြစ်အပျက်မှန်တွေ
ချည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ 'မိုင်ရွန်ရစ်ချက်ဒ်ဘရောင်း' က ဝန်ခံထားပါ
တယ်ခင်ဗျာ။

(Myron Richard Brown ရဲ့ I Talked With the Dead
Man ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုထားပါတယ်)

စိုင်းကျော်သီဟ

ကပ္ပိယထိပ်သီးနှင့် ကျိန်စာသင့်ပိညာဉ်

နေတ်ဟိမ်းဇော်

ပြည်ထောင်ပြန်ဘုရားကြီးကြောင့် မြန်မာပြည်တွင် လွန်မြို့ကို လွန်စွာမှ လူသိများလှ၏။ ထိုအတူ လွန်မြေသည် ကျွန်ုပ်နှင့် သိပ်စိမ်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ မြန်မာပြည် စစ်အတွင်းကာလ ဖက်ဆစ်များကို တိုက်ထုတ်ရင်း ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသသို့ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရဲဘော်ရဲဘက် သွေးသောက်များဖြစ်ကြသော မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလ၊ ကပ္ပိယကံကောင်းတို့နှင့်အတူ နှစ်ကြိမ်မျှရောက်ရှိခဲ့ဖူးသော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစဉ်ကတော့ သုံးကြိမ်မြောက် ရောက်ရှိရသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်မတူ။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကြီးပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်

အထက်အောက်မကျန် ဂန္ဓာရီခရီး လှည့်လည်ခြင်း၌သာ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်သဖြင့် ယခုလည်း ပုပ္ဖား၊ စစ်ကိုင်း၊ မကွေးမှတစ်ဆင့် လွန်မြေသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော အရပ်သည် လွန်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း။ ထိုကျောင်း၌ ချေးဟောင်းစေတီတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိသဖြင့် ထိုစေတီကြီးတွက် ရက်သတ္တပတ်ကြာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ကျွန်ုပ် တည်းခိုနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား... တပည့်တော် ဒီကျောင်းမှာ တည်းခိုပြီး စေတီကြီးမှာ ခုနစ်ရက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ချင်လို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား။

ဟု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ၌ ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားခွင့်တောင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆရာတော်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ခံခွင့်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သော သုံးရက်မြောက် ညသန်းခေါင်ယံတွင် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို အံ့ဩစွာ ခြုံရတော့၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းကို ခြောက်၍ စေတီကြီးနှင့်မနီးမဝေးရှိ အတော်ကလေး အိုမင်းယိုယွင်းနေသော ဧရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ အနားယူအိပ်ရာ၌ ခြုံငုံဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာမီပင် အိပ်မက်ထဲ
ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

‘ကပ္ပိယကြီးရှင်... ကျွန်မကို ကူညီပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်
ပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီး ကူညီပေးမှ ကျွန်မ ချမ်းသာရတော့မှာပါ’

အသက်ပါကဲ့သို့သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ အသံတို့ကို
ကျွန်ုပ် အိပ်စက်ရာ ခေါင်းရင်း၌ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရချေ၏။
ခုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှလန်နှိုးလာပြီး အသံလာရာဆီသို့
နုစိုက်လိုက်သည့်အခါ အသံက ပီပီသသဖြင့် ပို၍ကျယ်လောင်လာ
တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်နေ
လေသည်။

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို
ကူညီပေးပါ။ ကျွန်မ မကြာခင် ဒုက္ခရောက်ရပါတော့မယ်’

မိန်းမပျိုလေး အသံက သနားစဖွယ်၊ ငိုသံစွက်နေသည်။
ကျွန်ုပ် မည်သို့မှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး
နောက် ဧရပ်ခေါင်းရင်းရှိ ပြတင်းချပ်ကို ‘ဝုန်း’ခနဲ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်သော်မျှ မတွေ့။ ညကလည်း
လပြည့်ညဖြစ်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ကို သဲကွဲ
စွာ မြင်ရသော်ငြား လူနှင့်တူတာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ အတော်ကလေး
ထူးသန်းစရာပါပေ။

‘ကပ္ပိယကြီး... ကျွန်မကို ကူညီပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခတုံ့
ကယ်တင်ပေးပါဦး၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်’

အသံလာရာသို့ ကျွန်ုပ် အသေအချာ စူးစိုက်လိုက်သောအခါ
ကျွန်ုပ် အိပ်စက်တည်းခိုရာဧရပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သရက်ပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ထိုသရက်ပင်ကြီး
အား ရွာသားတစ်စုဖြင့် ခုတ်လှဲနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုရလျှင် သရက်
ပင်ကြီးသည် သက်တမ်းရင့်ပင်ကြီး ဖြစ်နေသည့်အပြင် ထိုအပင်ကြီး
၏ ကိုင်းတက်များမှာ ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ် အုပ်လျက်ရှိနေပြီး
လေတိုက်၍ ကြွေကျသော သစ်ရွက်တို့ကြောင့် မိုးရာသီတွင် ကျောင်း
ခေါင်မိုး သွပ်ပြားများ ပျက်စီးနိုင်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိ၍ ထိုကဲ့သို့
ရွာသားတစ်စုဖြင့် ခုတ်လှဲနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိထားလေ
၏။

ယခု ထိုသရက်ပင်ကြီးအောက်မှလာသော မိန်းမပျိုလေး
တစ်ဦး၏အသံ။ နေရာမလွဲနိုင်။ မြီးတော့ ထိုမိန်းမပျိုလေးကား မည်သူ
နည်း။ ကျွန်ုပ် ကပ္ပိယဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဤအရပ်၌ မည်သူ့အ
ဆီမပေးထားပါဘဲနှင့် မည်သို့ကြောင့် သိနေရသနည်း။ အံ့ဩစရာ
ကောင်းနေတာတော့ သေချာသည်။

‘နေစမ်းပါဦး... မိန်းကလေး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့တို့

ဘာကြောင့်သိနေရသလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခအန္တရာယ်တွေ ကြုံနေရလို့ အကူအညီတောင်းတာလဲ။

လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်က အသံပြု၍ မေးခွန်းမပါင်းများစွာကို မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးက ငိုသံစွက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလေတော့သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ အစအဆုံး ရှင်းပြပါ့မယ် ကပ္ပိယကြီး ချစ်ဦး၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျိန်စာ သင့်ခံထားရတဲ့ ဝိညာဉ်လောကသားတစ်ဦးပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်မ ဒီလို ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် က ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့ပေါ့၊ အခု ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးရဲ့ မနီးမဝေး မှာ ဘုရားဖူးရောက်လာတဲ့ စားဖားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ စားဖားကြီးကို အရှင်ဖမ်းပြီး သစ်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ ပိတ်ဆို့ထားမိခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ကလေးအရွယ်ဆိုတော့ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် ဆိုးကျိုးတွေကို ဘာမှမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။

ဒါနဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ အရှင်ဖမ်းသည့် ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ အဲဒီ စားဖားကြီးကို သတိရပြီး ကစားဖို့ ထုတ်ကြည့်တဲ့အခါ လုံးဝအသက် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်မ အပြင်းဖျားပြီး အိပ်မက်မက်တော့ တာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ အရှင်ဖမ်းပြီး သစ်ခေါင်းထဲမှာ ပိတ်ဆို့ သတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အဲဒီဖားကြီးဟာ ကျွန်မကို မကျေမနပ်မိ

ကျိန်စာတိုက်တော့တာပဲရှင်။ သူ့ကို အခုလို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ခဲ့ တဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း သူလိုဘဝမျိုးနဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ မကြာခင် ပြန်ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ကျိန်စာတိုက်ပြီး အိပ်မက်ထဲကနေ ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း မကြာခင်မှာ ဘယ်သမားတော်၊ ဘယ် ဆေးဝါးမှမတိုးဘဲ အစားအသောက်စားမရ၊ အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သေဆုံးတဲ့အခါမှာလည်း ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း အခုလို ဝိညာဉ်ဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေရ တာပဲရှင်။ မကြာခင် ကျွန်မ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ရတော့မယ့် အတွက် ကပ္ပိယကြီးဆီမှာ အသနားခံ အခုလို အကူအညီတောင်းရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကပ္ပိယကြီးကို ဘာကြောင့် ကျွန်မ သိရသလဲဆိုရင် ဒီရောက်တည်းက ကပ္ပိယကြီးဟာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ဆန္ဒယျာများအတွက် မေတ္တာပို့လွှတ်နေတော့ အဲဒီမေတ္တာဓာတ် ကြောင့် ကျွန်မ အခုလို သိရှိပြီး အကူအညီတောင်းနိုင်ခွင့် ရခဲ့တာပေါ့။

ဟု မိန်းမပျိုလေးသည် သူမ၏ ယခုကဲ့သို့ ခံစားရောက်ရှိသော ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်က ကြိုသိရခြင်းအကြောင်းပါ အပြည့် ဆန့်ကျင် ရှင်းပြလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဇာတ်ရည်လည် သဘော မခက်သွားတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် ယခုကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်

များအနက် လူမမြင်၊ အသံသာ ကြားနေရခြင်းအတွက် များစွာအံ့သြ
နေမိသည်မှာ ငြင်းဆို၍မရ။ အင်မတန်မှ ထူးဆန်းလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အနီ မိန်းမပျိုလေးသည် မည်သည့်နေရာတွင်
ရှိနေပါသနည်း။ ထိုမေးခွန်းက ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပြန်တော့
၏။

‘ကောင်းပြီ... မိန်းကလေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ ဘယ်လို
ကူညီပေးရမလဲ၊ ပြီးတော့ မင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်သည့်အခါ မိန်းမပျို
လေးက နဂိုအတိုင်းသာ အသံပေးပြီး ရှင်းပြလာတော့သည်။

‘ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရှင့်၊ ကျွန်မဟာ အခု
အချိန်မှာ ရုပ်သဏ္ဌာန်ပြလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ အသံနဲ့သာ ဆက်သွယ်လို့
ပဲရပါတယ်၊ ကျွန်မရှိနေတဲ့နေရာက ကပ္ပိယကြီး အခုမြင်ရတဲ့ သရက်
ပင်ကြီးထဲမှာပါ၊ အခု အဲဒီသရက်ပင်ကြီးကို ကျောင်းခေါင်မိုးနဲ့ မလွတ်
ဘဲ သစ်ရွက်ကြွေတာ ပျက်စီးမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ရွာသားတစ်စု ခုတ်လှဲ
နေကြတာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရောက်နေပါပြီ။ သူတို့ ခုတ်လှဲကြတဲ့
ခုတ်ရာတည့်တည့်မှာ ကျွန်မ ရှိနေပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သူတို့
သစ်ပင်လဲတဲ့အထိ ခုတ်လှဲကြတာနဲ့ ကျွန်မဦးခေါင်းလည်း ပြတ်သွား
မှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မ မကြာခင် သေရတော့မှာမို့ ရွာသားများကို
တားမြစ်ပေးဖို့ ကပ္ပိယကြီးထံမှာ အသနားခံ အကူအညီတောင်းရခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်၊ ကပ္ပိယကြီး ကူညီပေးပါနော်’

သည်တော့မှ မိန်းမပျိုလေး ရှင်းပြလာမှုနှင့်အတူ လက်ရှိ
ရွာသားများ ခုတ်လှဲလက်စရှိဆဲ သရက်ပင်ကြီး အခြေအနေတို့အား
သတိပြုမိပေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သောနေ့က ရွာသားများ ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ဆက်
လက်ခုတ်လှဲကြရာတွင် တစ်ဝက်သာ ခရီးရောက်ခဲ့ကြ၏။ နောက်နေ့
မှ ဆက်လှဲကြမည်ဟု ပြောကြ၍ ကျွန်ုပ် ထိုကဲ့သို့ သိရှိထားခြင်းဖြစ်
ပေသည်။

ပြီးတော့ ထို သရက်ပင်ကြီးကို မြေပြင်မှ နှစ်တောင်ခွာပြီး
ခုတ်လှဲနေကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့ရလေသည်။

ယခု နှစ်တောင်ခွာအတွင်း ဝိညာဉ်ဖြစ်သူ မိန်းမပျိုလေး
ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘မင်းကို ငါ ကူညီပါမယ် မိန်းကလေး၊ အခု ခုတ်လှဲနေရာ
ကနေ အပေါ်တစ်တောင် ထပ်ပြီးတိုးလိုက်ရင် အန္တရာယ်က မင်း
လွတ်ပြီမဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးက ဝမ်းသာစွာ
ဖြင့်...

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ လွယ်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရှင့်၊ ကျွန်မ
ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး’

ပြောပြီး မိန်းမပျိုလေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ အသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့ ရောက်သောအခါ ထို သရက်ပင်ကြီးအား ဆက်လက်ခုတ်လှဲကြမည့် ရွာသားများနှင့်တကွ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ၌ ညက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်အတိုင်း ရှင်းပြလျှောက်ထားလိုက်သောအခါ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။ ပထမတော့ ကျွန်ုပ် ရှင်းပြသည့်အတိုင်း မယုံကြည် ကြပါ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် ရှင်းပြတားမြစ်နေခြင်းကြောင့် ကံကံ၏ အကျိုးနှင့်တကွ လောကီ လောကုတ္တရာ သံသရာဘုံသားတို့၏ ဆက်စပ်မှု လမ်းစဉ်များကို နားလည်ကျွမ်းကျင်နေသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြ ပေးမှပင် ရွာသားများ လျော့သွားကြတော့သည်။

ထို့နောက် ရွာသားတို့သည် ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ကျွန်ုပ် ပြသောနေရာမှပင် အသစ်တစ်ဖန် ခုတ်လှဲရာတွင် မူလနေရာမှ အပေါ် တစ်ထောင် တပ်တိုးလျက် ခုတ်လှဲကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သုံးရက်မြောက်သောအခါ သရက်ပင်ကြီး လဲပြို ကျသွားတော့သည်။ ထိုသရက်ပင်ကြီး လဲပြိုသွားပြီးနောက် ကျန်ရှိခဲ့ သော အငုတ်ကို ရွာသားတို့အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အတွင်းထဲသို့ ဖဲ့ယူကြည့်သောအခါ မြေပြင်မှ အပေါ်

နှစ်တောင်ခန့်တွင် သက်ရှိဖားတစ်ကောင်နှင့် ခွဲခြားမရအောင် တူလှ သော လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ သစ်ရုပ်ဖားတစ်ကောင်ကို ထူးဆန်းအံ့သြစွာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ညသို့ရောက်သောအခါ ဝိညာဉ်လောကသား မိန်းမပျို လေးတစ်ဖြစ်လဲ ကျိန်စာသင့် သစ်ဖားရုပ်လေးသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြန်ပါသည်။

“ကျိန်စာသင့်ဘဝက လွတ်မြောက်ခါနီးမှာ အခုလို ကျွန်မ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကပွယ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ကပွယ်ကြီး အခုလို ကျွန်မအသက်ကို အလွယ်တကူ ကယ် တင်နိုင်ခဲ့တာလည်း အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကပွယ်ကြီး ဟာ မေတ္တာ၊ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူမို့လို့ အခုလို ကယ်တင် နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကပွယ်ကြီး ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အသက်ဟာ တန်ဖိုးရှိအောင် ကပွယ်ကြီးရဲ့ ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်အတွက် လည်း အကျိုးရှိအောင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာကို လွန်မြို့က ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးမှာ သွားရောက်လှူဒါန်း ပြီး ဘဝကူးသွားတော့မှာပါ၊ ကပွယ်ကြီးကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ တယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြောဆိုပြီး မိန်းမပျိုလေး တစ်ဖြစ်လဲ

သစ်ဖားရုပ်လေး အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးနိုးချင်း ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ်၌ ညကတင်ထားခဲ့သော သစ်ဖားရုပ်လေးမှာ ထူးဆန်းစွာ အံ့သြပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေ”ဟု ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်အလင်းရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခုနစ်ရက်မြောက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းသည်လည်း အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ရွာသူရွာသားတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ (လွန်မြို့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။)

ခနတ်ဟိန်း

သေကံမရောက် သက်မပျောက်

ဝင်းနိုင်ဦး(ရေခဲ)

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၄)ရက်နေ့ညက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ညက ဧရာမဘိုးရင်း (၇၄၇)ဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ခရီးသည်များ သယ်ဆောင်လာကာ လန်ဒန်မှ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလေကြောင်းခရီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းပျံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ဣန္ဒြေရရနှင့် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရာ ကူးကျွန်းနှင့် ခုနစ်မိုင်မျှသာ ကွာဝေးတော့၏။ ထိုဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ဗြိတိသျှလေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် ခရီးစဉ် (၀၀၉)ဖြစ်ပြီး ခရီးသည်ပေါင်း၊ လူကြီး (၂၃၉)ယောက်နှင့် လူမမယ်၊ ရင်ခွင်ပိုက်လေး (၈)ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့၏။ နောက် (၃)နာရီခန့်ပြီးလျှင် ဩစတေးလျနိုင်ငံ ပတ်သ်မြို့တော်သို့ ဆင်းသက်မည်ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ကြီးမှာ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာသို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေပါသည်။ လေယာဉ်မှူးကပွတိန် အဲရစ်မူဒီမှာ လေယာဉ်မဟိုခန်းနှင့် အထက်ထပ်သို့တက်ရာ ကြောင်လိမ်လှေကားရင်း၌ ရပ်လျက်ရှိသော အရာရှိ ၇ရေဟင်္ဂမတင်းနားနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် လေယာဉ်မောင်း (၁၂)ယောက်နှင့် လေယာဉ်မယ်များမှာ ဖန်းကန်၊ ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောနေကြသည်။ လေယာဉ်ကုန်းပတ်အထက် ဂျမ်ဘိုလေယာဉ် ဦးခန်း၌ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး လေယာဉ်အုပ်ချုပ်ရေး ပထမတန်းအရာရှိ ရော်ဂျာဂရားဗီးစ်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဘဲရီတောင်းလေး ဖရီးနင်းတို့မှာလည်း ထိုင်ပြီး လေယာဉ်စက်ကိရိယာများကို စစ်ဆေးနေကြသည်။ ထိုစဉ် လေယာဉ်ကြီးမှာ သူ့အလိုအလျောက် တစ်နာရီ (၅၅၀)မိုင်နှုန်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပျံသန်းလျက်ရှိနေ၏။

အချိန်မှာ ည ၈:၄၀ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် လေယာဉ်ပထမတန်းအရာရှိ ဂရားဗီးစ် ဦးစွာသတိပြုလိုက်မိသည်မှာ ဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ရှေ့ လေကာမှန်ချပ်ကြီး၌ အစိမ်းရောင် လျှပ်စစ်မီးပွင့်များ တဖြတ်ဖြတ် တောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဂရားဗီးစ်၏ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် “အင်ဂျင်စက်ကို ကြည့်ကြပါဦးဗျို့”

အော်သံကို လေယာဉ်အင်ဂျင်နီယာ ဖရီးမင်း ကြားလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ဖရီးမင်းလည်း ကမန်းကတန်း သူ၏နံဘေး ပြတင်း

ပေါက်မှ လေယာဉ်စက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လေယာဉ်ကြီး၏ လက်ျာဘက် အင်ဂျင်များအနက် စက်တစ်လုံး မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုမီးတောက်လောင်ပုံမှာ စက်တွင်းရှိ မဂ္ဂနီစီယမ်သတ္တု ရုတ်တရက် လောင်ကျွမ်းသကဲ့သို့ တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မှူး ကပွတိန်မူဒီလည်း ချက်ချင်းပင် သူ၏ ပိုင်းလော့အခန်းသို့ ပြန်သွားတော့သည်။ သူ၏ဘက်မှ အင်ဂျင်စက်မှ မီးရောင်ရုဏ်းတောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ၏ လေကြောင်းကုမ္ပဏီ လေယာဉ်မောင်းသက်တမ်း (၁၇)နှစ် ကာလတစ်လျှောက် ဤကဲ့သို့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအရာကို တွေ့ရှိရခြင်းမှာ ပထမဦးဆုံးဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်သည် သူ၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါပူး၍ မတွေ့ကြုံခဲ့သောအရာ ဖြစ်နေ၏။

ခရီးသည်အခန်း နောက်ဘက်ရှိ အခန်းတွင်းဝယ် လေယာဉ်ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ရစ်ချတ်အေဘာရေးမှာ စားပွဲထိုးအမှုထမ်း (စတူးဝပ်စ်) တစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား တပ်ဆင်နေသည်ကို ဝိုင်းကူပေးနေလေသည်။ ထိုအချိန်၌ အင်ဂျင်စက်များဆီမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ လျှံတက်လာခဲ့လေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး အေဘာရေးမှာ မီးခိုးငွေ့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ခရီးသည်တစ်ဦးဦး အမှတ်တမဲ့ စီးကရက်ကို ပစ်ချရာမှ လေယာဉ်ကို မီးစွဲလောင်ခြင်းလောဟု စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာခဲ့၏။ သူနှင့်အတူ အမှုထမ်းပါ ဒရောသောပါး ခရီးသည်များထံ

သွားရောက်ကာ တစ်ဦးချင်းကို သေချာစစ်ဆေး ကြည့်ရှုမေးမြန်းနေပါသည်။ ထို့နောက် လေ့ကျင့်ရေးရင်းနှီးမြှုပ် အရာရှိ ဂရေဟမ် စတင်းနားနှင့် ဆုံမိကြလေသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် မီးခိုးလုံးကြီးများမှာ လျှောက်လှိုက်၍ လှိုက်၍ ဘက်နေပါတော့သည်။ စတင်းနားလည်း အပေါ်တက်၍ ကက်ပြေးကာ ကပ္ပတိန်ထံ သတင်းပို့ခဲ့၏။

ပိုက်လော့ခန်းထဲဝယ် လေယာဉ်ပိုက်လော့ ကပ္ပတိန်မှီခိုနှင့် ဂရားဘီတို့ နှစ်ဦးစလုံး ထူးဆန်းသော သတ္တုမီးလောင်ညှော်နံ့ကို အမြဲရှာမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးစလုံး ဘိုးရင်းဂျက် လေယာဉ်ကြီး တသိမ့်သိမ့် လူးစပြုနေပြီကို သတိပြုမိလိုက်ကြတော့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး အင်ဂျင်နီယာ ဖရီးမန်း၏ 'နံပါတ်လေး အင်ဂျင် ပျက်သွားပြီ' ဟူ၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့်ကြာပြီးနောက် နံပါတ် (၂) အင်ဂျင်လည်း ပျက်သွားပြန်ပြီ။ နံပါတ် (၃) လည်း ပျက်ဦးမှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းကို မသိတော့ဘူးချို့။ ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခလှလှတွေကြုံရတော့မယ်ဟူ၍ အင်ဂျင်နီယာ၏ ဆက်လက်သတင်းပို့နေသော အသံကို ကြားနေကြရသည်။

ကပ္ပတိန်မှီခိုက အမှုထမ်းချုပ် ဂရားဘီးအား လေယာဉ်ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ သတင်းပို့နိုင်လိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် ကပ္ပတိန်လည်း ဘိုးရင်းဂျက်

လေယာဉ်ကြီးကို လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ပါတော့သည်။ သူ၏ စိတ်ကူးမှာ မြောက်ဘက်၌ ဂျာဗားကျွန်းရှိနေပြီး လေဟုန်စီး၍ နောက်ကြောင်း ပြန်ဆင်းလိုရငြားပင် ဖြစ်၏။ အနီးဆုံး လေဆိပ်မှာ ဂျာတာတာဖြစ်ပြီး မိုင် ၁၂၀ ဝေးကွာလေသည်။ ဂရားဗီးစ်မှာ ရေဒီယို ဘယ်လီဖုန်း စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ...

'မေဒေး... မေဒေး... မေဒေး'

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကြီး စက်လေးလုံးစလုံး ပျက်သွားပြီ။ အမြန်ကယ်ပါဟူ၍ အနီးဆုံးလေယာဉ်ကွင်းသို့ အကူအညီသွားတောင်းလေတော့သည်။

စက်အင်အား လုံးဝရှိတော့သော ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ အမြင့်ပေ '၃၇၀၀၀' မှ လေဟုန်စီးဆင်းရတော့လေသည်။ လေယာဉ်ကုန်းပတ်ပေါ်၌ 'ငါတို့လုပ်ဆောင်ချက်များ မှားနေပြီလား' ဟူ၍ သံသယရှိဟစိတ် ပွားနေခဲ့ကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ အင်ဂျင်စက်လေးလုံးစလုံး ပျက်ယွင်းသွားမှုများ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ခေတ်မီဂျက်လေယာဉ်ကြီးမျိုး အင်ဂျင်စက်လေးလုံးစလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားခြင်းမှာ ဂျက်လေယာဉ်၏ ပရော်ပဲလားခေါ် လေယက်လေစုပ်စက်များ၌ ရေခဲခြင်းဘေးမှ ကာကွယ်မှုဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ညံ့ဖျင်းခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် လောင်စာဓာတ်နုနစ် အစီအစဉ်မကောင်းလည်းကောင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဘိုးရင်း

(၇၄၇) လေယာဉ်ကြီး၏ ဒီအိုင်းဆာခေါ် လေစုပ်ရဟတ်များအတွင်း နေခဲအောင် ပြုပြင်စီမံပေးသည့် စက်မှာလည်း ပုံမှန်အလုပ်လုပ်လျက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိနေပြီး လောင်စာဆီစနစ်မှာလည်း ပုံမှန်အလုပ်လုပ် လျက်ရှိနေကြောင်းတွေ့ရှိရ၏။ ဘိုးရင်း ဂျက်လေယာဉ်ကြီး၌ မစစ်ဆေး ကြည့်ရသေးသော စက်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။

၎င်းမှာ အင်ဂျင်ရပ်သွားသော အရေးပေါ်နှိုးသည့်စက်ပဲ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းစက်ကိုလည်း လေယာဉ်ပိုင်းလော့တို့ ဘိုးရင်း ကြီး စတင်စမ်းသပ်မောင်း နှင်ကြည့်ကတည်းက စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းစက်မှာ ပကတိအကောင်းအတိုင်း ရှိနေမည် မှာ မလွဲပေ။

လေယာဉ်မှူးကပ္ပတိန် မူဒီမှာ ဘိုးရင်းကြီး လေဟုန်စီးဆင်းနေ သည်ကို စိုးရိမ်မှုမရှိချေ။ အကြောင်းဆိုရသော် ယခုရောက်ရှိနေသော အမြင့်ပေ၌ လေ၏သိပ်သည်းဆမှာ ဘိုးရင်း (၇၄၇)၏ ဂြိုဟ်အာရဘီ (၂၁)ကို စက်ပြန်နှိုးရန် အခြေအနေပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခု သူတို့ လေယာဉ်ကြီးရောက်ရှိနေသော ကောင်းကင်အမြင့်မှာ စပေါင်း (၂၈၀၀၀)ဖြစ်ပါသည်။ စက်တစ်ကြိမ်နှိုးလိုက်တိုင်း အင်ဂျင် စက်များ မီးပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။ သို့ပါသော်လည်း စက် နှိုးဘဲ လေဟုန်စီးဆင်းခဲ့ရပါလျှင် မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက် နှုတ်ဆက်ရမည်မှာ မလွဲတော့ပေ။ ကပ္ပတိန်မူဒီမှာ အကြံအိုက်လျက်

ရှိနေတော့သည်။ သူ၏လက်ထဲဝယ် ခရီးသည် (၂၆၂)ယောက်၏ အသက်မှာ သေရေးရှင်ရေး ဤနှစ်လမ်းသာ ရှိနေပါတော့သည်။ လေယာဉ်ကြီးမှာ လေထဲ၌ပင် ရှိနေဆဲပင်။

၆ကပ္ပတိန်မူဒီသည် သူ၏ ဘိုးရင်းလေယာဉ်ကြီးကို ဂျာကာ တာလေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ဦးတည်၍ လေဟုန်စီးဆင်းစေရန် ကွပ်ကဲ နေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂရားဗီးစ်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဖရီးမင်းတို့ နှစ်ဦးသားမှာ ချေးတလုံးလုံးနှင့် လေယာဉ်ကို မရမကနိုးနေခဲ့ကြ၏။ အင်ဂျင်စက်အားလုံးတိုင်း ဆီပန်များကိုလည်း ဖွင့်ချိတ်ချိ လုပ်ကြည့် နေကြသည်။ လေယာဉ်ကြီးမှာ မြေပြင်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်အမြင့်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် အင်ဂျင်စက်များမှာ အိပ်ကောင်းတုန်း ထင် ရှိနေကြ၏။ ဂရားဗီးစ်နှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့မှာ အင်ဂျင်စက်များ ဆီသို့ လေယာဉ်ဆီအပိုဖြင့် လောင်းချရင်း တစ်ဖက်မှလည်း အကြိမ် ကြိမ်ကြိုးစားနှိုးကြည့်ကြလေသည်။ ခရီးသည်ခန်းဝယ် ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ သားစုများထံ အလုပ်ပိတ်ရက်၌ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး နယူးဇီလန် သို့ ပြန်လာသည့် ခရီးသည် ပါလ်ဂျက်ဆင်မှာ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက် မှာမှ လိမ္မော်ရောင် မီးတောက်မီးလျှံများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ခတ်တက် ကြောက်လန့်နေရှာပါသည်။ လေယာဉ်ဆီများမှာလည်း အင်ဂျင်ပြင်ပသို့ လျှံထွက်ပြီး မီးထတောက်သည်ကို သူတွေ့နေရသဖြင့် ကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်လောက်ပေသည်။

ဘိုးရင်းကျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် မြန်ဆန်စွာ နိမ့်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်အထိ အင်ဂျင်စက်များမှာ မနိုးသေးချေ။ အမြင့်ပေ (၂၆၀၀၀)သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး လေယာဉ်ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သတိပေးဥဩသံက ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတော့သည်။ လေယာဉ်စက်ပျက်နေသဖြင့် ဖိအားသုံး ကိရိယာတန်ဆာပလာတို့မှာ လုံးဝသုံးမရတော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဤသို့သောအခြေအနေ၌ ပိုင်းလော့ခန်းဝယ် ခေါင်းလုံအုပ် အောက်ဆီဂျင်တပ် မိုက်ကရိုဖုန်းပါ ခေါင်းစွပ်ရန် လိုအပ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂရားဗီးစ်၏ (မက်စ်ခ်)မျက်နှာဖုံးမှာ သုံးမရအောင် ချွတ်ယွင်းနေလေသည်။

ကပ္ပတိန်မူဒီမှာ လေယာဉ်မောင်းနှင်ခန်း၌ ထိုင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ သူ့အဖို့ လေယာဉ်ကြီး ဖြန့်စားကြီး မြေပြင်သို့မကျသွားရန် အလွန်အရေးကြီးနေ၏။ သူ၏လက်ထောက်လေယာဉ်မှူးနှင့် ဆက်သွယ်မှုနည်းနိင်သမျှ နည်းပါးရန် သူ့အဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဆက်သွယ်မှုမှာ မပြတ်လုပ်နေပါသည်။ အောက်စီဂျင်မှာလည်း လျော့နည်းလာခဲ့တော့၏။ ထို့ကြောင့် မူဒီသည် ဘိုးရင်းလေယာဉ်ကြီးကို အနိမ့်ဆုံးရောက်အောင် ထိုးဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် အောက်စီဂျင်ခေါင်းဆောင်း တပ်ဆင်ရန်မလိုမည်ဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင် လေယာဉ်ကြီးမှာ လေဟုန်စီး၍ ဆင်းသက်လာခဲ့ရာ အောက်

သို့နိမ့်ဆင်းလာခဲ့သည့် နှုန်းမှာလည်း တစ်မိနစ်လျှင် (၈၀၀၀)အထိ တိုး၍ ကျဆင်းလာခဲ့လေသည်။

တန်ချိန် (၂၉၀)ရှိလေကြောင်း ခရီးဝေးသွား လူစီးဘိုးရင်း ကျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ပေါက်ကွဲတော့မည့်ပမာ တုန်ခါလှုပ်ရှားနေလေသည်။ လေယာဉ်စီး ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဘလ်မောရစ်မှာ သူ၏နေရာတွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လဲကျလေတော့သည်။ ၎င်းသည် အဲဘုန်းမြို့ တယ်လဗီးရှင်း ရုပ်မြင်သံကြား အသံလွှင့်ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်သွားလုပ်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မောရစ်မှာ ကြောက်အားကြီးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လေဖြတ်ထားသည့်အလား တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့လေသည်။ သူ၏လက်ထဲဝယ် သူ၏မိဘများနှင့် သူငယ်ချင်းမကလေး ဆီအသော့ ရေးခြစ်ထားသော နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စာတစ်စောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် တွေ့ရှိရပါသည်။ လေယာဉ်ခရီးသွား ခရီးသည် အတော်များများ၏ နှုတ်ခမ်းများတလှုပ်လှုပ်နှင့် ဘုရားသခင် ဆုတောင်းနေကြလေသည်။ ဩစတေးလျနိုင်ငံ ပတ်သ်မြို့မှ ခရီးသည် ဒက်ဖ်ရီဗီးလ်စ်သည် သူမ၏အဖော်ဘက်သို့ရှာည့်၍ ‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဒီလိုပုံနဲ့ သေရမှာမဟုတ်ဘူး’ဟူ၍ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

ရှုမံဘိုကျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ အမြင့်ပေ (၂၀၀၀၀)အထိ ဆင်းလာခဲ့လေပြီ။ ပထမတန်းအရာရှိ ဂရားဗီးစ်မှာ သူ၏ အောက်စီ

ဂျင်ခေါင်းဆောင်းကို ပြန်လည်အသုံးပြုနိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ကပ္ပတိန်မူဒီမှာ သူ၏ ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးကို လေဟုန်လျှော့စီးနိုင်ရန် ကြိုးစားထိန်းကွပ်နေလေသည်။ ဤအခိုက်အတန့်အချိန်၌ အောက်ထပ်ခရီးသည်ခန်းထဲ၌ လေဖိအား ကျဆင်းလာသဖြင့် ခရီးသည်များအတွက်ပါ အောက်စီဂျင် လိုအပ်လာခဲ့လေသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော အဝါရောင် အောက်စီဂျင်ဘူးများ ရုတ်တရက် တွဲလောင်းပြုတ်ကျလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ခရီးသည်များ ထိတ်လန့်ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြလေတော့သည်။

ဂျာကာတာလေဆိပ်နှင့် ဆိုပါလျှင် မိုင် (၈၀)မျှသာ ဝေးတော့သည်။ တစ်ဖက်တွင် ပေပေါင်း (၁၀၀၀၀)မြင့်သည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီး လှမ်းမြင်နေရ၏။ ယခုကဲ့သို့ စက်ရှိန်မပါဘဲ လေဟုန်လျှော့ကာ လျှောတိုက်ဆင်းလာခဲ့ရသော လေယာဉ်ကြီးမှာ တောင်တန်းကြီးဆီသို့ မတော်တဆ က်ချော်ရောက်သွားခဲ့ပါလျှင် သေမင်းနှင့် သစ္စာရပေလိမ့်မည်မှာ မလွဲတော့ပေ။ အကယ်၍ လေယာဉ်စက်ကို ကြိုးစားနှိုးကြည့်မှ မနိုးခဲ့ပါလျှင် ကပ္ပတိန်မူဒီအတွက် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ထိုးဆင်းရန်ကိုသာ စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားမိလေသည်။

လေကြောင်းကုမ္ပဏီ သက်တမ်းကာလတစ်လျှောက် လေယာဉ်မှူးမူဒီအဖို့ ဤအကြိမ်လောက် စိတ်ချောက်ချားရသည် မရှိတော့ပေ။ လေယာဉ်ကြီးမှာ အမြင့်ပေ (၁၅၀၀၀)သို့ ရောက်ရှိခဲ့

ကပ္ပတိန်မူဒီသည် စကားပြောစက်မှနေ၍ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကို ခရီးသည်များအား ကြိုးစားရှင်းပြရန် စကားစလိုက်ပါသည်။ ခရီးသည်များ ခန်းထဲရှိ အသံချဲ့စက်မှ မူဒီ၏ တည်ငြိမ်သောအသံမှာ အေးအေးမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ ‘ခရီးသည်များခင်ဗျား... ခု ကျွန်တော်တို့တော့ ပြဿနာကလေးတစ်ရပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်လေးလုံးစလုံးဟာ လုံးဝကို ရပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်တွေ မနိုးနိုးအောင် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကိုယ်စွမ်းနည်းသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားနှိုးကြည့်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုကြီးမင်းတို့ စိတ်ဒုက္ခသိပ်မရောက်စေချင်ပါဘူး။ အလွန်အလွန် စိတ်ချောက်ချားမှု မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လို့လည်း ကျွန်တော် ဆန္ဒပြုချင်ပါသည်။ စီအက်စ်အို (ဂရေဟန်စကင်းနား) ပိုင်းလော့ခန်းကို ကျေးဇူးပြု၍ အမြန်လာပါ။’

ကပ္ပတိန်၏ နောက်ဆုံးစကားပိုဒ်မှာ လေယာဉ်အမှုထမ်းများကို အရေးပေါ်လုပ်ဆောင်ပြီး အသင့်အနေအထားနေကြရန် အချက်အလက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်အမှုထမ်းတို့ နောက်တစ်ဆင့် လုပ်ဆောင်ကြရသည်မှာ ခရီးသည်များကို အသက်ကယ်အင်္ကျီတစ်ခုချား ဝတ်ဆင်ပေးထားရန်နှင့် ပင်လယ်ထဲ လေယာဉ်ကြီးထိုးဆင်းသည့်အခါ အဆင့်ဆင့်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ အမြင့်ပေ (၁၃၀၀၀)သို့ ရောက်

ရှိလာခဲ့သည်။ ကပ္ပတိန်မူဒီသည် လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်များကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးများရဲရဲတောက်လောင်နေသည်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့ရာတွင် စက်များမနိုးသေးဘဲ ရပ်လျက်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ မူဒီမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထမတတ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့မိတော့သည်။ ခြောက်မိနစ်အတွင်း လေယာဉ် ကြီးမှာ အောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး နိမ့်ဆင်းကျသွားတော့မည် အမှန် ပင်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ကြီးအတွင်း အင်ဂျင်စက်များ ရပ်ဆိုင်းနေသဖြင့် အလင်းရောင်ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေ၏။

ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် သူ့အရှိန်နှင့်သူ လေဟုန် စီးဆင်းသက်ခဲ့ရာ (၁၃)မိနစ်တိတိ ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ အင်ဂျင်နီယာ ဘရိဖရီးမင်းမှာ အင်ဂျင်စက်များကို ဆက်လက်ကြိုးစားနှိုးပြန်၏။ ရုတ်တရက် သူသည် အံ့အားသင့်သွားခဲ့မိတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အင်ဂျင်စက်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြင်းကောင်ရေ (၃၀၀၀၀)ရှိသော နံပါတ် (၄) အင်ဂျင်စက်ကြီးမှာ အသံမြည်ဟီးလျက် တုန်ခါလာသည်။ နံပါတ်(၄) အင်ဂျင်စက်ကြီးကား ပြန်လည်နိုးသွားပြီ။ နောက်ထပ် စက္ကန့် (၈၀) ကြာပြီးနောက် နံပါတ် (၃)အင်ဂျင်စက်လည်း နိုးခဲ့ပြန်သည်။ နောက် ထပ် နံပါတ် (၁)နှင့် (၂)တို့လည်း ဆက်တိုက် နိုးလာခဲ့ကြတော့သည်။

အင်ဂျင်နီယာ တောင်းလေးဖရီးမင်းမှာ ထုခန့်မတတ် ဝမ်းသာသွားခဲ့ ရှာ၏။

ကပ္ပတိန်မူဒီအဖို့ ကြုံရသည့်အဖြစ်က မယုံနိုင်လောက်အောင် ဆန်းလွန်းသည့် လျှပ်စစ်မီးပွင့်မီးပွားများကို လေကာမှန်ပြတင်း၌ လင်းလက်လာပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မူဒီလည်း ဂျက်လေယာဉ် ကို စိတ်ချရသည့် အမြင့်ပေသို့ ပြန်ဆင်းလိုက်ပါတော့သည်။ လျှပ်စစ် မီးပွားများ ငြိမ်သွားပြီးနောက် နံပါတ် (၂) အင်ဂျင်မှာ မီးများ အဆက်မပြတ် တောက်လာခဲ့ပြန်၏။ သို့နှင့် မူဒီလည်း ၎င်းစက်ကို ရပ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ဂျာကာတာလေယာဉ်ကွင်းတွင်းသို့ ဆင်းသက်ရန် ဘိုးရင်း ဂျက်လေယာဉ်ကြီး ရှေ့ပျံသန်းနေပါတော့သည်။ လေယာဉ်ခန်း အမှု ဆမ်းချုပ်အရာရှိ ဂရေဟန်စကင်းနားသည် ခရီးသည်များ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်နေကြသည်ကိုကြည့်၍ ကြည်နူးနေမိလေသည်။ ဘိုးရင်း ဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ပေပေါင်း သောင်းချီမြင့်မားသော တောင်တန်း ကြီးနှင့် တိုက်မိမည်ဘေးမှ စိတ်အေးရလေပြီ။

ကပ္ပတိန်မူဒီလည်း ဂျာကာတာလေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ရန် ပေ (၂၀၀၀)အမြင့်သို့ မောင်းနှင်ပျံသန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ လေကာမှန် ပြတင်းမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိရလောက်အောင် ထူးဆန်းစွာ မီးပွင့် မီးပန်းများနှင့် ရဲရဲနီနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်မှူးတို့သည်

လေယာဉ်ကွင်းမှ ကွင်းဆင်းအချက်ပြ မီးရောင်ကို မမြင်ရချေ။

လေယာဉ်ကွင်းမှ ရေဒီယိုဆက်သွယ်၍ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဆင်းသက်သည့်စနစ်ကို ခြွင်းချက်အနေဖြင့် ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ပေး ခဲ့ရတော့သည်။ ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ ပထမတန်း အရာရှိဖြစ်သူ ရော်ဂျာဂရားဗီးစ်လည်း အောက်ဘက် လေယာဉ်ကွင်းရှိ လေယာဉ် ဆင်းလမ်းကြောင်းပြမီး၏ ထိပ်ဆုံးမှ အချက်ပြမီးကို လေယာဉ်ပေါ်ရှိ အကွာအဝေးတိုင်းကိရိယာဖြင့် တိုင်းတာခန့်မှန်းကြည့်ရှုလိုက်လေ သည်။ စက်ရှိန်သတ်ဆင်းသက်ရန် (၃)ဒီဂရီဟု ခန့်မှန်းတွက်ချက်ခဲ့ ကြ၏။ မိုင်နှုန်းကို ပေ (၃၀၀)လျှော့ချရန် လိုအပ်ကြောင်း တွက်ချက် ခဲ့၏။ ဂရားဗီးစ်လည်း မူဒီအား သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။ '(၆)မိုင်ဆီ ရင် ပေ (၁၈၀၀၀)နိမ့်ဆင်းဖို့ လိုတယ် ကပ္ပတိန်၊ လေးမိုင်ဆိုရင်တော့ (၁၂၀၀၀)ပေါ့'

ဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ လေကာမှန်ပြတင်းမှာ ထူးဆန်းစွာ မီးရောင်များ ရဲရဲနီနေသဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းလမ်းကြောင်းပြမီးတို့ကို လုံးဝမမြင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျာကာတာ လေယာဉ် ကွင်းသို့ ဆင်းသက်ရန် မူဒီမှာ စွန့်စားရပေမည်။ ဂျက်လေယာဉ်ကြီး ကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကွင်းဆီသို့ ထိုးဆင်းရန်မှတစ်ပါး မူဒီအား အခြားနည်းလမ်း မမြင်တော့ပေ။ ခရီးသည်များထဲမှ ဒေးဗစ်ကား ဆိုသူ၏ စိတ်ထဲ၌ လေယာဉ်ဘီးတွေများ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး လေယာဉ်

ဝမ်းဗိုက်နှင့် မြေပြင် ဖူးစာဆုံမှဖြင့် အကျိုးနည်းတော့မှာပဲဟု တော့ စောစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်နေရှာ၏။ ၎င်းမှာ အသက် (၂၁)နှစ်သာ ရှိသေးပြီး ဘဏ်အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် နယူးဗီယို နိုင်ငံရှိ ဆွေမျိုးများထံ အလည်သွားရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏နံဘေးပတ်လည်ရှိ လေယာဉ်စီးခရီးသည်များ ဦးခေါင်းပေါ် လက်များအုပ်သူအုပ်၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးများတင်ကာ အကာအကွယ်ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း၊ မိုးကြိုး ဝစ် ထန်းလက်ကာဆိုသကဲ့သို့ လေယာဉ်ကြီး ကစောင်းကနင်းဖြစ် တွင်းပေါ်ပျက်ကျလေမည်လောဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြလေတော့ သည်။ ဒေးဗစ်ကားမှာ ရုတ်တရက် ကြောက်ဖျား ဖျားပါတော့သည်။

ကပ္ပတိန်မူဒီမှာ လေယာဉ်မှန်ပြတင်း၏ လေးဘက်ခေါ် မီးရောင်လွတ်နေရာမှနေ၍ လေယာဉ်ကွင်းကို ကောင်းစွာမြင်ရလေ တော့သည်။ မူဒီသည် သူ၏နံဘေး ပြတင်းမှ အောက်ဘက်ကွင်း မီးရောင်ရဲရဲကို ကုန်းကြည့်လိုက်လေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ အချက် ပြမီးရောင်ဆီသို့ရောက်ရန် လေယာဉ်ကြီးသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၁၆၀)နှုန်းဖြင့် ချဉ်းကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ညဉ့်ကိုးနာရီ နှစ်ဆယ်မိနစ် ဖြစ်လေသည်။ ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး အင်ဂျင်စက် များ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်မှာ စုစုပေါင်း မိနစ် (၄၀)ရှိသွားခဲ့၏။ သူ့အခါ အင်ဂျင်စက်များ ပြန်လည်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဘိုးရင်းဂျက်

လေယာဉ်ကြီးမှာ ဂျာကာတာလေယာဉ်ကွင်းသို့ ချောချောမောမော ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ လေယာဉ် ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ပြေးလွှားနေ၏။ တွင်း၌ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူနာတင်ကားများနှင့် မီးကား များကို ဂျက်လေယာဉ်ကြီးကျော်လွန်၍ ဣန္ဒြေရရ ဆင်းသက်ခဲ့လေ သည်။ ယာမဦးဆုံး ခရီးသည်တစ်ဦးမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ လက်ခုပ် ထတီးသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ၎င်းနောက် တစ်ခန်းလုံးရှိ ခရီးသည် များ လက်ခုပ်လက်ဝါးဝါး၍ ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားခဲ့လေသည်။

ဂျာကာတာဟော်တယ်၌ နာရီအနည်းငယ်ခန့် အိပ်စက် အနားယူခဲ့ကြပြီး မူဒီဂရာဖီနှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဖရီးမင်းတို့သည် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ဤ၌ မိမိတို့ လေယာဉ်ကြီး၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို ရှာဖွေ စစ်ဆေးနေကြသော ဂျာကာတာလေယာဉ်စက်ပြင် အင်ဂျင်နီယာများ ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ အင်ဂျင်တာ ဘိုင်ရဟတ်သွားအား (လေစုပ်ရဟတ်သားများ)တွင် ကပ်နေသော မည်းမည်းအရာများကို ခြစ်ထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိကြရလေသည်။

ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ အတောင်နှစ်ဖက် ရှေ့ပိုင်း၌ သဲများဖြင့် လိမ်းကျံထားသကဲ့သို့ ဗြဟ္မစာနေသည်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။ လေယာဉ်ရှေ့ လေကာမှန်မှာ မိုးယိုပေါက်မမြင်ရတော့ဘဲ ပိန်းပိတ်

သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ဂျာကာတာလေယာဉ်ကွင်းမှာ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ပြောကြားချက်အရ မိမိတို့ ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ် (၇၄၇)မှာ ဆက်လက်ပျံသန်းရန် မသင့်လောက်အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ် ကြောင်း သိရှိကြရ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းနေ့ညနေပိုင်း၌ ၎င်းတို့လေယာဉ် ကြီး မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေသည်။

အနောက်ဂျားဟး၌ အမြဲပေါက်ကွဲနေသော မီးတောင်ကြီး တစ်တောင်ရှိပါသည်။ ယင်းမီးတောင်မှာ မောင့်လောင်ကောင်းဟူ၍ ခေါ်တွင်ပြီး ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး ထိုဒေသို့ မဖြတ်ကျော်မီ နှစ် (၉၀)အချိန်က မီးတောင်ပေါက်ကွဲခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။ အလွန်သိပ်သည်း ထူထပ်လှသော မီးတောင်ပြာလုံးကြီးမှာ မိုးသား ခြိမ်းလိပ်များသဖွယ် ကောင်းကင်သို့ အလိပ်လိပ်တက်ခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် ဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏ ခရီးသည်ခန်း၏ လေအေးစက် တစ်ဆင့် မီးတောင်ပြာများ အလုံးလိုက် လိုမ့်ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းပြာများကို အားလုံးက မီးခိုးလုံးကြီးဟု ထင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပြာများသည် လေယာဉ်ရှေ့ လေကာမှန်နှင့် အတောင်ပံများကို လာရောက်ရိုက်ခတ်ပြီး လျှပ်စစ်မီးပွင့်များ ဖြစ်ပေါ် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖန် ထိုပြာများ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက် များတွင်း ဂျက်လေယာဉ်ရဟတ် စနစ်အရ စုပ်သွင်းလိုက်ရာ၌ အောက်ပေါ် သံနှင့်ပက်သကဲ့သို့ လည်ပတ်နေသော အင်ဂျင်စက်

များ တစ်ခဏအတွင်း ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရ၏။ ၎င်းနောက် ဂျာဗားကျွန်း ဗီးတောင်ပေါက်ကွဲရာနေရာနှင့် ဝေးကွာလာခဲ့သောအခါ လေမှာ သန့်စင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ အင်ဂျင်စက်များကို ပြန်လည်နှိုး၍ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း၌ ဘိုးရင်းခရီးသည်များမှာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ပတ်သ်မြို့သို့ ခရီးဆက်လက်ကြရန် ဂျာကာတာလေဆိပ်၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ထိုနောက် လေယာဉ်မှူး ကပ္ပတိန်မူဒီနှင့် သူ၏ လေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်စုမှာ လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်စီးကြသည့် ခရီးသည်ပေါင်း (၂၃၉)ယောက်တို့မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏ လေယာဉ်အမှုထမ်းတို့အား ကောင်းချီးဩဘာပေးကြလေသည်။ ၎င်းတို့ကယ်သော အသက်သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။ ခရီးသည်တို့သည် ကပ္ပတိန်နှင့် အဖွဲ့သားခရီးသည်များက အော်တိုထဲတွင် အမှတ်တရ စာကလေးများ ရေးပေးရန် ယ့်ကြားတောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုနောက် ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် ခရီးသည်များအား အခြားဘိုးရင်းဂျက်လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်သို့ ပြောင်းလဲစီးစေခဲ့ပါသည်။ လေယာဉ်မှူး မူဒီနှင့် အဖွဲ့မှာ အခြားလေယာဉ်ပေါ်မှ မိမိခရီးသည်များကို လက်ပြုပေးရန် နှုတ်ဆက်ရင်း ကွင်း၌ကျန်ခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်မှူး ကပ္ပတိန်မူဒီအား ဗြိတိသျှလေကြောင်းကုမ္ပဏီ

က ကုမ္ပဏီပြုမှတ်တမ်းတင်ပြီး ဗြိတိသျှလေယာဉ်မှူးအသင်းကြီးနှင့် လေကြောင်းလမ်းပြများအသင်းမှ ထူးခြားသော လေသူရဲကောင်းဆုပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ မူဒီ၏အိမ်ဝယ် အလွန်လှပသော ဒန်သတ္တုဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အမှတ်တရ ဒန်ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို မူဒီ၏လေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်စုက လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ယင်း ဒန်သတ္တုပန်းကန်ပေါ်၌ ဤသို့ အမှတ်အသား စာတန်းလေး ရေးသားထားပါသည်။

‘အဲရစ်... ကျေးဇူးကမ္ဘာဖြင့် ဘီအေ - ၀၀၉ ဇွန်လ (၂၄) ရက်၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသတည်း။’

ဝင်းနိုင်ဦး(ရေး)

သေးငြိမ်သွားသောပြာ

ဂမ္ဘီရလှမျိုး

ဦးကျော်သည် မြန်မာတိုင်းရင်းသား မိဘနှစ်ဦးမှ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ပါသော်လည်း မည်သည့်ဘာသာကိုမှ ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ၏ခံယူချက်မှာ သူတစ်ပါးအား မဟုတ်တာမလုပ်၊ မမှန်တာမပြော၊ သူများ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ် စသည်ဖြင့် ရုပ်ဝါဒဆန်ဆန် ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူ၏ အလုပ်ဌာနတွင် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၏။ သူသည် မဟုတ်မခံ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်၍ မခံချင်စိတ် ဒေါသစိတ်နှင့် ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ဤတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး၏ မမှန်မကန် ချောက်တွန်းလုပ်ကြံဖန်တီးမှုကြောင့် အမှုပြဿနာဖြစ်

တာ ထောင်ကျခဲ့ရလေ၏။ ထောင်သုံးနှစ်ကျခံခဲ့ရပြီးနောက် ထောင်ထွက်သောနေ့တွင် သူ မည်သည့်နေရာဌာနတွင် နေထိုင်ရမည်ကို ဦးစားဆုံးဖြတ်၍ မရခဲ့ပေ။

အင်းစိန်မှ ကြုံရာကားစီးပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ခေါင်းထဲတွင် အမည်တစ်ခု သတိရသွား၏။ သူနှင့် အလွန်အင်မတန် ရင်းနှီးခဲ့သူတစ်ဦး ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးထံသို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေ၏။ ထိုသူမှာ ယခုအခါ ရွှေတိဂုံစေတီကြီးတွင် ဘုရားလုံခြုံရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေ၏။

စေတီပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ လုံခြုံရေးဌာနသို့ သွားရောက်စုံစမ်းလိုက်၏။

‘ဟာ... ဦးကျော်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ထွက်လာတာလဲ’

‘ဒီနေ့ပါပဲ ကိုဘမောင်၊ အခု ကျွန်တော့်မှာ နေစရာထိုင်စရာ ခရို ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုဘမောင် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါဦး၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီ... ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား လောလောဆယ်တော့ ဒီဘုရားရင်ပြင်ပေါ်က တန်ဆောင်းတစ်ခုမှာ နေဗျာ၊ ကျုပ် ဂေါပကလူကြီးထံ မေတ္တာရပ်ခံ ပြောပေးမယ်’

ဦးဘမောင်က ဦးကျော်အား ဂေါပကလူကြီးတစ်ဦးထံ ဆက်ဆောင်သွား၏။ ဂေါပကလူကြီးမှ...

ဘုရားတန်ဆောင်းမှာနေတာ ရပါတယ်။ ညဘက်တော့ တံခါး
မပိတ်ခင် ပြန်လာရမယ်။ တံခါးပိတ်ပြီးရင်လည်း အောက်ဆင်းလို့မ
ဘူး။ အဝင်အထွက် မလုပ်ရဘူး။ စည်းကမ်း နဲ့ နေထိုင်ပါ။ ယာယီတော့
နေလို့ရပါတယ်။ စသဖြင့် ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်ကာလတွင် ဘုရားစေတီပေါ်တွင် တရားအားထုတ်
လိုသူ၊ ပုတီးစိပ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသူတို့ကို ယာယီနေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ပါသည်။
ဦးဘမောင်မှ...

‘ခင်ဗျား တန်ဆောင်းမှာနေတယ်ဆိုတော့ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စတွေ
လည်း လုပ်ပေါ့ဗျာ။ ဘုရားကို မမည်ကြည်ပေမယ့် လူမြင်ကောင်း
အောင်တော့ ပုတီးလေးဘာလေး စိပ်နေပေါ့ဗျာ’

ဦးကျော်ကလည်း...

‘နေလို့ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ပုတီးလည်း စိပ်ပုံ
မယ်။ ဘုရားအလုပ်လည်း လုပ်ပါမယ်’ ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။
ကတိသာ ပေးလိုက်ရသော်လည်း ဘာကိုပုတီးစိပ်ရမှန်း မသိပေ။

ထိုနေ့မှစ၍ တန်ဆောင်းတွင် နေထိုင်နေ၏။ သူ့တွင် လွယ်
အိတ်စလုံးသာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းရှိလေ၏။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဘမောင်
မှ ဂျာကင်အနီရောင် ခပ်လတ်လတ် တစ်ပတ်နွမ်းတစ်ထည် ပေး၏။
ညဘက်အေးလျှင် ဝတ်အိပ်ရအောင်ဟု ဆိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာထ၊ ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်၏။

မိတ်ဆွေဦးဘမောင်ပေးခဲ့သော ငှက်ပျောဖီးမှ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို
အဆာပြေ စားလိုက်၏။

ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ပုတီးကိုကိုင်ကာ စိတ်ထဲ
ရှိတာတွေ ရွတ်ဆိုနေလိုက်၏။

‘တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး’

တစ်ပတ်ပြီးသွားသောအခါ...

‘ဘမောင်... ဘမောင်၊ ဂေါပက... ဂေါပက၊ စိတ်...

စိတ်... ကျေးဇူး... ကျေးဇူး... ဘုရား... ဘုရား’ စသည်ဖြင့်
နှုတ်က ဆိုချင်သလိုဆို ရွတ်ချင်သလိုရွတ်နှင့် ပုတီးတစ်ပတ်ပြီး
တစ်ပတ် ပြည့်သွားလေ၏။

‘နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ‘ဆယ်နာရီ’ရှိနေပြီ။

အညောင်းပြေ ထလိုက်၏။ ခေတ္တအကြာတွင် တန်ဆောင်း
တွင်းသို့ သပိတ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်၊ သင်္ကန်းကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ
နှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာလေ၏။

သူလည်း အမြင်မတော်၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူကိုင်ပေးလိုက်
၏။ ဘုန်းကြီးလည်း သင်္ကန်းကို ညီညာစွာဝတ်လိုက်ပြီး ‘ကျေးဇူးပါ
မောင်ရင်’ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်လည်း သင်္ကန်းဝတ်တာ မကြာသေးဘူး၊ ကျန်းမာရေး
လည်း သိပ်မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံကြပြီး ဒီမှာ ဆွမ်းလာစား

ပြီး နားနေမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒကာရော ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာ
နေတာလဲ

‘တပည့်တော်က ဒီတန်ဆောင်းမှာ ယာယီလာနေတာပါ’ ဟု
ဆိုပြီး သူ့ဖြစ်ရပ်အကျဉ်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်လည်း စာရေးဆရာပါပဲ၊ ဒီတော့ ဒကာလည်း စားစရာ
မရှိတော့ ကျုပ်ပိုတဲ့ဆွမ်းကို စားပေါ့’ ဟု ပြော၏။

‘လူဆိုတာ ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ပျော်အောင်နေရမယ်၊ တွေ
တဲ့လူနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်းရမယ်၊ စကားပြော ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ပြောဆိုနေထိုင်တတ်
ရမယ်’ စသည်ဖြင့် ဆုံးမစကားပြောလေ၏။

ဦးကျော်လည်း ‘တင်ပါဘုရား’ ဟု မပြောဆိုတတ်ဘဲ ‘ဟုတ်ကဲ့
ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ’ ဟုသာ ဖြေပြော ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးဆွမ်းခံကြွပြီး ပြန်လာတော့
ဘုရားကို သပိတ်နှင့် ဆွမ်းကပ်၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းစား၊ ပိုတာ သူစား၊
သပိတ်ဆေး၊ တန်ဆောင်းပေါ်မှာ တံမြက်စည်းလှည်း၊ သန့်ရှင်းရေး
လုပ် စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင်
တန်ဆောင်းအတွင်းဘက် ချောင်ကျသောနေရာတွင် အေးဆေးစွာထိုင်၊
ကြာရှည်သောက်ရသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသောက်၍ စိတ်ကူးနေလေ
၏။ နောက်တစ်နေ့ ဥပုသ်နေ့တွင် တန်ဆောင်းပေါ်တွင် လူစည်နေ၍

မြောက်ဘက်မှန်မှ အောက်ဘက်သို့ဆင်းကာ အရိပ်ကောင်းသော
ညောင်ပင်အောက်တွင် အေးဆေးစွာ သွားထိုင်နေလိုက်၏။

ထိုညောင်ပင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း
တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပုတီးစိပ်ပြီး ‘ကျန်းမာချမ်းသာကြ
ပါစေ’ ဟူသော လွယ်ကူသော မေတ္တာပို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ထိုင်ပို့နေ
လိုက်မိ၏။

တွံတေးဘက်သို့ ထွက်ခွာလာသော စက်လှေတစ်စီးပေါ်တွင်
စက်လက်လှန် အိပ်လာသော လူတစ်ယောက် ပါလာလေ၏။ သူ၏
အနီးတွင်လည်း လူလေးငါးဦး ဝန်းရံလိုက်ပါလာ၏။ ရွာသို့ရောက်
သောအခါ ‘ဆေးရုံက ကုလို့မရတော့ဘူး၊ ခြောက်လလောက်ပဲ နေရ
မယ်လို့ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ပြန်ခေါ်လာတာ’

‘ဆရာတော်ကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ဦး’

ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်မှ ‘ဒကာတို့၊ ဒကာမတို့ ရွှေတိဂုံ
စေတီ မြောက်ဘက်က တန်ဆောင်းကိုသွား၊ အဲဒီမှာ အနီရောင်ဝတ်
ထားတဲ့ ဇော်ဂျီကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးပြာ(ဓာတ်ပြာ) ဆေးကို
သွားတောင်းကြည့်ပါ’ ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေ၏။

လူနာရှင်များလည်း ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး ရွှေတိဂုံစေတီ မြောက်
ဘက်အနီးရှိ တန်ဆောင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တန်ဆောင်းကို လှည့်
ဝတ်ကြည့်ကြ၏။ တစ်ယောက်က ‘ဟိုမှာ အနီရောင်နဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပြီ’

ဦးကျော်တစ်ယောက် ဦးဘမောင်ပေးသော အနီရောင်ဂျာကင်ကို ဝတ်ထား၏။ ဘေးနားတွင် အနီခင်း လွယ်အိတ်ကို ချထားပြီး ပုဆိုးမှာလည်း ကရင်လုံချည်ကဲ့သို့ အနီရောင်တောက်တောက်နှင့် အပြာ၊ အဖြူ ပတ်လည်စင်းကို ဝတ်ထား၏။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေပါသည်။ ရုတ်တရက် အသံများကြား၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လူလေးငါးဦး သူ့ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်သူထိုင်၊ လက်အုပ်ချီသူ ချီထားပြီး 'အဘ... သမီးတို့ကို ဆေးချီးမြှင့်ပါ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဇော်ဂျီကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့အမေအတွက် 'ဓာတ်ပြာ'ဆေးရှိရင် ချီးမြှင့်စေလိုပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အသက်ကယ်တော်မူပါ' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေ၏။

ဦးကျော် အံ့သြလို့မဆုံးဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဘာဆေးမှလည်း မရှိ။ လောလောဆယ်ကိစ္စက...

'လက်အုပ်မချီကြပါနဲ့၊ လက်တွေချထားကြပါ၊ ကျုပ် ဘာ ဇော်ဂျီမှ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဆရာတော်က သေချာမှာလိုက်တာပါ၊ ဇော်ဂျီပေးတဲ့ဆေးနဲ့ ကုမှ ပျောက်မယ်ဆိုလို့ပါ'

စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားလိုက်၏။

နှုတ်ပါပဲ... အထင်တော့ မှားကုန်ကြပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးပဉ္စင်းကြီး ပြောထားသလို အလိုက်သင့်တော့ ဆောင်ရွက်ရတော့မှာပဲ။

ငါ့မူလစိတ်ရင်းပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံလို့ကတော့ အားလုံး အဆင်မပြေဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်ဟု စိတ်ကူးရင်း ဆေးပြင်းလိပ်မှ ပြာကိုချွေ၍ စက္ကူတစ်ရွက်တွင် ထုတ်ပေးလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

'ကဲ... ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ လူနာအသက် ကယ်ရတာပေါ့၊ ရော... ဒီဓာတ်ပြာဆေးကို နည်းနည်း ရေနဲ့ပျော်တိုက်လိုက်၊ ကောင်းသွားမယ်'ဟု ပြောဆို၍ ပေးလိုက်ပါသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် လူသုံးလေးဦး မုန့်ဘူးတစ်ဘူး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်ထုပ်များနှင့် ဦးကျော်ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။

'အဘကို လာကန်တော့တာပါ'

စက္ကူအိတ်နှင့် ငွေများလည်း ပေးနေလေ၏။

'ဟာ... ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ လူနာ သက်သာရဲ့လား'

'ဟုတ်ကဲ့... အစာလည်းဝင်ပြီး ထလို့လည်းရပြီ၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေပါပြီ၊ အဘပေးလိုက်တဲ့ပြာနည်းနည်းကို ရေနဲ့ရေတိုက်တာ၊ သိသိသာသာ ကောင်းလာပါတယ်'

'ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမုန့်ဘူးနဲ့ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်

ထုပ်တွေတော့ ထားခဲ့ပါ။ ငွေတော့ ပြန်ယူသွားပါ'ဟု အတင်းပြန်ပေးရလေ၏။

'အဘပေးလိုက်တဲ့ 'ပြာ'က ဆေးစွမ်းအရမ်းထက်လာတယ်၊ ဗိုက်နာလိုက်အောင်နေတဲ့ ဦးကြီးလည်း ရေနဲ့ရောသောက်တာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားတယ်၊ ဓာတ်ပြာနည်းနည်းလောက် ထပ်ပေးလိုက်ပါဦး'

ဦးကျော်လည်း ရသမျှ 'ပြာ'သန့်သောဆေးပြင်းလိပ်ပြာကို စု၍ စက္ကူနဲ့ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

'ကဲ... ဒါကိုယူသွား၊ သေချာသိမ်းထားပါ၊ နောက်တစ်ခေါက် မလာနဲ့တော့၊ ကျုပ်က ဒီမှာ အမြဲမနေဘူး'ဟုပြောကာ ပြန်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဘုန်းကြီးကိုလျှောက်ကြည့်တော့...

'ဒကာ သွားထိုင်နေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးက နာမည်ကြီးပဲ၊ အဲဒီမှာ စောင့်ရှောက်တဲ့ ရုက္ခစိုးဘိုးဘိုးကြီးက ကူညီတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်'

'လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှုနဲ့ ဒကာရဲ့မေတ္တာစေတနာ ပေါင်းစပ်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒကာ ဆက်ကြိုးစားပါ၊ ပါရမီ ရှိပါတယ်'

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးကျော်တစ်ယောက် တန်ဆောင်းမှ အပြီးထွက်လာလေ၏။ မိမိနားမလည်သော ကိစ္စဖြင့် လူများကို လှည့်စား

လိုစိတ် မရှိပေ။ ယနေ့ ဘာသာရေးကို ယုံကြည်စွာဆောင်ရွက်နေ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်နေပါသည်။ ဘုရားရိပ်တွင် နေထိုင်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသည် ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားလေးဆူ၏ ဓာတ်တော်များ စုဝေးတည်ရှိနေသော ဌာပနာထားသော လေးဆူဓာတ်ပုံ စေတီတော်မြတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားစေတီ ဟတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများနှင့် ထူးဆန်းသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ရှိနေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဦးကျော်ဘဝတွင် တစ်သက်တာ မမေ့နိုင်သော ဖြစ်ရပ်မှန်သည်ကား 'ဆေးဖြစ်သွားသော 'ပြာ'ကိုစွပ်ငင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော်မှ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သော ဆေးပြင်းလိပ်ပြာမှ ဆေးဖြစ်သွားသော ခေါင်းစဉ်သည် တည်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဆရာကျော် ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းကို 'ဆေးဖြစ်သွားသောပြာ'ဟု ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဘယ်အစောင့်မျိုး အာသုပ္ပမလဲ

မိမိငွေ

ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်၏ အလိုအရ

ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖဟု ဆို၏။

ကံသည် မျိုးစေ့နှင့်တူပြီး ပါရမီကုသိုလ်ပြုခြင်းကား ရေလောင်းခြင်း၊ ပေါင်းသင်ခြင်း၊ မြေဩဇာထည့်ခြင်းနှင့်တူ၏ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ပါရမီကုသိုလ်ပြုရာတွင် လေးမျိုးရှိပြီး အချို့တွင် မိမိ တောင်းဆုပြုခြင်းနှင့် ဆက်နွယ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ပထမ ကုသိုလ်ပြုနည်းတွင် ဂုဏ်ပကာသနကို အလေးအနက် ထား၍ ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ပကာသနကို အလေးအနက်ထား၍ ပြုပါက မိမိလိုလားသည့်အတိုင်း ဂုဏ်ပကာသနကိုသာ ရ၏။

အိုဟန်ယုဉ်စာပေ

ဆိုထက် မပိုဟူ၍ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥတ္တမပုရိသဒီပနီ ပြဆိုထားပါသည်။

ဒုတိယကုသိုလ်ပြုနည်းတွင် လူမင်းစည်းစိမ်၊ နတ်မင်းစည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်ကို တောင့်တ၍ပြုသည်လည်း ရှိပါသည်။ 'ဤ ဆောင်းမှကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း ဖြစ်၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် စံစားခံစားရပါလို၏ဘုရား'ဟု ဆုတောင်း ဆက်ပါသည်။ ဤသို့ တောင့်တ၍ပြုပါက မိမိပြုသည့် ကုသိုလ်သည် ဆုမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းသာဖြစ်ပေမည်။ ထို့ထက်ပို၍ မဖြစ်။ တောင့်တသည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

တတိယနည်းကား မည်သည့်အကျိုးတို့မျှ မျှော်လင့်ခြင်းမရှိ။ မိမိ၏ဆန္ဒအလျောက် ကောင်းမှုပြုခြင်းဖြစ်ပြီး ဆိုကောင်းမှုပြုရခြင်းကို ဆန္ဒနပ်၏။ ထိုသို့ ပြုရသော ကုသိုလ်ပါရမီကား မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ် ဉာဏ်နှင့် နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တခြင်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ခါနတောနိက္ခန္တံအရ အကျိုးပေးပေမည်။

မည်သည်ကိုမျှ မတောင့်တခြင်းသည် လောဘကိုသတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ လောဘကိုသတ်၍ ကျေနပ်ခြင်းကြောင့် အခြားသော တောင့်တမှု ပဏိဓိ မရှိသဖြင့် ထိုကုသိုလ်ပါရမီသည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝက၊ မဟာသာဝကဖြစ် ရန် မတောင့်တသည့်အလျောက် 'တတိယသာဝက'အဖြစ်မျိုးကို ပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

အိုဟန်ယုဉ်စာပေ

စတုတ္ထ ကောင်းမှုပြုခြင်းကား မိမိ၏ဆန္ဒအလျောက် ကောင်းမှုပြုပြီး ထိုကောင်းမှုပြုခြင်းကို ကျေနပ်၏။ လောဘကိုသတ်ရာတွင် တောင့်တမှု ပဏိမိပါဝင်၏။ ထိုတောင့်တမှုအရ ဘုရားလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသည့် မိမိကောင်းမှုပြုစဉ် တောင့်တမှုအတိုင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် မိမိတောင်းဆုပြုရုံနှင့် မဖြစ်။ လိုအပ်သည့် ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ရပေမည်။

ပထမကောင်းမှုပြုခြင်း နှစ်မျိုးမှာ ဘဝ၏ ချမ်းသာရေးကို ရှေ့ရှု၍ ပြုသောနည်းဖြစ်၍ တောင့်တသည့်အတိုင်း လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းဖြစ်မည်။ သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ဆုပန်ပါက သူဌေးကြီးဖြစ်မည်။ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးပြီးနောက် ကုန်သွားမည်။ ဤကောင်းမှုကား 'အနုသယ' လောဘအပေါ် အခြေခံ၍ပြုသော ကောင်းမှုဖြစ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလုံအတိုင်း သံသရာလည်မည့် အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပေါ်ပေမည်။

တတိယနှင့် စတုတ္ထ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနည်းအတိုင်း ပြုခဲ့ပါက 'အနုသယ' လောဘကို ပယ်သတ်နိုင်မှုအား အခြေခံပြုထားသဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံအတိုင်း သံသရာပြတ်မည့် အကျိုးများ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုကုသိုလ်၏အကျိုးကား ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ မဟာသာဝက၊ အဂ္ဂသာဝကတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကံသည် ထိုအကျိုးများကို မပေးမချင်း မကုန်ချေ။

စတုတ္ထကောင်းမှုပြုနည်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင်တော် ဧါတမ ခြစ်မိ နှစ်ခွဲအခါက ပြုခဲ့၏။ ဗျာဒိတ်ရပြီးနောက် သုမေဓာရှင်ရသော ဘုရားစ၍ နှစ်ပေါင်းလေးသိချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာမြင့်အောင် ပါရမီများကို ဖြည့်ခဲ့သည်။

ဘုရားအဖြစ် ရရှိရန် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူပြီး လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလတတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝတွင် မျိုးစေ့မှ အပင်ပေါက်ကာ 'သဗ္ဗညုတဉာဏ်'တော်ကို ရရှိကာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ကဲ... အသင် စာရှုသူအနေဖြင့် ဘယ်ဆုတောင်း၍ ဘယ်ဆုကိုယူမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြစေလိုပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အမြတ်ဆုံးဆုမှာ နိဗ္ဗာန်ဆုပင် ဖြစ်ပါသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းရုံနှင့် မရနိုင်ပါ။ လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရပေမည်။ လောကီစည်းစိမ်ကိုရရန် ဆုတောင်းပါက ထိုသို့ အကျိုးပေးပြီးနောက် ထိုကံ၏အကျိုး ကုန်၏။

တတိယနှင့် စတုတ္ထကုသိုလ်ပါရမီ၏ ကောင်းကျိုးကား ဘုရားရှင်သည် ၎င်းပန်ခဲ့သည့် ဆုမပြည့်မီဘဝများ၌လည်း လူစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ် အခြွေအရံများနှင့် နေခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် ပါရမီတော်များကို ဆက်လက်ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆုတောင်းကား အရေးကြီးပေသည်။ ဆုတောင်း မှား၍ သံသရာလည်ရုံသာမက ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟမီး လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ရင်ကွဲပက်လက် ကြေကွဲရသော အဖြစ်ဆိုးမျိုး နှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

အဝီစိငရဲတွင် ခံစားကြရသည်။ အမှန်စင်စစ် လူ့ဘဝကား ရခဲလှပေသည်။ ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝတွင် ဆုတောင်းမှန်ဖို့ အရေးကြီး လှပါသည်။

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မကင်းချေ။ လောကီတ္ထုပ္ပတ လူတို့ဇာတ်ကား ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ဤတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လောဘနှင့်သေလျှင် ပြိတ္တာပြည်သို့ ရောက်မည်။ ဒေါသ လက်နက်ဘေးကြောင့်သေရင် ငရဲပြည်သို့လား မည်။ မောဟဆိုတဲ့ အနာရောဂါဘေးကြောင့် သေရင် တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ လားမည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သုမော ရှင်ရသေ့ဘဝကို မရောက်မီက ဆုတောင်းခဲ့ပုံအကြောင်းကို ရှေးယခင်က စာရေးသူ မကြားဖူးခဲ့ပေ။ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှ ဆရာတော် တစ်ပါး ဟောကြားသဖြင့် သိခွင့်ကြုံခဲ့ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းလိုလို သုမောဘဝမှ ဗျာဒိတ်ပေးခြင်းခံ ရသည့်အကြောင်းကို သိပါသည်။ သို့သော် သုမောရှင်ရသေ့ဘဝ သို့မရောက်မီ အတိတ်ဘဝက ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သည့် သိဒ္ဓတ္ထ ဇင်းသမီးအကြောင်းကား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူတွင် ပါဝင်သည့် ဒီပင်္ကရာဘုရားအား ဗျာဒိတ် ဆေး ဒီပင်္ကရာဘုရားဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဘုရားမပွင့်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာက လူပြည်လူရွာတွင် ဒီပင်္ကရာဘုရားတစ်ဆူ ခေါ်ထွန်းတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုဘုရားရှင်ကား မင်းမျိုးမင်းနွယ်မှ မင်းသားတစ်ပါးဖြစ် ပြီး ၎င်း၌ နှမတော်မင်းသမီးတစ်ပါး ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုမင်းသားသည် ဘုရားရှင်တို့ ကျင့်တော်မူအပ်သည့် ပါရမီ နှားကို ဖြည့်ဆည်းပြီးနောက် ဒီပင်္ကရာဘုရားအဖြစ် ပွင့်တော်မူခဲ့ပါ သည်။

ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် လက်ထက်၌ ရဟန်းပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါ သည်။

တစ်နေ့သော် လမိုက်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်၌ မီးထွန်းရန် ဆီမီးအလုံအလောက်မရှိ

ချေ။ ဤအကြောင်းကို ကြိုတင်သိထားသည့် ရဟန်းပျိုကလေးသည် ဤသို့ ကြံစည်မိပါသည်။

‘သည်နေ့ည ကျောင်းတော်မှာ မီးထွန်းဖို့ ဆီအလုံအလောက် မရှိဘူး၊ ညမှာ မီးထွန်းရအောင် အခုကတည်းက ဆီအလှူခံထွက်မှ ဖြစ်မယ်’

ထိုသို့ ကြံစည်စိတ်ကူးကာ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာရင်း အကြံတစ်ခု ရလာပါသည်။

‘အင်း... နန်းတော်ထဲကို အလှူခံရင်ဖြင့် ဆီအလုံအလောက် ရကောင်းရဲ့၊ နန်းတော်တွင်းသို့သွားပြီး အလှူငှါးမို့’

ထိုသို့သော အကြံအစည်ဖြင့် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မင်းသမီးကလေးမှာ လေသာပြတင်းမှ အပြင်သို့ကြည့်စဉ် နေပူကျကျ၌ နန်းတော်သို့ဝင်လာသည့် ရဟန်း တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အချိန်ကား နေမွန်းတည့်ကျော် နှစ် ဓါပြီ။ ဤတွင် မင်းသမီးကလေးမှာ ဤသို့တွေးမိပါသည်။

‘အင်း... ဒီရဟန်းဟာ ဆွမ်းခံချိန်မဟုတ်ဘဲ ဒီအချိန်မှာ ဘာကြောင့် နန်းတော်ထဲသို့ ကြွချီလာသနည်း၊ မေးမှ တော်မည်’ ဤအတွေးကြောင့် ခြေရံမောင်းမတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ‘အချိန်အခါမဟုတ် ကြွလာသည့်ရဟန်းအား အဘယ်ကိစ္စ

ကြောင့် ကြွချီလာကြောင်း မေးမြန်းစေ’ဟု အမေးခိုင်းပါသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်ကို လျှောက်ထားမေးမြန်းရာ...

‘ယနေ့ည၌ ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတော်တွင် ဆီမီးထွန်းရန် အလှူလာခံခြင်းဖြစ်သည်’ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် မင်းသမီးမှာ အစ်ကိုတော်သူ ဒီပက်ရာဘုရား ကျောင်းအတွက် ဆီမီးထွန်းညှိရန် အလှူခံမှန်းသိသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကာ...

‘ဘုရားကျောင်းတော်အတွက် ဆီမီးထွန်းရန် လိုသမျှ ဆီမီး အားလုံးကို တပည့်တော်မတစ်ဦးတည်းက လှူပါမည်’ဟု ဆိုကာ လိုသမျှဆီကို လှူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ရဟန်းတော်မကြွမီ...

‘အရှင်ဘုရား... နောက်နောင် ဆီအလိုရှိပါက လာရောက် အလှူခံပါ၊ တပည့်တော်မသည် လိုအပ်သည့်ဆီအားလုံးကို လှူပါ မည်’ဟု ထပ်မံလျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ရဟန်းတော်လည်း ဆီမီးထွန်းရန် ဆီရလာသဖြင့် ထိုနေ့ည တွင် ဘုရားကျောင်တော်တစ်ခုလုံးအား ဆီမီးများ ထိန်လင်းနေအောင် ဆီမီးခွက်များ ထွန်းညှိပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဒီပက်ရာဘုရား မြင်သောအခါ...

‘ဤဆီကို အဘယ်မှရသနည်း’ဟု ရဟန်းတော်အား မေးမြန်း

ရာ...

နန်းတော်မှ မင်းသမီးက လှူဒါန်းကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ရဟန်းတော်အား...

‘မင်းသမီးသည် ဤသို့ ဆီလှူဒါန်းခြင်းအတွက် မည်သည့် ဆုကို ပန်ပါသနည်း’ ဟု မေးခိုင်းတော်မူပါသည်။ ရဟန်းတော်လည်း မင်းသမီးထံ သွားရောက်၍ ဘုရားရှင်အမေးအတိုင်း မေးရာ မင်းသမီးသည် မိမိ၏အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည့်အတွက် လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရသဖြင့်...

‘တပည့်တော်သည် ဘုရားဆုကို ပန်ပါသည်’ ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်လည်း ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားရောက်လျှောက်တင်ရာ ဘုရားရှင်မှ...

‘ဘုရားဆုကို ပန်မည်ဆိုလျှင် မိန်းမဘဝမှ ယောက်ျားဘဝကို အရင်ဆုပန်ရမည်’ ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ထိုအခါ မင်းသမီးကလေးသည် ယောက်ျားဖြစ်ရန် အရင်ဆုံး ဆုပန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ၎င်းတို့အခေအရ ဆီကို ‘တေးလ်’ ဟုခေါ်သည်။ ဆီအလှူပေးသည့်အတွက် (စိဒ္ဓတေး) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး ဆီလှူရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို စိဒ္ဓတ္တဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ထိုမှအဆင့်ဆင့် ကာလရွှေ့လျော့ပြီး စိဒ္ဓတ္တမှ သိဒ္ဓတ္တမင်းသမီးဟူ၍ ဖြစ်လာပါသည်။

ပထမ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်နှင့် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝတွင်

တွေ့ဆုံသည့် ဒီပင်္ကရာဘုရားအား မှားမည်စိုး၍ သုမေဓာရှင်ရသေ့နှင့်တွေ့သည့် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်အား ဗျာဒိတ်ပေး ဒီပင်္ကရာဘုရားဟု မှတ်သားကြပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် သိဒ္ဓတ္တမင်းသမီးကလေးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူရာ ဗျာဒိတ်ပေး ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက်၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဖြစ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဗျာဒိတ်ပေး ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည် ပထမ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက်က ဆီမီးထွန်းရန် ဆီအလှူခံခဲ့သည့် ရဟန်းတော်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွလာမည့်လမ်း၌ ပြည်သူလူထု လုပ်အားပေးကြသည့်အတွက် သုမေဓာရှင်ရသေ့ကလေးကလည်း ဝင်ပြီး လုပ်အားပေးခဲ့ပါသည်။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် ကြွလာချိန်တွင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ကလည်း ၎င်းတာဝန်ယူထားသည့် မြေကွက်မှာ မပြီးသေးဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ လိုနေသည့်အတွက် လိုသောနေရာတွင် ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တံတားအဖြစ်ခင်းကာ လှူလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သုမိတ္တာအမျိုးသမီးကလေးသည် ဒီပင်္ကရာဘုရားအား ကပ်လှူရန် ကြာပန်းရှစ်ခိုင်ကို ကိုင်ထားပါသည်။ ရသေ့ကလေးအား တွေ့သောအခါ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းရန် ကြာပန်းငါး

ခိုင်ကို ခွဲပေးလိုက်ပါသည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် သုံးခိုင်သာ ကိုင်ထားပါသည်။

ထို့နောက် သုမိတ္တာအမျိုးသမီးကလေးသည် ဤသို့ တောင်းဆိုပြောခဲ့ပါသည်။

‘အရှင်ရသေ့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်နေသမျှကာလ အတောအတွင်း ကျွန်မသည် အရှင်ရသေ့နှင့် အတူတကွ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား’

ဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

ဤဆုတောင်းသည် တစ်ဘဝစာ ဆုတောင်းခြင်းမဟုတ်ပါ။ နောင်ဘဝ အစဉ်အဆက် အကျိုးရှိမည့် မှန်ကန်သည့်ဆုတောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင် ဗျာဒိတ်ပေး ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်မှ သုမေဓာရှင်ရသေ့အား...

‘သုမေဓာရှင်ရသေ့... ဒီ သုမိတ္တာအမျိုးသမီးလေးဟာ သင်ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် စိတ်တူကံတူ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်’ဟု တစ်ခါတည်း ဗျာဒိတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှစ၍ နှစ်ပေါင်းလေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ သုမိတ္တာဘဝမှသည် အမရာ၊ ဓန္ဒကိန္နရီ၊ မဒီဒေဝီ၊ သမ္ဘူလဘဝများ

မှ နောက်ဆုံးဘဝ ယသောဓရာဒေဝီဘဝအထိ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဆုတောင်းပြီးနောက် ပါရမီတော်များ ဖြည့်ကျင့်လာရာ မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃)ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌ နောက်ဆုံးယံ၌ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရ၍ လောကသုံးပါး၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤသည်မှာ မှန်ကန်သည့်ဆုတောင်းကြောင့် လောကသုံးပါးတွင် တုနှိုင်းဖွယ်မရှိသည့် ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ပွင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ထောက်ရှု၍ အမျိုးသမီးများလည်း စိတ်အားငယ်ရန် ဧလိုပါ။ ယောက်ျားအဖြစ်သို့ ဆုတောင်းပြီး ယောက်ျားဘဝရပါက ဘုရားဆုပန်နိုင်ကြောင်း သာဓကအဖြစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အမျိုးသားများကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ယခုလက်ရှိဘဝတွင်ပင် ဆုကြီးပန်များအဖြစ် တောင်းဆုဖြုန်းနိုင်ပေသည်။

ထို့အတူ သုမိတ္တာ၏ မှန်ကန်သောဆုတောင်းဖြင့် သုမေဓာရှင်ရသေ့နှင့်အတူ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင် ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် အစဉ်တစိုက် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးဘဝဖြစ်သော မင်းသမီး ယသောဓရာဘဝတွင် ဝိပဿနာပွားများပြီး အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရရှိပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများသည် အလှူဒါနကို နည်း

သည်ဖြစ်စေ များသည်ဖြစ်စေ ပြုကြပါသည်။ အလှူဒါနပြုရာတွင် စိတ်ထားတတ်ပါက ညောင်စေ့လောက်လှူသော်လည်း ညောင်ပင်ကြီး လောက်ရ၏။ စိတ်မထားတတ်ပါက ညောင်ပင်ကြီးလောက်လှူသော် လည်း ညောင်စေ့လောက်သာရ၏။ အရေးကြီးသည်မှာ စိတ်ထားတတ် ပြီး ဆုတောင်းကောင်းဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့သည့်တိုင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဆုမတောင်းဘဲ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ အစွယ်ကိုရယူရန် ဆုတောင်းမှားခဲ့သော စူဠသုဘဒ္ဒါလို ဆုတောင်းမျိုးသည် မိမိကိုယ် တိုင်ပင် ရင်ကွဲနာကျကာ သေဆုံးခြင်း၌ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

တိုတောင်းပေစွ။ လူ့ဘဝတွင် ခေတ္တရောက်ခိုက် 'လာခြင်း သဖြင့် လူ့ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ အပြန်လမ်းတွင် အကုသိုလ် စိတ် ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတို့ ကင်းရှင်းကာ ကုသိုလ်ပါရမီ အထုပ်ကို ထုပ်ရင်း ပြန်ခြင်းကောင်းဖို့ လိုပါသည်။ ထို့အတူ ကောင်း မြတ်၍ အကျိုးရှိသော ဆုတောင်းကို တောင်းခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက် ရှိနိုင်ကြောင်း သာဓကဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မိုးမိုး

ချစ်သူပိညာဉ်

လှမ်းထက်

၁၉၃၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက်။

လန်ဒန်မြို့တော်ကြီး၏ ချုံရင်းကရော(ခ)လမ်းမကြီးတစ် လျှောက် သတင်းစာရောင်းသူတို့၏ အသံသည် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာအုပ်များ၊ သတင်းစာများ ရောင်းချသော ဆိုင်ကလေးများတွင် သတင်းစာဝယ် ယူမည့် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်များသည် တန်းစီလျက်ရှိကြ၏။

'သတင်းစာတွေ... သတင်းစာတွေ၊ မရာကျော်ဒေကရီဘုရင်မ ကြီး၏ လက်စွဲတော် စိတ်ဝိညာဉ်ဆရာ ရောဘတ်ဂျိမ်းစ်လီးစ် ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုခြင်း'

နိုင်ငံတကာ မနောသုတေသနအသင်းများမှ ဝမ်းနည်းကြကွဲမှု သဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ခြင်း'

'လန်ဒန်မြို့ ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းကြီးက ဝမ်းနည်းကြကွဲကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်း'

စသည်ဖြင့် လန်ဒန်မြို့ထုတ် သတင်းစာကြီးများ၏ မျက်နှာပိုးများတွင် မျက်နှာပိုးသတင်းကြီးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ကြုံရ၏။ လန်ဒန်မြို့ထုတ် စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ (Psychic News) ကြီးကမူ ကွယ်လွန်သူ စိတ်စွမ်းအင်အထူးရှိသူ ရောဘတ်စ် ဂျိမ်းစ်လီးစ်၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဈာပနအခမ်းအနား ဖာတ်ပုံများကို ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြ၍ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

ဒေးလီးတော်လီဂရပ်စ် သတင်းစာနှင့် မန်ချက်စတာ ဂါဒီယန် သတင်းစာကြီးများကမူ ဂျိမ်းစ်လီးစ်သည် ဧကရီဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယနှင့် ကွယ်လွန်သူ ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီးတို့၏ ဝိညာဉ်ကို ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သူဟု ဖော်ပြထားသည်။

လန်ဒန်တိုင်းမ်သတင်းစာကြီးကမူ ဂျိမ်းစ်လီးစ်သည် စိတ်စွမ်းအင်စုံထောက် (Psychic Detectives) တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ လန်ဒန်မြို့ ဝိုက်ချယ်ပယ်အရပ်၌ ၁၈၈၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိုယ်ပျောက်

လူသတ်သမား Jack The Ripper ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးတွင် ကြိုးပမ်းခဲ့သူဟု ရေးသားခဲ့၏။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဂျိမ်းစ်လီးစ် ကွယ်လွန်ရသည့်အတွက် ဒီသားစုနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြကွဲရပါကြောင်း ဖော်ပြသည့် ကြေးနန်းစာများနှင့် သဝဏ်လွှာများသည် ဂျိမ်းစ်လီးစ်၏ သမီးဖြစ်သူ မစ်အီဗာလီးစ်ထံ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ဗြိတိသျှတော်ဝင် ဒီသားစုများကလည်း ကိုယ်စားလှယ်စေလွှတ်၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာ ပေးပို့ခဲ့လေသည်။

ရောဘတ်စ်ဂျိမ်းစ်လီးစ်၏ သမီးဖြစ်သော မစ်အီဗာလီးစ်ကမူ သတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များနှင့် ဇာနည်ဇင်းသမားများကို အဆိမ့်သို့ဖိတ်ခေါ်၍ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့၏။ သူမခင် ရေးသားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းများ၊ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးထံမှ သူမခင်ထံ ပေးခဲ့သည့်စာများ၊ သူ့အား ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီးတို့ထံမှ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ပေးထားသည့် ဓာတ်ပုံများ၊ အမှတ်တရပစ္စည်းများ၊ ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး မင်းသားကြီး၏ ဝိညာဉ်အား ခေါ်ယူခဲ့ပုံများ ရေးထားသည့် မှတ်တမ်းများကို ပြသခဲ့သည်။

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် ဆုအဖြစ်ပေးခဲ့သည့် အိတ်ဆောင်ရွှေကရီကိုလည်း ပြသထားခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်းစာရှင်းလင်း

ပွဲ အသေးစိတ်ကို ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ (Psychic News) တွင် ဖော်ပြထားခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးသည် ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ရှင်ဘုရင်များ၏ လက်စွဲတော် အခါပေးဖြစ်ကြသည့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်များ၊ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိကြသူများ၊ အခါတော်ပေးများအကြောင်း တစေ့တစောင်း ဖတ်ရှုခဲ့ကြရပြီးဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် စိန့်ဂျာမင်း၊ ကာဂလိုစတို၊ အကြားအမြင်ပညာရှင် ဆရာကြီးကိုင်ရို၊ ဇာဘုရင်မိသားစု လက်စွဲတော် ရပ်စ်ဗြူတင်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးစတာလင် လက်စွဲတော် စိတ်စွမ်းအင်ပညာရှင် ဝမ်မက်ဆင်၊ ဟစ်တလာ၏ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင် ကရက်စ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးများ၏ အိမ်ဖြူတော်လက်စွဲ အကြားအမြင်ပညာရှင် ဂျင်းဒစ်ဆင်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ မှတ်တမ်းများကို မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင်လည်း ဖတ်ရှုပြီးဖြစ်ခဲ့ကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိမ်းစ်လီးစ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် အတွေ့အကြုံများကိုမူ ဖတ်ရှုရသူ နည်းမည်ဟုထင်ပါသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် သူတို့ လေးစားကြည်ညိုကြသည့် တော်ဝင်မိသားစုများ၏ အတွင်းရေးများကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားလေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် တော်ဝင်မိသားစုတို့၏ ကိုယ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များကို အခြားနိုင်ငံများမှ စာဖတ်သူများ သိလိုရန်မသင့်ဟူ၍လည်း

သူဆထားဟန်ရှိ၏။ ဗြိတိသျှ တော်ဝင်မိသားစုများသည်လည်း သာမန်လူများနည်းတူ အားနည်းချက်၊ အားသာချက် ရှိကြမည်မှာ မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်သော အချက်မဟုတ်ပေ။ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအား ကမ္ဘာသမိုင်းပညာရှင်အများက ချီးမွမ်းခဲ့ကြ၏။ သူ့လက်တွင် ဗြိတိသျှလက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးသည် နေမဝင်အောင် ကျယ်ပြန့်ခဲ့၏။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးတိုးတက်မှုများသည် အဆမတန် ခုန်ပွဲကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် စိုးစံမှုအရှည်ကြာဆုံး ဘုရင်မကြီးတစ်ပါးအဖြစ် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအား စံပြုလေ့ရှိပြီး မရာကျော်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့၏။

သို့သော် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည်လည်း လောကီသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို မေ့မထားသင့်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနပြုမှုကို ယုံကြည်၍ အားပေးခဲ့သည်။ သူ့စိုးစံခဲ့သည့်ခေတ်တွင် နာမည်ကျော် စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူများကို ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ တမလွန်လောကမှ ကွယ်လွန်သွားသူများ၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ပွဲများ၊ ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိ၏။ အိမ်တော်လက်စွဲ အကြားအမြင်ထူးရသူများထားရှိပြီး လစဉ် ဟောပြောဆွေးနွေးခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်တို့ တအံ့တဩဖြစ်မည်ဖြစ်၏။

ဂျိမ်းစ်လီးစ်မှာ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်လှူတော်မင်း

သားကြီးတို့၏ လက်စွဲတော် အကြားအမြင်ရ၊ မနောစွမ်းအင်ထူးရသူ ဟု ဆိုကြ၏။ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် စိတ်ဝိညာဉ်ဝါဒကို လက်ခံ ယုံကြည်သူ၊ တမလွန်လောကရှိသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်သူဖြစ်၏။ ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီးမှာ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် လျှို့ဝှက်မဟာ ဂန္ဓာရီအသင်းဟု လူအများယူဆထားသည့် ဖရီးမေဆင် (ပဿူးခေါင်း ဖြတ်အသင်း) ဝင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ တမလွန်လောကနှင့် ဆက် သွယ်နိုင်သည်ဟူသော အယူအဆကို ဘုရင်မကြီးကဲ့သို့ ယုံကြည်ထား သူဖြစ်၏။ (ဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီးတို့၏ ဓာတ်ပုံ များကို မိတ္တူကူးယူ ဖော်ပြထားပါသည်။)

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် ၁၉ ရာစုသည် ပရလောကသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားဆန်းကြယ် သော ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များအနက် သမိုင်းမှတ်တိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်အဖြစ် သတ် မှတ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယော့ ပြည်နယ်၊ ရီချက်စတာမြို့ကလေးအနီးရှိ ဟိုက်ဒ်ဗီးလ်ကျေးရွာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ထိုကျေးရွာရှိ လယ်သမားမိသားစုတစ်စုသည် ဘိုးစဉ်ဘောင် ဆက် နေထိုင်လာခဲ့သည့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးတွင် ဆက်လက်နေထိုင် ခဲ့ကြ၏။ ဆင်းရဲသောမိသားစုဖြစ်သဖြင့် ထိုအိမ်အိုကြီးအား ပြင်ဆင်

နိုင်ခြင်းမရှိ။ ပျက်စီးနေသည့်အတိုင်း နေထိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ ယင်း မိသားစုတွင် သားသမီးခုနစ်ဦး ရှိခဲ့သော်လည်း အငယ်ဆုံးသမီးနှစ်ဦး ဖြစ်သော အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်ရှိ ကက်သရင်းနှင့် ၃ နှစ်အရွယ် ဓာကရက်တို့သာ မိဘများနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

၁၈၄၈ ခု၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ညတွင် မိသားစုအားလုံးသည် အိပ်ရာစောစောဝင်ခဲ့ကြသည်။ သမီးငယ်နှစ်ဦး၏ အိပ်ခန်းတံခါးများ အား တတောက်တောက်ခေါက်သံ ကြားလာခဲ့ရသည်။ ပထမတွင်မူ ထိုအသံအား လေတိုးသဖြင့် ပတ္တာပြုတ်နေသော တံခါးတစ်ချပ်၏ ခြည်သံဟု ယူဆခဲ့၏။ ထိုအသံသည် နေ့ရောညပါ မရပ်မနား ဆက် တိုက်ကြားလာရပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အိမ်အိုကြီးတစ်ခု လုံးပါ တသိမ့်သိမ့်တုန်လာခဲ့သည်။ သမီးငယ်နှစ်ဦး လက်ခုပ်တီးလျှင် ထိုလက်ခုပ်တီးသံ တုံ့ပြန်လာသည်။ ပထမတွင် ပဲ့တင်သံဟု ထင်မှတ် ခဲ့သော်လည်း စနစ်တကျ စုံစမ်းစစ်ဆေးသောအခါ ပဲ့တင်သံမဟုတ် တော့ပေ။

ညီအစ်မနှစ်ဦးနှင့် အခြားကမ္ဘာမှ မရှင်းလင်းနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် တို့ ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု စောင့်ကြည့်သူများက ယူဆလာကြသည်။ ထောက်ဖော်ပြပါ ဖောက်စ်ညီအစ်မများသည် တမလွန်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လာခဲ့ကြ၏။ ကြောက် ခြောက်လင်းလာခဲ့ကြပြီး လက်ဖျစ်တီးခြင်း၊ လက်ခုပ်တီးခြင်းဖြင့် တစ်ဦး

နှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်မေးမြန်းသည်ပုံစံဖြစ်လာခဲ့ပြီး တမလွန်လောက ရောက်ရှိနေသော ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော အယူအဆသည် လူအများအတွင်း စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လာခဲ့၏။ ထိုဖြစ်ရပ် မှ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု အယူအဆသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ သို့ ကူးစက်လာခဲ့၏။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့အထက်တန်းလွှာမိသားစုများတွင် ဖြန့်ဖြန့်သည်း ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲများ ကျင်းပကြ၏။ တမလွန်လောကနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် စိတ်နှိုးကြွလွယ်သူ (Medium) ခေါ် ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ဝိညာဉ်ဆရာမများမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရ၏။

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး မိသားစု များသည် တမလွန်လောကနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော ဝိညာဉ် ဆရာနှင့် ဆက်သွယ်သည့်ပွဲများ မကြာခဏ ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုစဉ် က နာမည်ကျော် အိမ်တော်ဝိညာဉ်ဆရာမှာ ဂျွန်ဘရောင် (John Brown) ဆိုသူဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဝိညာဉ်နှင့် တွေ့ဆုံပွဲများ ကျင်းပခဲ့ သည့်အကြောင်းကို Psychic News သတင်းစာတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ ခဲ့၏။ (သတင်းစာကို မိတ္တူကူးယူ ဖော်ပြထားပါသည်။)

ဝိညာဉ်ဝါဒ ထူးထူးခြားခြား ထွန်းကားနေသည့် ၁၈၉၄ ခုနှစ် တွင် နောင်အခါ နာမည်ကျော် ဝိညာဉ်ဆရာဖြစ်လာမည့် ရောဘတ် ဂျိမ်းလီးစ်ကို စကော့တလန်နိုင်ငံ၊ အီဒင်ဘာရာမြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့

သည်။ ရောဘတ်ဂျိမ်းလီးစ်မှာ သုံးနှစ်သားဘဝကပင် ထူးခြားသော အကြားအမြင်ရသည့် အိမ်မက်ထူးများရသည်ဟု သတင်းကြီးလာခဲ့၏။ အနာဂတ်ကို ဟောပြောနိုင်သူဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သတင်းကြီးလာခဲ့ သည်။ ၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ ဘုရင်မမှာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ပူဆွေးသောက နှင့် ကြုံတွေ့လောရသည်။ တမလွန်လောကသို့ ရောက်ရှိနေသည့် ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး၏ ဝိညာဉ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် နည်းလမ်း များရှာခဲ့သည်။ တမလွန်လောကနှင့် ဝိညာဉ်ဆရာမများကို အတွင်း တော်ကြီးသို့ ဖိတ်ခေါ်၍ ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဘုရင်မကြီးအဖို့ စိတ်ကြိုက် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိဟု ဆိုကြသည်။

ဤကဲ့သို့ သောကဖိစီးမှုဝေဒနာ ခံစားနေရသော ဘုရင်မကြီး သည် စကော့တလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော (Medium and Daybreak) ဝိညာဉ်ခေါ်သံ မဂ္ဂဇင်းတွင် အီဒင်ဘာရာမြို့ ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲဝတ်ခံခွင့် ဝိညာဉ်ဆရာ လူငယ်ဖြစ်သူ ဂျိမ်းလီးစ်ဆိုသူသည် ကွယ်လွန်သူ ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီး၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော သတင်းကို ဖတ်ရှုမိရာမှ ဘုရင်မကြီးသည် ဝိညာဉ်ဆရာလေး ဂျိမ်း လီးစ်အား စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

ဂျိမ်းလီးစ်တက်ရောက်သည့် ဝိညာဉ်ဆက်သွယ်ပွဲများကို

လေ့လာစုံစမ်းရန် အတွင်းတော်ကြီးမှ အရာရှိကြီးနှစ်ဦးအား ရုပ်မျက်
၍ စေလွှတ်စုံစမ်းစေခဲ့သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ 'ဝိညာဉ်ခေါ်သံ'
မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ အယ်ဒီတာဖြစ်သူ ဂျိမ်းဘန်း (James Burn) အား မနော
သုတေသီဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်း (ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သူ)
နှင့် နာမည်ကျော် စာပေဝေဖန်ရေး မဂ္ဂဇင်းကြီး ထုတ်ဝေသူ မစ္စတာ
စတီ (Steed) တို့နှင့် တွေ့ဆုံစုံစမ်းစေခဲ့၏။ ထိုစာရေးဆရာကြီးများ၏
ထောက်ခံမှုနှင့် ဝိညာဉ်ဆရာ ဂျိမ်းလီးစ်အား လန်ဒန်မြို့သို့ ခေါ်ယူစေခဲ့
သည်။

ဘုရင်မကြီး၏ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်
စားခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းလီးစ်အား အတွင်းတော်ကြီးသို့
ခေါ်ယူ၍ ဝိညာဉ်ခေါ်ယူ ဆက်သွယ်ပွဲများ လျှို့ဝှက်စွာကျင်းပခဲ့ရာ
ဝန်ကြီးချုပ် ဆာဆော်(လ်)ဗြူရီကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်ဟု
ဆိုကြ၏။ ဂျိမ်းလီးစ်သည် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအား ကြင်လျာတော်
မင်းသားကြီးခေါ်သည့် လျှို့ဝှက်နာမည် (ယင်းအမည်ကို တော်ဝင်
မိသားစုများပင် မသိကြရ)ကို ခေါ်ယူခဲ့ပြီး မိသားစုအတွင်းရေးများကို
ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့သည်။ (ဂျိမ်းလီးစ်၏ဓာတ်ပုံကို မိတ္တူကူးယူ ဖော်ပြ
ထားပါသည်) ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် ဂျိမ်းလီးစ်သည် ကြင်လျာတော်
မင်းသားကြီး ဝိညာဉ်နှင့် အမှန်တကယ် ဆက်သွယ်နိုင်သူဟု ယုံကြည်
ခဲ့သည်။

ဝင်ဆာရီတိုက်ကြီးသို့ ဂျိမ်းလီးစ်အား မကြာခဏ ပိတ်ခေါ်၍
ကြင်လျာတော်မင်းသားကြီးဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။
ဘုရင်မကြီးမှာလည်း သူချစ်သူဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သဖြင့်
သောကပီစီးမူဝေဒနာမှ သက်သာစေခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါကြောင်း။

လျှို့ဝှက်စာပေ

ကျမ်းကိုး

(1) Victoria- R.L by E-Longford

(2) Robert James Less by M. Nicholas.

ရသေ့ကြယ်စင်

ဒိုယွန်းယဉ်

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ထောင်ကျော်ကာလတစ်ခု...

မျက်လွှာအသာချ၍ အာနုပေါက်မှုတ္တန်းစီး နန်းနေသော ရသေ့ကြီး တစ်ပါး... ။ သူ၏အမည်မှာ “အဂတ္တိ” ဤနယ်မြေမှလူသားများအတွက် မေတ္တာဘာဝနာပွားများကာ ဆုစောင်းပေးသဖြင့် ထိုလူအများကလည်း ရသေ့ကြီးအား ချစ်ခင်လေးစား အားထားကြပါသည်။ ရသေ့ကြီး၏ စေတနာ မေတ္တာကြောင့် ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောစဉ်ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းသူပေါများ လှပါသည်။ ထိုလှူဒါန်းသူများသည် အကြံအစည်အောင်မြင်ခြင်း စီးပွား လာဘ်လာဘတိုးတက်ခြင်း ရာထူးဌာနန္တရများ တိုးတက်ခြင်းကြောင့် ရသေ့ကြီး ဆွမ်းခံထွက်မည့်အချိန်ကို လှူဒါန်းရန် စောင့်စားနေကြပါသည်။ ရသေ့ကြီး သည် တောင်ပေါ်စခန်း ကျောင်းသင်္ချန်းကလေးတစ်ခုဆောက်ကာ ကေစာရီ တစ်ပါးတည်း ကျင့်ကြံနေထိုင်တော်မူပါသည်။ တုတ်ပတ်လျှင် အဖိတ်နေ တစ်နေ့သာ မြို့ရွာများအတွင်း အလှူခံလေ့ရှိပါသည်။

အလှူခံထွက်သည့်အခါတိုင်း မေတ္တာဘာဝနာ မေတ္တာပို့ဆုတောင်း ကလေးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကာ မြို့ရွာအတွင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူပါသည်။

“အဟံ... အဝေရော ဟောမိ၊ အဗျာပဇ္ဇောဟောမိ၊ အနိဿာ ဘောမိ၊ သုခိအတ္တာနံ၊ ပရိဟရာမိ... ။

“သဗ္ဗေ... သခါရာ အနိစ္စာ တိ။”

“သဗ္ဗေ... သခါရာ ဓုက္ခာ တိ။”

“သဗ္ဗေ... ဓမ္မာ အနတ္တာ တိ။”

ထိုမှတစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရားရှင် နောက်ဆုံးဟောတော်မူသည့် အဓိကလေးကို အမြဲရွတ်ဆိုပွားများတော်မူပါသည်။

“ဟန္တ ဒါနိ ဘိက္ခဝေ၊ အာမန္တ ယာပိ ဝေါ၊ ဝသဓမ္မာ သခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ”

ရသေ့ကြီး ဆွမ်းခံကြွလာသည်နှင့် မြို့သူမြို့သားများ လှုပ်လှုပ်ရွှရွ ကြွလာကြပါသည်။

“မေတ္တာရှင်ရသေ့ကြီး ကြွလာတော်မူပြီ... လေအောင်းလှူစရာ ဓမ္မာများ အသင့်ပြင်ကြပါ”

ရွာဆော်များက ဤသို့နိုးဆော်ကြပါသည်။ ထိုအဂတ္တိရသေ့ကြီးအား ထောင်းလှူပူဇော်သူများအနက် စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်လှသော ရသေ့ကြီး ဦးဝဏ္ဏလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဝဏ္ဏသည် ရသေ့ကြီး အပေါ် သဒ္ဓါတရားထက်သန်ရုံမက လပြည့်လကွယ် ရသေ့ကြီးရက်ကြီးများတွင်

ရသေ့ကြီးနေဆိုင်ရာ တောဒေဝါကျောင်းသစ်နီးသို့ပါ သွားရောက် လေ့ရှိပါသည်။ မည်သို့သော အကြောင်းဆက်ရှိသည်မသိ။ တစ်ပတ်တစ်ခံ ရသေ့ကြီးဆွမ်းခံမကြွလျှင် ဆရာကြီးဝတ္ထုစိတ်တွင် တထင့်ထင့်ဖြစ်နေရာ ပါသည်။ ရသေ့ကြီးမှာမူ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ အလှူခံထွက်ရသဖြင့် ဦးဝတ္ထုတို့မြို့သို့ ရောက်သည့်အခါရောက်ပြီး အခြားနေရာများသို့လည်း ရောက် သွားတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးသည် အပတ်တိုင်း ဆွမ်းအလှူခံ ထွက်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အပတ်တိုင်းရောက်သည့်အခါမှ ရောက်လာ တတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မြို့နယ်သူ၊ မြို့နယ်သားတို့မှာ ရသေ့ကြီးအထာ ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြပါသည်။ ရှင်ရသေ့ကြီးသည် သီလစင်ကြယ် သူဖြစ်ခြင်း၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကောင်းခြင်း၊ မေတ္တာဓာတ် လွှမ်းခြုံရပ်ပတ် ခြင်းတည်းဟူသော ဂုဏ်သတင်းကောင်းရှိသည့်အတွက် ရသေ့ကြီးအား ဆွမ်းလောင်းလှူသူ ပေါများလှပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရာသီအလီလီပြောင်းခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပါက ရှင်ရသေ့ကြီးသည် ဆွမ်းခံမထွက်တော့ဘဲ သောက်ရေကိုသာ ရေဆွမ်းအဖြစ် ဘုန်းပေးတော်မူရာပါသည်။

ဆေးဆရာကြီး ဦးဝတ္ထုသည် ဆေးကုရာတွင် ထက်မြက်သကဲ့သို့ ဘုံကောင်းကင် နက္ခတ်များကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ တွက်ချက်နိုင်ပါသည်။ တစ်နေ့တစ်ခွဲ ဆေးဆရာကြီးဦးဝတ္ထု ကောင်းကင်နက္ခတ်ကိုကြည့်၍ တွက် ချက်ရာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အကြောင်းတစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ဤသည်မှာ မကြာမတင်သော အချိန်ကာလတစ်ခုတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းအံ့။ ထိုမိုးရေသည် လူသားတို့နှင့် မလျော်ကန်ဘဲ အကျိုးပျက်စီးအံ့။ အသက်အန္တရာယ် သေစေနိုင်သည့်အထိ ဖြစ်စေအံ့ ဟူသောအကြောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့အန္တရာယ်ရှိသောမိုးကြီး ရွာသွန်းမည့်အကြောင်းကို မြို့နယ်အသီးသီး၌ရှိသောသူများနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ လူများအား ကြိုတင်သတိ ပေးခဲ့ပါသည်။

“မြို့နယ်သူမြို့နယ်သားအပေါင်းတို့... မကြာမီ မိုးကြီးလေကြီး ရွာလိမ့်မည်။ ဤမိုးရေသည် “သုရဒဉ္စတ” သို့မရောက်မီ ရွာမည့်မိုးဖြစ်သည့် အတွက် အခါမတိုင်မီရွာသော မိုးဖြစ်သည်။ ဤမိုးမရွာမီ လေထဲ၌ရှိသော မြွေများ၊ မီးလောင်ပြာများ ရောဂါဖြစ်စေသည့် ပိုးမွှားများသည် ကောင်းကင် နှင့် ဓမ္မတက်ကာ တိမ်တိုက်ထဲ၌ မိုးကောင်းဖောက်ခြင်း၊ မသန်ရှင်းခြင်း စသည်တို့ကြောင့် လူသားတို့အားအန္တရာယ်ပေးမည့် အရာဝတ္ထုတို့ ကောင်းကင် ၌ စုဝေးနေကြသည်။ မိုးအဖြစ် ရွာချသောအခါ ထိုအန္တရာယ် ပိုးမွှားများနှင့် ညစ်ညမ်းသည့် ပုံမှန်ပြာမှုန့်များသည် မိုးရေနှင့်အတူ ပါလာကာ “မိုးခါးရေ” အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေမည်။ ထိုမိုးခါးရေအား သောက်သုံးမိပါက အနာ ဘေဂါထူးပြောကာ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤမိုးရေ ကို လုံးဝမသောက်သုံးကြပါနှင့်”

“ဆရာကြီး မသောက်ကောင်းတဲ့ မိုးခါးရေအကြောင်း ပြောပြပါ”

“အိမ်... မသောက်ကောင်းတဲ့ မိုးခါးရေအကြောင်း ပြောရတာ

ပေါ့။ သာမန်လူတွေရဲ့အသိမှာ တစ်နှစ်၌ သုံးရာသီရှိတယ်။ ဆရာကြီးတို့ ဆေးပညာလောကမှာ ရာသီဥတု(၆)ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ “ဝဿနဥတု၊ သရဒဥတု၊ ဟေမန္တဥတု၊ သိသီရဥတု၊ ဝဿန္တဥတု၊ ဂိမန္တဥတု”တို့ ဖြစ်တယ်။ ပြာသိုလအစရှိတဲ့ မိုးမရွာသင့်တဲ့ လေးလမှာ ရွာတဲ့မိုးဟာ မသန်ရှင်းတယ်။ အတွက် မသောက်ကောင်းပေဘူး။ ဒေါသသုံးပါးကိုလည်း ပျက်စေတတ်တယ်။ အစာကိုပွစေတတ်တယ်။ သလိပ်ကို ပျက်စေတတ်တယ်။ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့တတ်တယ်။ အစာကိုကြေခဲတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သရဒဥတုသို့ မရောက်မီ အခုလိုနက္ခတ်နေကြတဲ့အခါ ရွာတဲ့မိုးဟာ မိုးခါးရေအဖြစ် ရောက်သွားတတ်တယ်။ ဒီမိုးရေမျိုးဟာ လုံးဝမသောက်ကောင်းတဲ့ မိုးရေဖြစ်တယ်။ သတိဝရိယပြည့်စုံစွာထားပြီး ရှောင်ရှားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ထိုသို့ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏပြောဆိုပြီး မကြာမီတွင် မိုးကြီးလေကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးပြောထားသည့်အတွက် မသောက်ကောင်းသည့် မိုးခါးရေမှန်းသိသဖြင့် မည်သူမျှ မသောက်သုံးကြပေ။

“အိုးတွေခွက်တွေထဲမှာ မိုးခါးရေ မဝင်စေနဲ့ မှောက်ထားကြ”

“ရာဝင်အိုးတွေကိုလည်း သေသေချာချာပိတ်ထားကြ”

“ဒီမိုးရေကို သောက်ဖို့မဆိုထားနဲ့ ရေတောင်ထွက်မချိုးကြနဲ့”

ထိုမြုတ်မြုတ်နှင့် ကျေးရွာများပါမကျန် မိုးခါးရေကို မသောက်သုံးရန် အချင်းချင်းသတိပေးခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် မိုးခါးရေရွာသည့်

လည်း စဲခဲ့ပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသောက်သုံးသည့် အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများ မကျရောက်ခဲ့ပေ။ အားလုံးသောသူများလည်း မိုးခါးရေကပ်ဆိုးမျှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်အတွက် ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏဟာ ဒိုရဲကျေးဇူးရှင်ပဲ။ သူဟာ မအိပ်မနေဘဲ အစာကင်နက္ခတ်တွေကိုကြည့်ပြီး တွက်ချက်လို့ မိုးခါးရေရွာမယ်ဆိုတာ ခြေသိခဲ့တယ်။ သူသာသတိမပေးရင် ဒိုတတွေ ဒီမိုးခါးရေကိုသောက်မိပြီး အန္တရာယ်တစ်ရွာလုံး ပျက်စီးကြာတော့မှာပဲ”

မြို့သူမြို့သား နယ်သူနယ်သားများက အားရဝမ်းသာစွာ ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် မိမိတို့စိုက်ပျိုးထားသည့် စပါးများ၊ ခဲတွယ်ချိုချည် စသည့် အသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် လာရောက်ကန်တော့ခဲ့ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အစပတ်ကျော်မျှ လူမစဲဘဲ ကန်တော့ခံနေရသဖြင့် ဆရာကြီးမှာ မအားမိအောင် ရှိနေပါသည်။

ထိုသို့ ကန်တော့ခံပစ္စည်း အမြောက်အများ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရှင်ရသေ့ကြီးကို သတိရလာခဲ့ပါသည်။

“ရှင်ရသေ့ကြီး ကြွလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါ အလှူပယ်ချာမယ်”

“ငါသာ ရှင်ရသေ့ကြီးကို တမ်းတနေတာ ရှင်ရသေ့ကြီး ကြွမလာဘဲတောင် အတော်ကြာပြီ”

“ဒီမိုးခါးရေ မရွာခင်ကဟည်းက ရှင်ရသေ့ကြီး ကြွမလာတာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေလိမ့်။ မိုးခါးရေရွာမဲ့အကြောင်းကိုလည်း ရှင်ရသေ့ကြီးကို မလျှောက်မိဘူး။ ဘုရား... ဘုရား... ရှင်ရသေ့ကြီး အမိဇွန်ဝင်ရင်း ရေဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အခါ ဒီမိုးခါးရေကိုများ ဘုဉ်းပေးမိလေ သလား။”

“ရှင်ရသေ့ကြီး ကြွမလာတာ အကြောင်းထူးရှိမယ်။ တပည့်တွေ ခေါ်ပြီး တောင်ပေါ်သွားကြည့်ဦးမှ။”

ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏသည် ရသေ့ကြီးကြွရောက်မလာသည့်အတွက် အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ ပူပင်နေမိသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက် စောင့်ကြည့် သော်လည်း ရသေ့ကြီးပေါ်မလာသည့်အတွက် တပည့်နှစ်ဦးနှင့်အတူ တောင်ပေါ်ရှိ ကျောင်းသင်္ခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသင်္ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ရှင်ရသေ့ကြီးမှာ အရှေ့အရပ် သို့ ခေါင်းပြုကာ လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အပြေးကလေး ကျောင်းသင်္ခန်းပေါ်သို့တက်ကာ ရှင်ရသေ့ကြီးအားကြည့်လိုက်စဉ် ပြင်းပြသော ဝေဒနာ ခံစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ရှင်ရသေ့ကြီးဘုရား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တကာကြီး ဝေဒနာဆိုး နှိပ်စက်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရင်မှာ တုန်ရီ မောဟိုက်လွန်းလှပါတယ်”

ဆရာကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ လက်ကောက်ဝံကိုကိုင်ကာ သွေး စမ်းလိုက်ပါသည်။ သွေးခဲနှုန်းတို့မမှန် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုကိုင်သေစေတတ်သည့် ပိုးမွှားအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေမှန်း သိလိုက် ရပါပြီ။

“ရှင်ရသေ့ကြီးဘုရား... ဘာမှားစားမိပါသလဲ”

“ဟိုတစ်လောက မိုးကြီးလေကြီးကျတဲ့အတွက် ကျုပ်ဘယ်အရပ် ထိုမျှ မကြာနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိုးရေကိုခံပြီး ရေဆွမ်းဘုဉ်းပေးမိတယ်”

“မှားကုန်ပြီ ရှင်ရသေ့ကြီး အဲဒီရေဟာ ရိုးရိုးရေမဟုတ်ပါဘုရား “သရဒဉ္စတု” အခါမတိုင်မီ ရွာသွန်းတဲ့မိုးခါးရေများ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီရေကိုသောက်သုံးမိပါက သည်ရေထဲမှာပါတဲ့ ဖုမ္မနံ၊ မီးလောင်ပြာ၊ ပိုးမွှားဥ များကြောင့် သောက်သုံးသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရောဂါဖြစ်ပွားစေပါတယ် ဘုရား။ မိုးရေကို သောက်သုံးမယ်ဆိုရင် သရဒဉ္စတုရောက်မှ သောက်ရပါ တယ်ဘုရား”

“အိမ်း... တကာကြီး ကျုပ်သောက်မိလို့ လူပြည်မှာ ကြွကြွ နေရတော့ဘူး”

“ရှင်ရသေ့ကြီး စိတ်မလျော့ပါနဲ့ဘုရား တပည့်တော် ကုသပေးပါ သေးဘုရား”

“ဒကာကြီး ကျုပ်ရောဂါဟာ လွန်နေပြီ။ အသက်ကိုတောင် အနိုင် နိုင်ရူနေတယ်။ မကုပါနဲ့တော့။ ကံတရားအတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါတော့”

“ရှင်ရသေ့ကြီးဘုရား... တပည့်တော်ကို ကုခွင့်ပေးပါဘုရား”

“ဒကာကြီးရဲ့စေတနာကို ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ် ကျွန်ုပ်တို့ပါ။ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် ပြောမယ် နားထောင်ပါ။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး”

“ပြောပါ၊ ရှင်ရသေ့ကြီး နားထောင်ပါမယ်”

“ကျုပ်ဟာ မိုးရေဆိုရင် ဘယ်အချိန်ရွာရွာ သောက်ကောင်းတယ် လို့ ထင်မိတယ်။ သုရဒဥတုရောက်မှ သောက်ရမယ်ဆိုတာမသိလို့ သောက် ခဲ့မိတယ်။ နောင်လာနောက်သားတွေ ကျုပ်လိုမဖြစ်ရအောင် ကျုပ် တောင်းဆု တစ်ခုပြုမယ် နားထောင်ပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ကျွန်ုပ်သည် လူသားများအား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မေတ္တာထား သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မိုးရေသောက်သုံးခြင်း မမှားရလေအောင် လူသားတွေကို သတိပေးနိုင်တဲ့ “ကြယ်စင်” တစ်ခုဖြစ်ရပါစေ။ ထိုကြယ်စင် သည်လည်း သရဒဥတုရောက်မှ မိုးကောင်းကင်၌ ပေါ်ပါစေ။ ကျွန်ုပ် ကြယ်စင် ထွန်းလင်းပြီးနောက် ရွာသွန်းတဲ့မိုးရေကို သောက်သုံးပါက အသက်ဘေး အန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

ရှင်ရသေ့ကြီးအသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်လာပါသည်။ ရှင်ရသေ့ ကြီးသည် လက်နှစ်ဘက်ကို လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားကို အာရုံပြုရင်း အသက် ဝိညာဉ် လွင့်ကြွသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ရှင်ရသေ့ကြီးရယ် မိုးခါးရေသောက်မိလို့ အသက် ဆုံးရှုံးကာနီးမှာတောင် တိုင်းသူပြည်သားတွေအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစောင့် ကြယ်စင်တစ်ပွင့်ဖြစ်ရစေဆိုတဲ့ဆုကို တောင်းရှာတယ်။ တကယ်မေတ္တာရှင် စစ်ပါပဲ”

ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏတို့အုပ်စုသည် ရှင်ရသေ့ကြီး၏ ဖြစ်အင်ကိုကြည့် ထာ လွန်စွာယူကျွေးမရဖြစ်ရတော့သည်။ တကယ်အာဇာနည်တစ်ပါးပေပဲ။ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံစေရန် လမ်းပြကြယ်စင် အဖြစ် ဆုချွေရစ်ခဲ့လေပြီ။ မချီသောနည်းကို ရင်မှာပိုက်ကာ ရှင်ရသေ့ကြီး၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများက ထည်း ရှင်ရသေ့ကြီး၏ဖြစ်အင်နှင့် မေတ္တာတရားတို့ လွှမ်းခြုံသော တောင်ဆု တစ်ခုကို ပြုခဲ့သည့်ရှင်ရသေ့ကြီးကို အထူးအောင်မေ့သတိရလျက်ရှိပါသည်။

“မေတ္တာရှင် ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်မှာပါ”

“ညတိုင်းညတိုင်း ဒို့ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကြမယ်”

“ရသေ့ကြယ်စင် ထွက်မဲ့အချိန်ကို တို့ ကြိုဆိုကြရအောင်”

တိုင်းသူပြည်သားများသည် ရှင်ရသေ့ကြီးအား ချစ်ခင်လေးစားသည့် အလျောက် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏ၏ စိတ်အစဉ်တွင် ရှင်ရသေ့ကြီး၏တောင်းဆုကို ကြားယောင်မိရင်း ညစဉ် ညတိုင်း မိုးကောင်းကင်သို့မော့၍ ကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏနှင့် အတူ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း ရသေ့ကြယ်စင်ပေါ်လာစဉ်အချိန်ကို

မျှော်လင့်စောင့်စားကာ ညစဉ်ညတိုင်း ကောင်းကင်သို့မော့၍ ကြည့်နေကြပါသည်။

တစ်ဖန် ရက်မလသို့ ကူးပြောင်းကာ သရဒဉာဏ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုနေ့ညတွင် ဆရာကြီးနှင့်တကွ မြို့သူမြို့သား ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများသည် မိုးကောင်းကင်ကြီးအား မျှော်ကြည့်နေစဉ် သန်းခေါင်အကျော် ညဉ့်တစ်ချက်တီးကျော်ခန့်တွင် မိုးကောင်းကင်ကြီး၌ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်သော ကြယ်စင်တစ်လုံး ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။

“ဟော... မိုးကောင်းကင်မှာ ရသေ့ကြီးကြယ်စင် ပေါ်ထွက်လာပြီ”

“ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ပြီ ကြယ်စင်တစ်လုံးထွန်းလင်းပြီ”

“ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့ အမည်ကို မှည့်ခေါ်ရအောင် သည်ကြယ်စင်ကို

“အဂတ္တိကြယ်” လို့ အမည်ပေးရမယ်”

“ဒါကို အာဇာတိတာရာလို့ ခေါ်မယ်”

“ဒီကြယ်ကလေးကို ဖျောက်ဆိပ်ကြယ်လို့ခေါ်မယ်”

ထိုသို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေစဉ် မိုးကောင်းကင်မှ မိုးသည်

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုစဉ် ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏက

“ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ပြီ ကြယ်စင်တစ်လုံးထွန်းလင်းပြီ”

“ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့အမည်ကို မှည့်ခေါ်ရအောင် သည်ကြယ်စင်ကို

သည်ကြယ်စင်ကို “အဂတ္တိကြယ်” လို့ အမည်ပေးရမယ်”

“ဒါကို အာဇာတိတာရာလို့ ခေါ်မယ်”

“ဒီကြယ်ကလေးကို ဖျောက်ဆိပ်ကြယ်လို့ ခေါ်မယ်”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေစဉ် မိုးကောင်းကင်မှ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုသို့ဆရာကြီးဦးဝဏ္ဏက...

“အဂတ္တိကြယ် မိုးရွာပြီဟေ့... အဂတ္တိကြယ်မိုးရွာပြီ”

အဂတ္တိကြယ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မေထုန်ရာသီ၏ နောက်ဆုံးအသံဖြစ်သော “ဗဟိရဝိထိပြင်စွန်း”မှ တောင်ဘက် သုံးဆယ့်သုံးအသာတွင် တည်နေပါသည်။ ထိုကြယ်သည် ကန့်ရာသီသို့ တနင်္ဂနွေရက်ရောက်ကာနီး သုံးအသံဖြစ်သည့် သိဟ်ရာသီအဆုံး နှစ်ဆယ့်ခုနစ်အသာသို့ တနင်္ဂနွေရောက်သောရက်၏ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် အရှေ့ဘက်ကဓာတ်မှစ၍ ထွက်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုမိုးသည် မေတ္တာဓာတ် အပြည့်ထွန်းမြို့ထားသည့် မိုးဖြစ်သည့်အတွက် အားလုံးကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်စေပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုကြယ်စင်နှင့်ပတ်သက်၍ “ဒဗ္ဗုဏ္ဍပကာသ” ဆေးကျမ်းတွင် အောက်ပါဂါထာတော်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။)

အဂတ္တိကြယ်မိုးဂါထာတော်

အပတ္တေ ဘာကရေ ကညံ

သတိဘာဂေ တိဘိဒိနေ။

အဂ္ဂံ ဒဗ္ဗာ အဂတ္တိဿ၊

ယေ ဝဿန္တိ အဟောဒယေ။

အနက်

ဘာကရေ၊ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ကညံကန်ရာသီသို့ အပတ္တ
မရောမီ သတိဘာက သုံးအံသာ၌ တိတိဒိနေ သုံးရက်၌ ဥဒယေ၊ အဂ္ဂတ္တိ
ကြယ်ထွက်သည်ရှိသော် အဂ္ဂတ္တိသ၊ အဂ္ဂတ္တိရသေ့အား အဂ္ဂ ပူဇော်တွယ်
ကို ဒဏ္ဍာပေးအပ်ကုန်၏။ မတကြီးစွာသော၊ ယေ အကြင်မိုမ်းတို့သည်
ဝဿန္တိ၊ ဝဿန္တိ ရွာကုန်၏။ တေ ထိုမိုမ်းတို့သည် သုခံ ချမ်းသာကို
ဒေန္တိ ပေးတတ်ကုန်၏။

ထို့အပြင် ရာမေတ္တထ်ကျမ်း၌ အဂ္ဂတ္တိကြယ်ထွက်သောနေ့၌
အဂ္ဂတ္တိရသေ့ကို ပူဇော်လျှင် ချမ်းသာခြင်းကို ပေးတတ်၏။ အဂ္ဂတ္တိကြယ်
ထွက်သောအခါ ရွာသည်မိုးသည် လေငြိမ်သက်စွာ ရွာသွန်းသဖြင့် လောက
ဓာတ်တစ်ခုလုံးကို ပျံ့နှံ့စွာ ရွာစေတတ်၏။ ကောင်းကင်၌ မြူမှုန် စသည်
အညစ်အကြေးများ ကင်းရှင်းသောကြောင့် ဤမိုးရေသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
၏။ ထိုမိုးရွာလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရေချိုးတော်မူတတ်ကြောင်း ဖတ်ရှု
လေ့လာရပါသည်။

အဂ္ဂတ္တိကြယ်ထွက်သည့်ရက်ကို မြန်မာတို့က “ဖျောက်ဆိပ်မွန်တည့်
ရက်” ဟုခေါ်ကြပါသည်။ ဖျောက်ဆိပ်ကြယ်ကို ကြတ္တိကာ နက္ခတ်ဟူ၍လည်း
ခေါ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိကြယ်ကို အာဏိတာရာဟူ၍လည်းကောင်း၊
ဖျောက်ဆိပ်ကြယ်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ဤကြယ်စင်ကို
တောင်အရပ်၌ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤရသေ့ကြယ်စင်သည်

သန့်ထက်တိုင် သရဒဥတုတွင် ထွက်သည်ကို မြင်တွေ့ရပေမည်။

ဤရသေ့ကြယ်စင်ကလေးသည် အဂ္ဂတ္တိမည်သော ရှင်ရသေ့ကြီး၏
မေတ္တာတရား မည်မျှကြီးမားကြောင်းကို ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် နောင်လာနောင်
နောင်လူတို့အတွက် ကောင်းကင်အဇာတုပြင်တွင် ကမ္မည်းတင်၍
သင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ မိမိကဲ့သို့သော အဖြစ်ဆိုးနှင့် မကြုံတွေ့ရ လေအောင်
သိပ်ပြကြယ်အဖြစ် ထွန်းလင်းခဲ့ပါသည်။

ဤရသေ့ကြယ်စင်ကလေးကို မြင်တွေ့ရသောအချိန်၏ နောက်ပိုင်း
တွင် ရွာသွန်းသောမိုးရေတို့ကို သောက်သုံးပါက အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း
သတိပေးကြယ်စင်ကလေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်ရသေ့ကြီး၏ မေတ္တာ
ဓာတ်ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် ပူဇော်သူများကိုလည်း ခမ်းသာပါစေ
ကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခဲ့ပါသည်။

ရှင်ရသေ့ကြီး၏ အထူးထူးသောကျေးဇူးကို နောင်လူတို့သိစေခြင်း
အတွက် “ရသေ့ကြယ်စင်” ကလေးသည် ရွှန်းပစ္စာ လင်းလက်လျက်ရှိပါသည်။
အဂ္ဂတ္တိကြယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာဏိတာရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြိတ္တိ
နက္ခတ်ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်နာမအမျိုးမျိုး ကွဲပြားသော်လည်း
မေတ္တာတရားတို့ဖြင့် ကောင်းကင်ထက်မှ ဖြန့်ဝေနေသော “ရသေ့ကြယ်စင်”
ကလေးမှာမူ ဤကမ္ဘာကြီး တည်ရှိသည့်တိုင် လမ်းပြကြယ်စင်အဖြစ် လင်း
သက်နေနေပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ကျေးဇူးရှင် အဂ္ဂတ္တိကြယ်စင် (သို့မဟုတ်)
ရသေ့ကြယ်စင်၏ရောင်ခြည်နှင့်အတူ အေးမြရွှန်လန်းသော မေတ္တာတရား

များကိုခဲယူရင်း ကြည်းနှုတ်သောပီတိများဖြင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းထောင်
ကျော်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဘင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အိုယွန်းယွှင်

ကျမ်းကိုး

- ဥတုဘောဇနကျမ်း
- ဒဗ္ဗဂုဏပကာသဆေးကျမ်း
- ရာဇမတ္တဏ်ကျမ်း

ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ

အိုယွန်းယွှင်

ညောင်ပင်တစ္ဆေ

ဝေလေလေ . . .

နှင်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ၊

ညောင်ကိုင်းမှာနေ။

နှင်ဘာရေသောက်၊

ညောင်ရေသောက်။

နှင်ဘာသီးစား

ညောင်သီးစား . . . ။

ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ . . . ။

နွေဦးညချမ်းတွင် စာတ်မီးတိုင်အောက်၌ ကလေးတစ်ယောက် “ညောင်

ပင်တစ္ဆေ” ကစားနည်းကို ကစားနေကြပါသည်။ ဤကစားနည်းမှာ ဖျော်ရွှင်

မြူးတူးစွာ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားရသည့်အတွက် မိသွားမည်ကို တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြေးရသည်မှာ ရင်ခုန်စရာ ပျော်မွေ့စရာ...။

စာရေးသူလည်း ပျော်ရွှင်စွာပြေးလွှားကစားနေသော ကလေးများ ကိုကြည့်ရင်း ငယ်စဉ်တကစ စာရေးသူတို့ကိုယ်တိုင် နှစ်ချိုက်စွာဆော့ကစားခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိပါသည်။ ငယ်စဉ်က နှစ်ချိုက်သော ကစားနည်းကလေးဖြစ်၍ ကလေးငယ်များ ကစားနေသည်ကိုကြည့်ကာ အဖော်ကလေးများ ကူးစက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအပျော်ကလေးများနှင့်အတူ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပိုင်း နှစ်ဆယ်ခန့်က ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ညောင်ပင်တစ္ဆေအကြောင်းကိုလည်း သတိရမိပါသည်။

စာရေးသူသည် အကြောင်းကိစ္စတစ်ရပ်ဖြင့် မန္တလေးမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ရပ်ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ထိုရွာကြီး၏ ရွာဦးတွင်ရှိသော သီလရှင်ဇရပ်သို့ သွားရောက်ကာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအချို့နှင့် ဝတ္ထု(ငွေ)အချို့ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုသီလရှင်ဆရာကြီးကလည်း စာရေးသူအား ဆုပေးပြီး စကားစဉ်ပြောနေကြပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ညနေစောင်းချိန်သို့ရောက်ရှိလာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သီလရှင်ဇရပ်ကြီးရှေ့မှ ကွင်းပြင်ကြယ်ကြီးတွင် ကလေးတစ်သိုက် ဆော့ကစားနေပေသည်။

ထိုကလေးများ ကစားနည်းမှာ ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားနည်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလေးငယ်တစ်သိုက် ညောင်ပင်တစ္ဆေကစားနည်းကို ကစားနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်သဖြင့် စာရေးသူလည်း အမှတ်တမဲ့ ကြည့်နေစဉ်...။ သီလရှင်ဆရာကြီးက စာရေးသူအား...။

“ဒကာမလေး ညောင်ပင်တစ္ဆေကစားနည်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံသိလား” ဤသို့ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် စာရေးသူလည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး...

“မသိပါ ဆရာကြီး”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ အဘွားပြောပြတဲ့ “ညောင်ပင်တစ္ဆေ” အကြောင်းကလေးကို ပြောပြချင်လို့”

“တပည့်တော်မလဲ နားထောင်ချင်လို့ ပြောပြပါဆရာကြီး”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက်က... အင်း... သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး ကာလကပေါ့ကွယ်။ မန္တလေးမြို့ကြီးအနီးမှာရှိတဲ့ ဆောရွာတွေဟာ အရင်ကလို စည်စည်ကားကား မရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေသတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဆရာကြီးရဲ့အဘွားဟာ မန္တလေးမြို့နားက ရွာတစ်ရွာမှ နေခဲ့တယ်”

ထိုသို့အစချီကာ ညောင်ပင်တစ်ရွာအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။
 သီလရှင်ဆရာကြီးအဘွား ဒေါ်မြမိုးမှာ ရွှေကျွန်းပေါက်ရွာ၏ အရှေ့
 ဘက်ရှိ ယာတောအနီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်မြမိုး၏ခင်ပွန်းသည်မှာ
 ယာစိုက်တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စိုက်ခင်းမှ သီးနှံများပေါ်ချိန်တွင် မြို့သို့
 တက်ရောင်းသဖြင့် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့် ပြန်မလာဘဲ ရှိနေတတ်ပါသည်။
 ဒေါ်မြမိုးနှင့်သားကလေးနှစ်ယောက်မှာ ယာတော၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုယာတောအနီးတွင် မည်သည့်အချိန်က တူးဖော်ထားမှန်းမသိ
 သော ဧကရာဇ်များကာရံထားသည့် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိပါသည်။ နှစ်ပေါင်း
 များစွာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ထိုဧကရာဇ်များမှာ ကျိုးသည့်နေရာ
 ကကျိုး... ပဲသည့်နေရာကပဲနှင့် တစ်ချို့တစ်ဝက် ပျက်စီးနေပါသည်။
 ရေကန်ဘောင်မှ ပျက်လင့်ကစား ထိုရေမှာ ကြည်စိမ်းနေပြီး သောက်ရာ
 တွင်အလွန်ကောင်းသဖြင့် ယာနီးချပ်စပ်မှ ယာသမားများက ဤရေကန်ကို
 သောက်ရေကန်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ထိုရေကန်မှ ရေကိုသောက်သုံး
 ကြပါသည်။

ထိုရေကန်တွင် ပဒုမ္မာကြာများ စိုက်ပျိုးထားသည့်အတွက် ကန်ရေ
 မှာ ပို၍ကြည်လင်နေပြီး နွေအခါတွင် အေးမြနေပါသည်။ သောက်သုံးသူများ
 မှာ ကြည်လင်အေးမြသည့်ရေကို သောက်ရသဖြင့် အမောပြေသွားကြပါ
 သည်။ ယာသမားများ၏ သောက်ရေအဖြစ် အားထားရာရေကန်ကြီး ဖြစ်လာ
 ခဲ့ပါသည်။

ထိုရေကန်ကြီး၏ပတ်လည်တွင် မည်သည့်အချိန်က စိုက်ထားမှန်း
 မသိသော ထန်းပင်များနှင့် ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပါသည်။
 ဒေါ်မြမိုးနှင့်ကိုမိုးထိန်တို့ လင်မယားမှာ နွေရာသီတွင် ရေခဲရန် လွယ်ကူစေဖို့
 အတွက် ထိုရေကန်အနီးတွင် တဲထိုးကာ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ခင်ပွန်းသည် ကိုမိုးထိန်မှာ သီးနှံများကို
 မြို့ပေါ်သို့ သွားရောင်းသဖြင့် မမြေမီတို့သားအမိ သုံးဦးသား ထိုတဲတွင်
 ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ တောင်သူတောင်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ညဉ့်(၇)မှာစီ
 ခန့်တွင် အိပ်ယာဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ မမြေမီအိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ညဉ့်(၁၂)
 အချိန်လောက်တွင်...

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

ဟူသည့် ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီးကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်... ဘာသံတွေပါလိမ့်”

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်...

“ဗွမ်း”

ဟူသော အသံကို ထပ်မံကြားရသောအခါ...

“ဒါဟာ... ရေထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ခုန်ချတဲ့အသံပဲ”

အထောက်ညဉ့်နက်နေပြီ ဘယ်သူကများ ရေကန်ထဲကို ခုန်ချပါလိမ့်”

“ဒီကန်ဟာ သောက်ရေကန်ဆိုတော့ ရေထဲဆင်းချိုးရင် ကန်
မသန့်မရှင်းဖြစ်တော့မှာဘဲ... ဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘယ်သူတွေ ရေဆင်းချိုး
လဲဆိုတာ သိရအောင် ထရံပေါက်က ချောင်းကြည့်ဦးမပဲ”

ထိုသို့အတွေးဖြင့် မမြဲမမြဲသည် ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ခဲ့ပါသည်။
ထိုအခါ...

ထိန်ထိန်သာနေသော လပြည့်ည၏ လရောင်အောက်၌ ထူးခြား
သောမြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဤမြင်ကွင်းကား...

အရပ်၌ ပေအရွယ်ခန့်ရှိသော အလွန်အသားမည်းနက်နေသည့်
ကလေးအုပ်တစ်စုသည် ရေကန်ထဲသို့ ခိုင်ဗင်ထိုးချနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။ ၎င်းတို့အုပ်ဟု ခိုင်ဗင်ထိုးချသည့်အတွက် တစ်ဗွမ်းဗွမ်းအသံများကို
ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် မမြဲမမြဲမှာ...

“ဘယ်က ကလေးအုပ်စုပါလိမ့်။ ဒီကလေးတွေ ငါတို့ယာအနီး
အနားမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါဘူး”

“အောင်ဘုတို့ သာအေးတို့နဲ့ကလေးတွေဆိုလဲ ငါသိတာပဲ။ မစန်းရီတို့
အေးဘုတို့ကလေးတွေနဲ့ ဟိုဘက်ယာတောက ကလေးတွေ ဆိုရင်လဲ
ငါမသိတာ မရှိပါဘူး။ ဒီကလေးတွေက ဘယ်ကရောက်လာတာပါလိမ့်။
ဒီလောက်အသားမည်းတဲ့ ကလေးတွေ ကပ္ပလီကလေးတွေကျနေတာပဲ”

ထိုသို့တွေးတောရင်း ကြည့်နေစဉ် ထိုကလေးအုပ်စုမှာ ရေကန်ပေါ်
သို့ ပြန်တက်လာလိုက်၊ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်နှင့် ရေသံတစ်ဗွမ်းဗွမ်းနှင့်

ချသံနေပါတော့သည်။

“အင်း... ဒီကလေးတွေကြောင့် ရေတွေတော့ ညစ်ပတ်ပါပြီ
ကိုးထိန်ကလဲ မရှိတော့ ငါတစ်ယောက်ထဲ ညကြီးအချိန်မတော် တွက်
တာ ကိုးထိန်သာရှိရင် ဒီလောက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအုပ်စုကို ထွယ်ပြီး
အရိုက်ခိုင်းပါရဲ့”

ထိုသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ငြီးတွေးရင်း မမြဲမမြဲတစ်ယောက် ပြန်အိပ်
ခဲ့သည်။ ရေသံတစ်ဗွမ်းဗွမ်းကြားနေရသည့်အတွက် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်
ပါ။ နိုးတစ်ဝက်... အိပ်တစ်ဝက်...

ရောင်နီဖျိုချိန်တွင် ယာသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းအိုးတည်ရန်
ယာမှထလိုက်ပါသည်။ အသားမည်းကလေးများကို သတိရ၍ ထရံပေါက်မှ
သိမ်းချောင်းကြည့်သောအခါ ထိုကလေးအုပ်စုကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။

“အင်း... ကလေးအုပ်စုကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဘယ်နေရာကို
မှ ပြန်သွားပါလိမ့်”

“မနက်မိုးလင်းမှ အောင်ဘုတို့ သာအေးတို့ကို မေးကြည့်ဦးမယ်”
မမြဲမမြဲလည်း ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်နေ
တော့သည်။ နံနက်မိုးလင်းပြီး မကြာမီ...

အောင်ဘုနှင့်သာအေးတို့အုပ်စုသည် ပေါက်တူးပါက်ပြားများကို
အသုံးပြုကာ မမြဲမမြဲဘေးမှ ဖြတ်သွားရာ မမြဲမမြဲမှာ...

“ကိုအောင်ဘုတို့ ကိုသာအေးတို့ ယာထဲဆင်းကြပြီလား”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦးတော်... ညက ဘယ်ကလေးအုပ်စုလဲ မသိဘူးသောက်ရေကန်ထဲကို ခုန်ချလိုက်တာများ တစ်ဗွမ်းဗွမ်းနဲ့တော် ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရပါဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ညက တိတ်ဆိတ်လို့လားမဆိုနိုင်ဘူး ငါတို့လဲ ရေထဲခုန်ချတဲ့ အသံတွေကြားတယ်”

“ကျွန်မတဲက ရေကန်နဲ့နီးတာ ပိုပြီးကြားရတာပေါ့ အိပ်လို့မရတဲ့ အဆုံး ထဲကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော်တော်အသားမည်းတဲ့ကလေးအုပ်စု ရေထဲခုန်ချနေတာ တွေတယ်”

“ဘယ်က ကလေးတွေက ကျုပ်တို့သောက်ရေကန်ထဲ ဘာကြောင့် ခုန်ချရတာလဲ”

“မသိပါဘူးတော် ဘယ်က ကလေးမုန်းမသိလို့ပေါ့ ဘယ်က မိမိဆုံးမ မဆုံးမ ကလေးတွေလဲ မသိပါဘူး”

“ကဲ... ကဲ... ကျုပ်တို့လဲ ယာထဲဆင်းလိုက်ဦးမယ်”
ထိုသို့ဖြင့် မမြမီလည်း အဖြေမရှိသည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်သဖွယ် စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်နေ့များတွင် မမြမီစောင့်နေသော်လည်း မည်သည့်အသံမျှမကြားရချေ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုဖိုးထိန်တစ်ယောက် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုဖိုးထိန်ပြန်ရောက်သောအခါ လပြည့်ညက သူ

ဆွေလိုက်ရသည့် အသားမည်းမည်း ကလေးအုပ်စုအကြောင်းပြောရာ...

“မမြမီ... ငါမရှိတာနဲ့ ကြောက်ပြီး လျှောက်မြှောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးတော် ကိုအောင်ဘုတို့ ကိုသာအေးတို့တောင် ကြားသေးတယ်”

“ဒါဆို ငါသူတို့ သွားမေးမယ်”
ပြောပြောဆိုဆို ကိုဖိုးထိန်သည် ကိုအောင်ဘုနှင့် ကိုသာအေးအား သွားရောက်မေးမြန်း စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။

“လပြည့်ညက ရေသံတွေ တဗွမ်းဗွမ်းနဲ့ ရေကန်ထဲခုန်ချတဲ့အသံ ကြားသလား”

“ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့တဲနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတော့ ထွက်မကြည့်နိုင်ဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ရေသံကြားရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြည့်မယ်”
ကိုဖိုးထိန်လည်း ထိုသို့ကြိမ်းဝါးကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုသဖြင့် ညဘက်တွင် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ တစ်လကျော်ခန့် နီးပါပြီ ညဘက်တွင် စောင့်ရသည့်ရက်များ ကြာညောင်းလာသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ပေါင်းများကာ ထိုညတွင် အစောကြီးအိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ထိုညကား... လပြည့်ည...
ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်တွင်...

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

ထိုအသံကြောင့် မမြမို့ လန့်နိုးလာပါတော့သည်။ မမြမို့သည် ချက်ချင်းပင် ထရပ်ပေါက်ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ လွန်ခဲ့သော တစ်ကျော်ခန့်က တွေ့မြင်ရသည့် အသားမည်းမည်းကလေးတစ်ယောက် ရေထဲသို့ခုန်ချနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကိုဖိုးထိန်မှာလည်း အိမ်တွင်ရှိနေသည့်အတွက် ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့ရှိစေရန် ကိုဖိုးထိန်အား နီးလိုက်ပါသည်။

“ကိုဖိုးထိန်... ကိုဖိုးထိန်...”

“အဟင်း... ဟင်း...”

“ကိုဖိုးထိန်... ငြိမနေနဲ့၊ ထပါတော် ရေကန်မှာ လူမည်းအုပ်စုတွေ တွေနေရလို့”

“ဟေ... ဟုတ်လား... ဘယ်မလဲ”

“ဒီထရပ်ပေါက်က ချောင်းကြည့်ပေါ့တော်”

“အေး... အေး”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ထရပ်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ပါတော့သည်။ ကိုဖိုးထိန်မှာ မျက်စေ့ခပ်မွဲမွဲဖြစ်၍ ကောင်းစွာမမြင်ရချေ။

“မြမို့ ငါတော့ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

“ဒါဆို ဖယ်စမ်းပါဦးတော်၊ ကျုပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မမြမို့လည်း ကိုဖိုးထိန်ကိုဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ... အသားမည်းကလေးတွေ ညောင်ပင်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားကြပြီ”

ထိုကလေးအုပ်စုသည် အလွန်ကြီးမားသည့် ညောင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကိုဖိုးထိန်ရေ ကလေးတွေများ ဆော့ချက်ကတော့ လွန်ပါတယ်။ ညောင်ကိုင်းပေါ် တက်သွားပြီတော့”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ငါတဲထဲကကြည့်နေလို့တော့ ဘယ်သူကလေးမှန်သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကလေးတွေဟာ ဘယ်သူကလေးထဲလို့သိရအောင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ညောင်ပင်နား 'သွားကြည့်ကြစို့'”

“ကောင်းပါ့တော်”

ကိုဖိုးထိန်နှင့်မမြမို့တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းတိုင်ကာ ညောင်ပင်ဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်များအား လရောင်ကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းတို့ထင်မယားနှစ်ဦးသည် ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာပြီး ညောင်ပင်ကြီးတို့ ဆွေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။

“မြမို့... ညောင်ကိုင်းပေါ်မှာလဲ ဘာမှမတွေ့ရပါလား”

“ဟုတ်ပါ့တော် ကျုပ်လဲကြည့်နေတာဘဲ အခုတော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

ကိုဖိုးထိန်တို့လင်မယားနှစ်ဦးသည် ညောင်ကိုင်းများကို ဆွေချာစွာ

ကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

“မြမို့... ညောင်ပင်ပေါ်တက်သွားတာ နင်သေသေချာချာ တွေ့လိုက်လား”

“သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ပါတော်”

“ရေသံတွေ တစ်ဗွမ်းဗွမ်းတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကြားတာပဲ။ ဒါဆိုရင် ပရလောကသားတွေများ နေသလားမသိဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ထိုသို့ဖြင့် မမြမို့တို့လင်မယား ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ နံနက်မိုးလင်းသော် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဆိုသလို တဆင့်တဆင့် ကြာသံ ခဲ့ပါသည်။

“ညောင်ပင်ပေါ်တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရပြီ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်လို ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ညောင်ပင်တစ်ရွေတွေများလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ညောင်ပင်ပေါ်မှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ညောင်ပင်တစ်ရွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

လူကြီးများက ရုံးစုရုံးစုနှင့် ပြောကြသည်။ ဤစကားကို ကလေးများကြားသွားပါတော့သည်။ ဤတွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးငယ်များက ညနေချိန်တွင် စကားအသစ်အဆန်းဖြစ်သော ညောင်ပင်တစ်ရွေ လုပ်တမ်းကစားကြပါသည်။

ကစားသည့်နေရာမှာလည်း ထိုညောင်ပင်ကြီး၏အောက်ဖက်ရှိ

တွင်းကျယ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ကစားသည့်အနေဖြင့်...

“ညောင်ပင်တစ်ရွေ”

“ညောင်ပင်တစ်ရွေ”

ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ခေါ်ကြပါသည်။ လေးငါးခွန်းလောက်အော်ပြီး သွားအခါ...

“ညောင်ပင်တစ်ရွေ”

“ဝီ... ဝီ... ဝီ...”

ဟူသည့် ညောင်ရွက်ကို လေတိုးခတ်သည့် တဝီဝီမြည်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ဤတွင် ကလေးများက ပျော်ရွှင်သွားပြီး...

“ညောင်ပင်တစ်ရွေ... ဝေလေလေ”

ဟု သံပြိုင်အော်ကြပါသည်။ ဤတွင် ခေါင်းဆောင်ကလေးငယ်က “နင် ဘယ်ကိုင်မှာနေ” ဟု အော်မေးလိုက်ရာ ကလေးအုပ်စု

“ညောင်ကိုင်မှာနေ” ဟု ပြန်အော်ပြီး ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ကလေးတစ်ယောက်က

“နင် ဘာရေသောက်” ဟုမေးရာ

“ညောင်ရေသောက်” ဟု ဝိုင်းအော်ပြီး ဖြေကြပါသည်။ ထိုနောက်

“နင် ဘာသီးစား”

“ညောင်သီးစား” ဟူ၍ သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြပါသည်။

ဤသို့ကလေးငယ်ကလေးများ ညနေတိုင်း လာကစားရာ လူ

အချို့က စိတ်ပူပြီး...

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းနေလိုတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး တောင်းပန်ကြရအောင်”

“ကောင်းပါတယ်”

ရှေးလူကြီးများ၏ အယူအဆအရ ညောင်ပင်စောင့်ရကွစိုးအား ကန်တော့ပွဲပေးကာ မခြောက်မလှန့်အောင် တောင်းပန်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ တောင်းပန်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်တွင် ရေသံတစ်ဗွမ်းဗွမ်းကို ကြားရပြန်ပါသည်။ ဤတွင် မမြမှီက ထိုအတိုင်း ထရံပေါက်မှ ခြောင်ကြည့်ရာ လူမည်းကလေးအုပ်စုသည် ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၊ ပြန်တက်လိုက် လုပ်နေပါသည်။ မကြာမီ ညောင်ပင်အနီးမှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထွက်လာပါသည်။ ၎င်း၏လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ထိုကလေးများဆီသို့ လျှောက်သွားပါတော့သည်။

ထိုကလေးများသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် အဘိုးကိုမြင်သောအခါ ကြောက်ရွံ့မှုများ တဆပ်ဆပ်တုန်ကာ လက်အုပ်ချီမှီးထားပါသည်။ ထိုအခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အသားမည်းကလေးများကို တောင်ဝှေးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ရာ ထိုကလေးများသည် ညောင်ကိုင်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မမြမှီတို့၏ ရေကန်တွင် ညဉ့်အချိန်မတော်

ကြားရသည့် ရေသံတစ်ဗွမ်းဗွမ်းကို မကြားရတော့ပေ။ ထိုအကြောင်းကို အဖွဲ့ပြစ်သားလုပ်ငန်းမှ ကလေးငယ်များသည် ညောင်ပင်တစ္ဆေကစားနည်းကို ကစားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကလေးများက ညောင်ပင်တစ္ဆေဟု အော်ဟစ်သောအခါ ယခင်ကဲ့သို့ လေတိုသံ “တင်စီ” ကိလည်း မကြားရတော့ပေ။

ဤသည်မှာ ဒေါ်မြမှီ၏မြေးဖြစ်သူ သီလရှင်ဆရာကြီးဒေါ်ဟညာဝတီ ခြေပြခဲ့သည့် ညောင်ပင်တစ္ဆေပုံပြင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေရာမှစခဲ့သည့်ဇာတ်လမ်းကို ကလေးငယ်များက ကစားရာမှ တစ်ရာမှတစ်ရာ၊ တစ်ဦးမှတစ်ဦး စသည်ဖြင့် ပျံ့နှံ့သွားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ပြား ဤကစားနည်းကလေးကို ကစားကြပါသည်ဟု ပြောစမှတ် ဆိုရိုးကို စာသားခဲ့ရပါတော့သတည်း။

အိပ်ပွန်းပျဉ်

အိုယွန်းယွဉ် စာပေတိုက်၏ စင်တင်ကလောင်ရှင်

၁။ မြူးခင်ခင်

ကောင်းကင်သို့အနန်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၀၆၀၁၀၀

(အချစ်သန့်သန့် လုံးချင်းလက်ရာကောင်း) ထွက်ပြီး

၂။ မြူးခင်ခင်

ချစ်သူရဲမျှော်ဝန်းတစ်စုံ

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၁၆၂၀၂၀၀

(အချစ်သန့်သန့် လုံးချင်းလက်ရာကောင်း) ထွက်ပြီး

၃။ မြူးခင်ခင်

မိုင်းရပ်(စ်)ရဲမနက်ဖြန်

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၅၁၀၀၄၀၀

(အချစ်သန့်သန့် လုံးချင်းလက်ရာကောင်း)

မကြာမီထွက်မည်။

၄။ မြူးခင်ခင်

အချစ်၏ အနက်ရှိင်းဆုံးသော

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၄၀၃၀၃၀၀

(အချစ်သန့်သန့် လုံးချင်းလက်ရာကောင်း)

မကြာမီထွက်မည်။

၅။ မြူးခင်ခင်

ဦးနပ်ရဲရင်ခွင်တံခါးတစ်ချပ်

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၄၀၀၀၃၀၀

(အချစ်သန့်သန့် လုံးချင်းလက်ရာကောင်း)

မကြာမီ ထွက်မည်။

ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း

ဝိညာဉ်ရှုမိးတမီး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၁၃၀၃၀၀ (ကလောင်စုံ)

မကြာမီထွက်မည်။

ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း

ဓမ္မနိဗ္ဗာန်၊ ထူးဆန်းသောအရိုးစုဗျား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၃၀၃၀၀ (ကလောင်စုံ)

မကြာမီထွက်မည်။